Korte Utkast
til
Predikener
utarbeidede av
Johs. A. Wiel

◆

r. 5.00

W = 1183

~~Hønefoss kommune~~
Sognepresteembedets bibliotek

Korte utkast

til

Predikener

Nasjonalbiblioteket
Depotbiblioteket

utarbeidede av

Johs. Arbo Wiel.

II bind.

C. Vong & Søns boktrykkeri — Moss
1922

Forord.

Den velvilje hvormed mit arbeide «Korte utkast til prædikener» er blit mødt har i særlig grad opmuntret mig. Da jeg i 1912 tænkte utgi bind I. av disse prædikeutkast, sendte jeg først kun ut et prøvehefte. Med dette fulgte en anmodning til dem, som mottok samme, at meddele mig om de ansaa et saadant arbeide for heldig og da eventuelt, om de ønsket det naar det forelaa færdig.

Til min overraskelse og glæde indløp rigtig mange forutbestillinger, hvilket jeg tok som et tegn for at mit arbeide var kjærkommet. Jeg vovede altsaa ikke at holde mit ringe arbeide tilbake. Nu har «Korte utkast til predikener» i mange aar været utsolgt. Stadig indløper bestillinger av boken, og mange er de opfordringer jeg har mottat om at utsende bind II. Jeg har længe staat imot; men vover nu ikke mere, hvorfor jeg hermed utsender «Korte utkast til prædikener» II. bind. Den tanke, som oprindelig besjælet mig at utsende et saadant arbeide, er densamme idag. For mig er nemlig Kristus — som vor store forsoner og frelser — det store centrum i min forkyndelse og bør være det for alle, der prediker Guds ord.

Tapes dette — blir vor prediken forgjæves, og jeg tror Paulus's syn paa den sak var rigtig, naar han sier: Vi prediker den korsfæstede Kristus — og — dersom endog en engel fra himmelen prediker et andet evangelium, end det vi prediker, kan være en forbandelse.

Det er min bøn om, at ogsaa denne samling predikeutkast kan bli til nogen nytte for dem, som vil predike Kristus, at jeg sender dette arbeide ut. Hav overbærenhet med det, og tør jeg haape at et og andet guldkorn kan findes iblandt.

Eders i evangeliet

Johs. Wiel.

Kristiania, Teresegt. 3, i sept. 1922.

Text Johs. 1: 26.

«Midt iblandt eder staar den I ikke kjender».

Indledning:

1. Johannes og hans gjerning.
2. Texten — hans dom over sin samtid.
3. Er vor tid bedre? Kan texten anvendes paa dem?

I. En uforstaat Kristus.

1. Overfor sjælens frelse.
   a) I opfatningen av retfærdiggjørelsens naade,
   b) I opfattelsen av sand hellighet for Gud.
   «Kristus er bleven os retfærdighet, helliggjørelse og forløsning» 1. Kor. 1: 30.
2. Se forholdet i hjemmene.
   Illustration av de mange hjem.
   «Jeg vil vandre i mit hjertes ustraffelighet i mit hus». Ps. 101: 2.
3. I menigheten.
   Se menigheten i Laodicea. Kristus stod utenfor.
   «Se jeg staar for døren og banker». Aab. 3: 20.
4. I samfundet.
   En skildring av vor tids samfund.

II. Hvorfor er det saa?

1. Evangeliet er overflødig.
2. Forsoningen — er foragtet.
3. Jesus Kristus — skildres kun som menneske.
4. Guds naade — er unødvendig for frælse.
5. Kristi gjenkomst — er latterliggjort eller frygtet.

III. Synet paa Jesus avhænger av synet paa os selv.

1. Saalænge vi synes at selv være noget — behøver vi ei Jesus. «Fordi du sier: Jeg er rik og har overflod og fattes intet og du vet ikke at du er ussel, ynkelig, fattig, blind og nøken.» Aab. 3: 17.
2. Vi maa se os som fortapte synder. «Jeg elendige menneske, hvem skal fri mig?» Rom· 7: 24.

IV. Han staar midt iblandt os.

1. Han tilbyder sin frelse. «Om nogen tørster, han kommer til mig og drikke». Joh. 7: 37·
2. Han advarer synderen. «Strid for at komme ind gjennem den trange dør, ti mange, sier jeg eder, skal søke at komme ind og ikke være istand dertil». Luc. 13: 24.
3. Han nøder til det yterste. «Nødd dem at komme ind forat mit hus kan bli fuldt». Luc. 14: 23.

Tillæmpning:

1. Vokne op og se din stilling.
2. Kom til Kristus idag. —

Text Jeremias 18: 1—6.

«Det ord, som kom til Jeremias fra Herren, saalydende: Staa op og gaa ind til Pottemaggens hus og der vil jeg la dig høre mine ord» — o. s. v. —

Indledning:

1. Herren brukte ofte tale til sine profeter gjennem ganske almindelige ting.
2. Denne gang ba han profeten hente sin lærdom fra pattemagerns verksted. —
3. La os følge profeten derned og vi vil høste nyttige lærdomme.

I. Gud har en bestemt hensigt med os.

1. Likesom pattemageren har sin bestemte tanke med det lærstykke, han dreier paa hjulet, saa har Herren sin bestemte hensigt med os. «Som utdannet foster saa dine øine mig og i din bok blev de alle opskrevne, de dage som blev bestemt. da der ikke var en iblandt dem». Ps· 139: 16.

II. Naaes ikke Herrens hensigt med os forkastes vi ikke.

1. Naar det kar, han gjorde, blev fordærvet — (Hans første hensigt ikke naaet) — — — saa gjorde han det om igjen til et andet kar, eftersom det i pattemakerens øine var ret at gjøre. «Foragter du hans godhets og taalmods og langmods rikdom og ved ikke, at Guds godhet driver dig til omvendelse». Rom. 2: 4.

III. Gud gjør det bedste ut av enhver.

«Skulle jeg ha behag i den ugudeliges død? sier den Herre Herre — mon ikke deri, at han vender om fra sin vei og lever.» Esk. 18: 23.

IV. Det unyttige i vor motstand.

«Strider ikke mot Herren Eders fædres Gud, ti I skulle ikke ha lykke med Eder.» 2. Krøn. 13: 12.

V. Pottemakeren maa ha fuld magt over leret for at danne det.

«Har ikke pottemakeren magt over leret?»
Rom. 9: 21.

Helliggjørelsens store verk i sjælen.

VI. Velsignelsen av at kunne brukes av Herren.

Han gjorde det om igjen til et andet kar. — Der er plads i Herrens vingaard for alle. — «Gaa ogsaa

I hen i vingaarden og hvad ret er vil jeg gi Eder.»
Math. 20: 4.

Tillæmpning.

1. Har Herren naaet sin hensigt med dig?
2. La dog Gud faa sin vei med dig!

Tekst 1. Kong. 18: 30.

«Og Elias sa til alt folket: Træder hen til mig. Og alt folket traadte hen til ham, og han satte Herrens nedbrudte alter istand.»

Indledning.

1. Forholdet i Israel ved denne tid.
2. Elias's fremgangsmaate. — Helede alteret. La offeret tilrette og bad.

I. Herrens nedbrudte altere.

1. Menneskehjertets alter.
   Faldet og gjenreisningen.
   «Jeg vil bortta stenhjertet av eders kjød og gi eder et kjødhjerte». Esk. 11: 19.
2. Hjemmets alter.
   a) Egteskabet — skilsmisser.
   «Egteskabet være i agt og ære hos alle.»
   Hebr. 13: 4.

b) Bønnealteret i familien.

3. Kirkens alter.

a) Forkyndelsen — særlig forsoningen.

«Vi har et alter, som de ikke har ret til at æde av, som tjener ved teltet.» Hebr. 13: 10.

b) Menighetsbegrepet.

«Herren la hver dag dem som lot sig frelse til menigheten.» Ap. gj. 2: 47.

c) Herrens tiende.

«Bringer hele tienden ind i faarraadshuset — — og prøver mig dog derved — — om jeg ikke vil oplade himmelens sluser for Eder.»
Malk. 3: 10.

II. Hvorledes sker dette.

1. Ved en frimodig forkyndelse av alt Guds ord.

«Jeg holdt ikke noget tilbake, men forkyndte eder alt Guds raad.» Apgr. 20: 27.

«Jeg skammer mig ikke ved Kristi evangelium, ti det er en Guds kraft til frelse.» Rom. 1: 16.

III. De herlige følger herav.

Svaret — bønhørelsen — ilden — aanden — sjæles frelse.

«Saaledes skal mit ord være, som gaar ut av min mund, det skal ikke vende tomt tilbake til mig; men det skal gjøre hvad jeg behager og lykkelig utføre, hvad jeg sender det til.» Ez. 55: 11.

Tillæmpning.

1. Hvor er du? Se din stilling indfor Gud, hjemmet og kirken.
2. Hvad gjør du? Vær ikke blot en ordets hører men gjører·

Tekst Ps. 73: 28

«For mig er det godt at holde mig nær til Gud.»

Indledning.

1. Den gudfrygtige Asafs' forhold.
2. Hans mange og store prøver.
3. Teksten — det resultat han tilsist naadde.
4. Han kom dog til klarhet ved at gaa ind i helligdommen og gav agt paa deres endeligt. V. 17.
5. Dette bragte ham til desto sterkere tro.

I. Det er godt for alle Guds barn at holde sig nær til Gud·

1. Hvorfor er det saa?
   - a) Fordi alle er svake i sig selv. «Han kommer ihu at vi er støv.» Ps. 103: 14. Det er særlig enkelte punkter hvor vi er mere svake.
   - b) De er omringet av specielle vanskeligheter.

I hjemmet — i forretningen — i menigheten. Husk Peter, David, Job m. fl.

2. Hvorledes kan man naa det?
   a) Gjennem megen og alvorlig bøn. «Bed til din Fader, som er i løndom, og din Fader, som ser i løndom, skal lønne dig aabenbare.» Math. 6: 6.
   b) Gjennem ransakelse av Guds ord. «I mit hjerte har jeg gjemt dit ord, forat jeg ikke skal synde imot dig.» Ps. 119: 11.
   c) Gjennem en sterk selvtugt. «Se til dig selv at ikke du og bliver fristet.» Gal. 6: 1.
   d) Gjennem at villig indordne os under Guds vilje. «Vil nogen gjøre hans vilje, han skal kjende om læren er av Gud.» Joh. 7: 17.
   e) Gjennem en urokkelig tro og hvile i Gud. «I stilhet og tillid skal eders styrke være.» Es. 30: 15.

3. Hvori bestaar dette gode?
   a) I dyp og stille hjertefred. «Gid du vilde agte paa mine bud, da skulde din fred vorde som floden.» Es. 48: 18.
   b) I en klar bevidsthet om Guds velbehag. «Herren har velbehag i sit folk.» Ps. 149: 4.
   c) I en klar visshet om Guds vilje. «Dine øren skulle høre et ord bak dig saaly-

dende: dette er veien — vandrer paa den.»
Es. 20: 21.

d) I kraft til seier over synd.
«Gud være tak, som gir os seier ved vor Herre Jesus Kristus.» 1. Kor. 15: 57.

e) Sand og varig glæde i Gud.
«I samme mon som I har del i Kristi lidelser skal I glæde eder.» 1. Petr. 4: 13.

f) Dyp interesse i Guds gjerning og sjæles frelse.
«Giv mig igjen din frelses fryd og ophold mig med en villig aand, saa vil jeg lære overtrædere dine veie.» Ps. 51: 14, 15.

Tillempning.

1. Holder du dig nær til Gud?
2. Hvad er din erfaring?
3. «Hold eder nær til Gud, og han skal holde sig nær til eder!» Jak. 4: 8.

Tekst Joh. 21: 15—18.

«Simon Johannes's søn elsker du mig mere end disse? Han sier til ham: Ja, Herre, du vet at jeg har dig kjær. Han sier til ham: Fød mine faar.— Atter sier han til ham anden gang: Simon Johannes's søn elsker du mig? Han sier til ham: Ja, Herre, du vet at jeg har dig kjær. Han sier til ham: Vogt mine faar» o.s.v.

Indledning:

1. Jesu opstandelse fra de døde.
2. Møtet med disiplene ved Genesarets sjø.

I. Til hvem var dette spørsmaal git?

1. Til Peter — en fornegter.
   «Hanen skal ikke gale før du har foragtet mig tre gange.» Joh. 13: 38.
2. Disiplenes mening om Peter.
3. Den almindelige folkesnak.

II. Jesu uendelige kjærlighet.

1. Jesu spørsmaal viser — Jeg tror paa dig.
   «Kjærligheten tror alt.» 1. Kor. 13: 7.
   Hvor nødvendig vise tillid til den vaklende.
2. Jesus bad Peter avgi sin bekjendelse i disiplenes nærvær.
   «Bekjend derfor eders synder for hverandre.»
   Jak. 5: 16.
   «Mine løfter vil jeg betale Herren for alt hans folks øine.» Ps. 116: 18.
3. Dette nedbrøt disiplenes motstand og satte Peter paany blandt apostlerne.

I en menighet jeg for mange aar siden betjente var en broder som hadde faldt i aabenbar synd og blev utelukket av menigheten. Han vedblev at gaa i forsamlingen og søkte paany Herren om naade. Det varte ikke længe før han stod op og vidnet om at

Gud hadde tilgit og opreist ham igjen; men straks efter sank han ned i samme synd. Dette gjentok sig flere gange og den almindelige mening var: «Vi kan ingen tiltro sætte til ham.» Jeg søkte dog stadig at opmuntre ham og vise ham tillid — og efter mange gange at ha snublet — stod han tilsist ved Guds naade.

«Hine skal ogsaa bli indpodet, saafremt de ikke holder ved i vantro, ti Gud er mægtig til atter at indpode dem igjen.» Rom. 11: 23.

III. Hvorledes vise sin kjærlighet?

1. Røgte og føde faar og lam.

   «Mine barn hvilke jeg atter føder med smerte, indtil at Kristus faar sin fulde dannelse i eder.»
   Gal. 4: 19.

2. Hvor nødvendig at lære sine tilhøreres aandelige tilstand at kjende saa de faar den føde de særlig trænger.

   «Hver den som faar melk er ukyndig i retfærds ord; ti han er jo et barn; men fast føde er for voksne, for dem som ved bruken har sine sanser opøvet til at skille mellem godt og ondt.»
   Hebr. 5: 13, 14.

IV. Den anviste vei kræver meget.

«Du skal binde op om dig og gaa dit du ikke vil.» V. 18.

1. Det er lydighet.

2. Det er villighet.
3. Det kan kun ske ved kjærlighet.
«Kristi kjærlighet tvinger mig.» 2. Kor. 5: 14.

Tillæmpning.

1. Elsker du Jesus?
2. Tvinger hans kjærlighet dig at gaa den vei han vil?

Tekst Johs. 14: 9.

«Saa lang en tid har jeg været hos eder, og du kjender mig ikke Filip. Den som har set mig, har set Faderen, hvorledes kan du da si: Vis os Faderen!»

Indledning.

1. Jesus stod ved avslutningen av sin mission.
2. Taler til disiplene om sin bortgang og det store faderhus.
3. Betoner sterkt at han er veien dit op og at ingen kommer til Faderen uten ved ham.
4. Finder ved Filips ord — vis os Faderen — hvor disiplene var uforstaaende av hele hans store gjerning.

I. Hvad var Jesu store opgave?

1. Jesu opgave i hans liv var at vise os

Faderen. — «Den som har set mig har set Faderen», v· 9. «Faderen skal vorde herliggjort i Sønnen», v. 13. «Faderen er større end mig», v· 28. «Jeg elsker Faderen og gjør saa som Faderen har befalet mig,» v. 31. «Vi har kun en Gud, Faderen,» Kor. 8: 6. Hele Jesu liv i handlinger — viser os Faderen — dette samler Jesus i lignelsen om den forlorne søn.

a) Vi maa se Gud som vor fader. — Selv i sin tilstand borte fra hjemmet — sa Sønnen· «Hvor mange daglønner hos min far», Luk. 15: 17. «Jeg vil staa op og gaa til min far,» v. 18. «Han kom til sin far, men da han var langt borte saa hans far ham,» v. 20. — «Fader, jeg har syndet,» v. 21· «Denne min søn var død,» v. 24. «Vi burde fryde og glæde os fordi denne din broder,» v. 32.

b) Faderen elsker os selv i vor ugudelige tilstand.

c) Faderen vil frelse os — se faderen motta sønnen, se Jesus og synderinden, røveren paa korset·

d) Faderen har omsorg for os. Ny dragt — fuldt op av mat og drikke.

e) Faderen vil vi skal glædes — fordi synderne kan tilgives.

Alle Jesu handlinger peker i denne retning.

2. Jesu opgave ved sin død.
   a) Var at være den bro — vei — der muliggjorde vor tilbakevenden til Faderen. «Han er saaret for vore overtrædelser og knust for vore misgjerninger, straffen laa paa ham.» Es. 53: 5. «Jeg er veien, sandheten og livet, ingen kommer til Faderen uten ved mig.» Joh. 14: 6. «Gud i Kristus forlikte verden med sig selv.» 2. Kor. 5: 19.
   b) At være vor forbeder hos Faderen. «Dersom nogen synder har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus den retfærdige, han er en forsoning for vore synder.» 1. Joh. 2: 1—2. Naar Sønnens gjerning er fuldendt skal Faderen — som Gud være alt i alle. «Men naar alt er ham (Kristus) underlagt, da skal Sønnen selv underlægge sig ham (Faderen), som la alt under ham, for at Gud skal være alt i alle.» 1. Kor. 15: 28.

Tillæmpning:

Dette gir os en anledning til

1. At gi en almindelig indbydelse.
2. En alvorlig tilskyndelse.
3. En høitidelig forsikring om mottagelse.

Tekst Marc. 10: 17—22.

Da han gik ut paa veien, kom en løpende og faldt paa knæ for ham og spurgte ham: Gode mester, hvad skal jeg gjøre for at arve evig liv? o. s. v.

Indledning:

1. Mathæus fortæller ogsaa om denne mand og sier — det var en ung mand.
2. Vi anse ham som en type for sin tids unge mænd.
3. Mon han ikke ligner vor tids unge mænd?
4. Han, som de fleste unge hos os — hadde den skjæve opfatning av frelsen at den opnaaedes ved at «gjøre noget». «Hvad skal jeg gjøre?»
5. Texten gir anledning at betragte.

Emne: **Jesus og ungdommen.**

I. Hvordan er ungdommen?

1. De føler en indre trang efter Herren. —

Ellers hadde han ikke kommet til Jesus med sit spørsmaal: Gode Mester, hvad skal jeg gjøre for at arve et evigt liv? v. 17.

2. De stræber ut fra denne trang at gøre godt.

«Alt dette har jeg holdt fra min ungdom av.»
V. 20.

3. Der findes dog hos dem en sterk til-

bøilighet for verden og hvad den byder.

Han var rik — hjertet hængte derved og han gik bedrøvet bort — v. 22.

4. Der kommer øieblikke i deres liv da trangen bryder ut.

Dette var just tilfælde med ham i teksten.

II. Hvordan er Jesus overfor den unge?

1. Han følger dem med interesse.

Dette vises av den aapenhet og villighet hvormed han mødte ham.

2. Han elsker dem.

Jesus saa paa ham og elskede ham — v. 21.

Til en ung sortklædt dame som jeg en aften saa i min forsamling kom jeg ufrivillig til at si idet jeg gav hende haanden: Jesus elsker Dem — hvortil hun svarede barskt: Nei det gjør han ikke. Jeg spurte hende — hvorfor hun tænkte saa. Jo, svarede hun — hadde Jesus elsket mig hadde han ikke tat fra mig min mand, som nys er død. Jeg svarede: Kanske han netop tok ham fra Dem, fordi han elskede eder begge to — kanske Jesus fandt at nu var det mest beleilig at frelse Deres mand, og saa tok han ham — og kanske han saa, at ved at ta ham bort, fik han lettere frelse Dem — ti han elsker os alle til frelse. Hun fastholdt dog sin paastand om at ikke Jesus elskede hende — og gik hjem.

Nogle dage bakefter kom hun atter i min forsamling og idet hun hilste paa mig sa hun: De hadde ret allikevel — Jesus elskede mig, jeg ser det nu og nu elsker ogsaa jeg Jesus· —

3. Han respekterer det som er godt hos dem saa langt det række r.

Naar den unge mand sa han fra ungdommen av hadde holdt budene — respekterede han dette; men lot ham forstaa dette var ei nok til salighet. Saa bør og vi behandle de unge.

4. Han gir dem sit alvorlige kald der kræver fuldt alvor·

«Sælg alt du har — — — og kom saa og følg mig» — v. 21.

4. Lærer dem at forstaa at selv det umulige efter deres syn — er mulig for Gud. Hør Jesu tale til disiplene naar den unge mand var gaat bedrøvet bort. Og disiplene spørger: Hvem kan da bli frelst? — For menneskene er det umulig; men ikke for Gud.

Tillæmpning·

1. Vi bør se lyst paa vor ungdom.
2. Vi bør møte dem med forstaaelse.
3. Vi bør vise dem tillid.
4. Vi bør hjælpe dem til Jesus.

Tekst Luk. 24: 51.

Og det skede, idet han velsignede dem, da skildtes han fra dem og blev optagen til himmelen.

Indledning.

1. Jesu møte med disiplene, der de var forsamlet inden lukkede døre.
2. Han viste dem sine hænder og føtter.
3. Han talte med dem.
4. Han oplod deres forstand saa de forstod skrifterne.
5. Han førte dem ned mot Betania og velsignet dem.

I. Jesu himmelfart.

1. Er en erkjendelse av Faderens tilfredshet med Sønnens utførte mission.

   «Jeg har fuldbyrdet den gjerning som du har git mig at gjøre.» Joh. 17: 4.

   Og Faderen sendte englene for at følge ham hjem.
2. Er et bevis for ham som seierherre.

   «Han opfor i det høie og bortførte fanger, han gav menneskene gaver.» Ef. 4: 7.
3. Er et høitidelig indtog i himmelen som vor forbeder.

Eskorteret av engler drog han ind i himmelen og tok sin plads paa Faderens høire.

«Denne har et uforgjængeligt prestedømme fordi han blir til evig tid hvorfor han fuldkommen kan frelse dem, som kommer til Gud ved ham, da han altid lever til at gaa i forbøn for dem.» Hebr. 7: 24—25.

4 Er en proklamation for engle, djævle og mennesker om Jesu kongemagt.

«Jeg har dog indsat min konge paa Zion mit hellige bjerg.» Ps. 2: 6. «Han skal være konge indtil han faar lagt alle sine fiender under sine føtter.» 1. kor. 15: 25.

II. Jesu hænder opløftede over disiplene.

1. Som en fader for at mætte dem.

«Han dækker bord for mig like for mine fienders øine.» Ps. 23: 5.

Velsign din arv og fød dem til evig tid.
Ps. 28: 9.

Den, som kommer til mig, skal ikke hungre, og den, som tror paa mig, skal aldrig nogensinde tørste. Joh. 6: 35.

2. Som en hyrde for at lede dem.

«Til hvilens vande leder han mig hen.»
Ps. 23: 2.

«Jeg er den gode hyrde og jeg kjender mine.»
Joh. 10: 14.

«Han kalder sine faar ved navn og fører dem ut.» Joh. 10: 3.

3. Som Almagtens Herre for at bevare dem.

«Ingen skal rive dem ut av min haand.» Joh. 10: 28.

«Jeg vil bringe ham i sikkerhet; ti han kjender mit navn.» Ps. 91: 14.

Tillæmpning.

1. Hvad ser du ved Jesu himmelfart?
2. Hvilket forhold indtar du til ham?
3. Glædes du over eller frygter du for hans gjenkomst?

Tekst Math. 11: 7.

«Hvorfor var det I gik ut i ørkenen for at se et rør som svaier for vinden.»

Indledning.

1. Johannes den døber var en hellig mand.
2. Fra mors liv av fyldt med den hellig aand.
3. Jesu forløber — betroet en stor gjerning.
4. Nogen større end Johannes døberen er ikke opreist blandt dem som er fødte av kvinde.

I. Selv en hellig mand kan komme i tvil.

1. Om Guds ord — er det sandt?

«Herrens ord er blit mig til haan og til spot den hele dag og jeg tænkte, jeg vil ikke komme ham ihu og ikke tale mere i hans navn.»

Jerm. 20: 8—9.

2. Om at Jesus er Guds Søn?

«Hvem sier menneskene mig menneskenes Søn at være?» Math. 16: 13.

3. Om Jesu forsoningsværd.

«Han er saaret for vore overtrædelser» o. s. v.

Es. 53: 5.

4. Om kristendommen er sand.

«Faafængt er det at tjene Gud og hvad vinding er der i at vi har tat vare paa hans bud?»

Malak. 3: 14.

II. Selv en hellig mand er lik et rør.

1. Røret er et billede av svakhet.

«Alt kjød er hø og al dets herlighet som markens blomst.» Es. 40: 6.

2. Dette rør svaiede for tvilens og fristelsens storme.

«Han skal ikke sønderbryte det knækkede rør».

Math. 12: 20.

3. Det hadde rot i klippens revne.

«Ingen skal rykke de mine av min haand.»

Joh. 10: 28.

III. Den rette maate at løse tvilens knute paa.

1. Johannes tvilede paa Jesus — gik til Jesus.
2. Tvil paa Guds ord — løses i ordet.
3. Jesu forsoning og guddom — løses av Jesus.

Tillæmpning.

1. Er du i tvil og fristelse — kom til Jesus — vov at tro paa ham.

Tekst 1. Mb. 1: 2—3.

«Og jorden var øde og tom, og der var mørke over avgrunden; og Guds Aand svævede over vandene. Da sa Gud: Der blive lys! Og der blev lys.»

Indledning.

1. Illustration av skabelsens nat. Jorden var øde og tom og der var mørke over avgrunden. —
2. Gud skabte først lyset. — Bliv lys! Intet liv kan eksistere uten lys.
3. Vi tillæmper teksten paa —

I. Faldets nat.

1. Skildring av menneskets lykke i Paradis.
   «Du maa frit æde av alle trær i haven.»
   1. Mb. 2: 16.
2. Illustration av hvad der tabtes ved faldet. Fortabelsens mørke og haabløshet.

3. Gud sa: Bliv lys! — «Kvindens sæd skal knuse slangens hode.» 1. Mb. 3: 15.

II. Jesu døds nat.

1. Disiplenes forventning var dypt skuffet. «Vi haabede, at han var den som skulde forløse Israel.» Luk. 24: 21. Det var nat. —
2. Gud sa: vorde lys. — «Ham opreiste Gud idet han løste dødens veer eftersom det var umulig at han kunde holdes av dem.» Apgr. 2: 24.

III. Syndens nat.

1. Skildre et forspildt liv i synd. — «Syndens sold er døden.» Rom. 6: 23.

   «Jeg har syndet mot himmelen og for dig.»
   Luk. 15: 21.
2. Retfærdighetens sol bringer lys.

   «For eder som frygte mit navn skal retfærdighetens sol opgaa med lægedom under sine vinger.»
   Mal. 4: 2.

   «Han (Kristus) som tilintetgjorde døden og bragte liv og uforkrænkelighet frem for lyset ved evangeliet.» 2. Tim. 1: 10.

IV. Gudsbarnets nat.

1. Fristelser, prøver, sorg — stadig sygdom.

   «Herre min Gud opklarer mit mørke.»
   Salme 18: 29

«Hvo er der blandt eder, som frygter Herren, som hører paa hans tjeners røst. Naar han vandrer i mørket og intet lys skinner for ham, saa forlade han sig paa Herrens navn og stole paa sin Gud.» Es. 50: 10.

2. Gud sier da — vorde lys —

«Bliv lys! Ti det lys kommer og Herrens herlighet opgaar over dig.» Es. 60: 1.

«Der opgaar i mørket lys for de oprigtige.» Ps. 112: 4.

V. Fortabelsens nat.

Her lyder intet «bliv lys.» —

Tillæmpning.

1. Tak Gud at du endnu er der hvor Guds almægtige ord — bliv lys — kan lyde.
2. Kom til Jesus og søk frelse nu — at du kan føres fra mørke — til lys.

Tekst Math. 1: 21.

«Du skal kalde hans navn Jesus; ti han skal frelse sit folk fra deres synder.»

Indledning.

1. Englenes besøk hos Josef i drømmen.

2. Omskjærelsen — og han fik navnet Jesus.
3. Frelse sit folk fra deres synder.

I. Guds folk.

1. I en betydning er alle folk Guds folk, skabte av ham.
2. I en særegen betydning var Israel Guds folk.
3. I aandelig betydning er kun de Guds folk, som gjennem gjenfødelsen er bragte til Gud.

   «Uten at nogen blir født paany kan han ikke se Guds rike.» Joh. 3: 3.

II. Har dette Guds folk synder?

«Dersom vi sier at vi ikke har synd da daarer vi os selv og sandheten er ikke i os; dersom vi bekjender vore synder er han trofast og retfærdig, saa han forlater os synderne og renser os fra al uretfærdighet.»
1. Joh. 1: 8—9.

Heftighet, misundelse, mistanke, uforsonlighet, baktalelse, hemmelige synder, vort eget jeg o. s. v. Illustrer disse forskjellige synder.

III. Jesus skal frelse sit folk fra disse synder.

1. Magten til frelse er hos Jesus — og hos ham alene. — «Der er ikke frelse i nogen anden.»
2. Veien til frelse fra alle disse synder gaar nedad til Jesu kors. La os gaa den.

a) Et grundig syn paa vor urenhet. — «Jeg er fortabt, jeg er en mand med urene læber.» Es. 6: 5.

b) Villig at ofre sit eget jeg. — «Jeg er korsfæstet med Kristus, jeg lever ikke længer selv; men Kristus lever i mig.» Gal. 2: 20.

c) Bliver død for verden. — «Vi er blit som utskud i verden, en væmmelse for alle.» 1. kor. 4: 13 — «Til skam og utskud gjorde du os blandt folkene.» Begrb. 3: 45.

d) Fuldstændig hjælpeløs. — «Hver mund skal lukkes og hele verden skal bli skyldig for Gud.» Rom. 3: 19.

e) Villig at bære Jesu kors (netop det du vil slippe). — Vil nogen komme efter mig da maa han fornægte sig selv og ta sit kors op og følge mig.» Math. 16: 24.

f) En barnlig og urokkelig tro paa Jesu magt. «Dersom I tror, da skulle I faa det.» Math. 21: 22.

«Alle ting er dem mulige som tror.» Mark. 9: 23.

Tillæmpning.

1. Heder din frelser Jesus?
2. Har du vovet at tro paa Jesus?

Tekst Gal. 4: 19.

«Mine barn, som jeg atter føder med smerte, indtil Kristus vinder skikkelse i eder.»

Indledning.

1. Galatermenigheten var for Paulus en stor prøvesten.
2. De hadde sakket tilbake i farten saa han endog spurte om de vilde fuldende i kjødet.
3. Teksten gir udtryk for hans syn paa og ængstelse for menigheten og gir os anledning at betragte.

I. En Kristi tjeners store forret.

1. Det er at føde Guds hjord.

«Vogt den Guds hjord, som er hos eder.»
1. Petr. 5: 2.

«Fød mine lam.» Joh. 21: 15. — «Fød mine faar.» Joh. 15: 17.

a) Dette kræver et nøie studium av menigheten. «Han kalder sine faar ved navn og fører dem ut.» Joh. 10: 3.

b) Det kræver et alvorlig studium av Guds sandhet. — «La os derfor gaa forbi barnelærdommen om Kristus og skride frem til det fuldkomne.» Hebr. 6: 1.

II. En Kristi tjeners store sorg.

1. Naar jorden ikke vokser den rette vekst. «Skjønt I efter tiden burde være lærere, trænger I atter at man lærer eder hvad der er første grund i Guds ord». Hebr. 5: 12. «I begyndte i Aand vil I nu fuldende i kjøt?» Gal. 3: 3.

III. En Kristi tjeners store maal for hjorden.

1. At Kristus maa vinde skikkelse i dem. «Lad dette sind være i eder som var i Jesus Kristus». Filip. 2: 5. «Indtil Kristus vinder skikkelse i eder». Gal. 4: 10.
2. Veien og midlerne hertil:
   a) En klar fremstilling av Guds ord. «Jeg holdt ikke noget tilbake men forkyndte eder hele Guds raad». Ap.gj. 20: 27.
   b) En villig mottagelse av ordet. «I mit hjerte har jeg gjemt det ord for at jeg ikke skal synde imot dig». Salme 119: 11.

Tillæmpning.

1. Hvorledes hører og bevarer du ordet?
2. Hvor langt har Herren faat føre dig?
3. Har Kristus faat sin skikkelse i dig?

Tekst Luc. 10: 30—35.

En mand gik ned fra Jerusalem til Jeriko og han faldt blandt røvere, som baade klædte ham av og slog ham og gik bort og lot ham ligge halvdød — o. s. v.

Indledning:

1. Den lovkyndige som fristede Jesus.
2. Hans spørsmaal — Hvem er min næste bragte Jesus til at fortælle liknelsen.

Den ulykkelige lykkeliggjort.

I. Veien han vandrede paa.

1. Den gik ned fra Jerusalem til Jeriko. Jerusalem representerer sandheten og alt som gaar bort fra sandheten gaar nedad.
2. Den var fuld av røvere der behandlede ham ilde, klædte ham av, gjorde ham aapenbar — slog ham.
3. Lod ham ligge halvdød paa veien — syndens løn — lod ham ifred, naar han var gjort uskadelig — og de ingen mere fordel hadde av ham.

II. Lykken kom dog til ham.

Presten og leviten drog forbi ham — Samaritanen — Hjalp ham — det er Jesus. —

1. Han kom til ham. — Et uventet møte. «Se jeg staar for døren og banker». Aab. 3: 20.
2. Han ynkedes inderlig over ham. «Saa sandt jeg

lever, sier den Herre, har jeg ikke behag i den ugudeliges død». Es. 33: 111.

3. Forbandt hans saar og gjød olje og vin i dem. «Ved hans saar har vi faat lægedom». Es. 53: 5.
4. Løftet ham paa sit eget dyr — (et billede av den Hellige Aand). «Den Hellige Aand, han skal lære eder alle ting og minde eder om alle ting, som jeg har sagt eder». Joh. 14: 26.
5. Han førte ham til et herberge og. pleiede ham. Guds menighet er dette herberge —«Herren lagde daglig dem til menigheten som blev frelste».
Apgj. 2: 47.
6. Gav ved sin avreise verten 2 penger — til hans pleie. Dette symbolet paa «lov og evangelium».
«Vogt den Guds hjord som er hos eder og ha tilsyn med den.» 1. Ptr. 5: 2.

Tillæmpning.

1. Herren vil frelse alle.
2. Herren sørger for de frelste ved at bringe dem til sin menighet.
3. Hvor befinder du dig?

Tekst Efs. 4: 8—10.

«Han opfor i det høie og bortførte fanger, han gav menneskene gaver; men det han for op, hvad er det uten, at han for ned til jordens lavere egne; han som for ned, er den samme som for op over alle himle for at fylde alt.»

Indledning.

Apgr. 1: 11. Luk. 24: 50—47. Mark. 16: 19. Math. 28: 16—28.

1. Kristi himmelfart er avslutning paa hans jordiske løpebane.
2. Den skedde under eskorte av engle — og sandsynlig de opstandne frelste. Math. 27: 52, 53.

I. Kristi himmelfart.

1. Er Faderens proklamation av tilfredshet med sønnens utførte gjerning.

   «Jeg farer op til min Fader og eders Fader, til min Gud og eders Gud.» Joh. 20: 17.
2. Er Sønnens tronbestigelse som konge.

   «Jeg har dog indsat min konge paa Zion mit hellige bjerg.» Ps. 2: 6. «Dine trone, o Gud, staar fast evindelig og altid.» Ps. 45: 7.
3. Er Jesu overtagelse av stillingen som forbeder ved Faderens høire.

«Om nogen synder, da har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige.»

1. Joh. 2: 1.

4. Det er en alvorlig paamindelse om hans gjenkomst.

«Denne Jesus, som er optagen fra eder til himmelen, skal komme igjen paa samme maate, som I saa ham fare op til himmelen.» Apgj. 1: 11.

II. Dette gir os anledning til at gi.

1. Enalmindeligindbydelse.

«Nu vel I alle som tørster, kommer til vandene, og I som ingen penger har — kommer, kjøper og æder.» Es. 55: 1.

2. En høitidelig forsikring om mottagelse.

«Den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støte ut.» Joh. 6: 37.

3. En indtrængende tilskyndelse.

«Hvorledes skal da vi undfly, om vi ikke agter saa stor en frelse.» Hebr. 2: 3. «Idag om I hører hans røst, da forhærd ikke eders hjerte.»

Hebr. 3: 7—8.

4. En alvorlig advarsel.

«Min aand skal ikke trætte med mennesket evindelig.» 1. Mb. 6: 3. «Søk Herren mens han findes og kald paa ham mens han er nær.»

Es. 55: 10.

Tillæmpning.

1. Hvad er Kristi himmelfart for dig?
2. Hvor er du nu? og hvordan dit Gudsforhold?

Tekst Luk. 24: 51.

«Og det skedde, idet han velsignede dem, da skiltes han fra dem og blev optagen til himlen.»

Indledning.

1. Disiplenes skuffelse ved Jesu død.
2. Deres glæde ved atter at se ham i sin midte.
3. De faa men vigtige stunder av samvær.
4. Hans forsvinden — det sidste indtryk. —

I. Hvad minder dette om?

1. Tap aldrig det store maal av sigte. Disiplenes store opgave. Evangeliets maal. Husk kong Haakons svar til Øyvind Skrøia: «Hold frem som du stevner om du vil finde nordmændenes konge.» «Et gjør jeg: idet jeg glemmer det som er bak og strækker ut efter det som er foran, jager jeg mot maalet.» Filip. 3: 14.
2. Tap heller aldrig eders frimodighet. «Kast ikke eders frimodighet bort, som har

stor løn». Hebr. 10: 35. «La eder ikke i nogenting skræmme av motstanderne, hvilket er dem et varsel om undergang, men om eders frelse, og det av Gud». Filip. 1: 28.

3. Jesus kjender disciplens svaghet og derfor velsigner han dem.

«Jeg bad for dig (Peter) at din tro ikke maatte svigte». Luc. 22: 32.

«Min naade er dig nok; ti min kraft fuldendes i skrøpelighet». 2. Kor. 12: 9.

4. Han vidste de fristelser og vanskeligheter, de gik imøte.

«Var I av verden, da vilde verden elske sit eget, men fordi I ikke er av verden; men jeg har utvalgt eder av verden, derfor hater verden eder».
Joh. 15: 19.

«Jeg er ikke kommen for at bringe fred; men sverd». Math. 10: 34.

5. Det er kun en kort stund saa kommer han igjen.

Engelens budskap ved hans himmelfart. «Saa trøster hverandre med disse ord». 1. Tes. 4: 18.

«Se jeg er med eder alle dage indtil verdens ende». Math. 28: 40.

II. Hvad er dit syn paa Jesus?

1. Ser du ham som det store eksempel? Kristus efterlot eder et eksempel for at I skal følge efter i hans fotspor». 1. Petr. 2: 21.

2. Ser du ham, som den lidende Jesus? «Se det Guds Lam, som bærer verdens synd?» Joh. 1: 29.
3. Ser du ham, som den mægtige frelser? «Han kan fuldkommen frelse dem, som kommer til Gud ved ham». Hebr. 7: 25.
4. Ser du ham, som den altid velsignede ven med sine hænder løftet til velsignelse altid. —

Tillæmpning:

1. Er dit indre rent og utsigten klar?
2. Hvad hindrer dig fra at ha dette syn?
3. Kjæmp gjennem vanskeligheterne og tro. —

Tekst Malakias 3: 10.

«Prøver mig dog».

1. Teksten er en opfordring fra Gud til sit folk om at prøve ham.
2. Saken gjaldt den timelige ydelse til Herrens sak.
3. Israel hadde tilbakeholdt det som Herren krævet og Herren spørger: Skal et menneske bedrage sin Gud?
4. Opfordrer dem saa at bringe «hele tienden» ind i foraadshuset og dermed prøve ham — om ikke han da vil gi dem velsignelse igjen — mere end nok.

5. Gjælder dette overfor de timelige ting, hvor meget mere da i det aandelige. Vi gir saa vor tekst en aandelig tillæmpning.

I. Prøver dog mig·

1. Sen en sjæl i syndenød.

«Herre straf mig ikke i din vrede og tugt mig ikke i din harme». Salme 6: 1.

Den ugudelige forlater sin vei og den uretfærdige sine tanker — — — ti han skal mangefoldig forlate. Es· 55: 7.

2. En sjæl stedt i haard fristelse.

«Herren vet at utfri den gudfrygtige av fristelser». 2. Petr. 2: 9·

«Gud er trofast, som ikke skal la eder fristes over evne; men gjøre baade fristelsen og dens utgang saa I kan taale dem». 1. Cor. 10: 13·

3. En sjæl under sygdom og dype prøver. De mange eksempl. paa hjælp i sygdommen. -- Akt det bare for glæde naar I kommer i allehaande fristelser (prøver). — Jac· 1: 2.

«Og troens bøn skal hjælpe den syke og Herren skal reise ham op». Jak. 5: 15.

4. En sjæl under trange timelige kaar.

«I skal ikke være bekymret og si: hvad skal vi æte og hvad skal vi drikke — — ti eder himmelske Fader vet at I trænger alt dette»· Math. 6: 31—32. Illustrationer —. En Herrens tjener var engang haardt prøvet under trange timelige kaar. Han gik da i bøn til Gud og nævnte oven citerte skriftsteder. Han nævnte en mands navn og sa til Herren: Denne mand (han var ingen troende) har raad til at sende mig 50 kroner — vil du Gud si dette til ham, og tre dage bakefter mottok han fra vedkommende, uten at ha tilskrevet ham — og i brevet laa — 50 kroner —.

5. En sjæl under bønnekamp om at leve et helligt liv. Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødens legeme? Rom. 7: 24.

«Jesu, hans søns blod renser fra al synd».

1. Joh. 1: 7.

En kristen kjæmpet engang en haard kamp med Gud om denne sak og syntes alt var for ham saa stængt og «langt borte». Træt efter lang bønnekamp la han sig paa sin seng og sovnet straks ind. Hans tanke fortsatte at arbeide — og han brændte av begjær — «gi mig kraft til fuld seier over synd» — var hans brændende begjær. Som man under søvn ikke er herre over sin tanke gik det her. Han syntes han befandt sig i en nøtteskog — det var høst. Bladene hadde faldt av og de stive hasselgrene stod nøkne ret tilveirs. Da saa han i træets top en hel del deilige nøtteklaser som endnu hang paa træet og han tænkte: Det er jo dette jeg søker efter. Grenene var for stive at bøies ned — og for tynde at klatre op i, saa han kunde paa ingen maate naa nøtteklaserne. Under dette arbeide kom han at spende i løvet paa bakken rundt om træet og se — der laa en hel del store nøtteklaser lig dem i træets top — han behøvede kun bøie sig ned og plukke dem — saa naagnet han. I sandhet — «ordet er dig nær i din mund og i dit hjerte». Rom. 10: 8. — O prøv ham!

6. En sjæl i kamp for sjæles frelse. «Jeg vilde ønske at jeg selv var forbandet, borte fra Kristus for mine brødre, mine frænder efter kjødet». Rom. 9: 3.

Forældre kæmper for barnenes — barnene for forældrenes frelse. —

Skildre forbønnens magt. —

«Løftet hører eder til og eders børn og dem som er langt borte». Ap.gr. 2: 39.

7. En frafalden sjæls kamp. «Vend dog tilbake, du frafaldne, sier Herren». Sam. 3: 12.

Her spiller ofte følelsen med som en stor hindring — men det er troen det gjælder. — «Hine skal ogsaa bli indpodet saafremt de ikke holder ved i vantro». Rom. 11: 23.

Tillæmpning:

1. Prøver mig — sker kun ved tro — naar man handler efter Herrens ord. —

2. Har du vovet at tro paa Jesus og har du fundet at det gaar an?
3. Al ting er dem mulig som tror.

Tekst Luk. 18: 8.

«Naar Menneskesønnen kommer, mon han da vil finde troen paa jorden.»

Indledning.

1. Jesu komme er den store avslutning for os alle.
2. Da er alle muligheter for en forandring ophørte.
3. Den stilling vi da har — blir for os alle den avgjørende.
4. Da blir vort forhold til Kristus det som bestemmer vor fremtid.

I. Hvad indbefatter denne tro?

1. En tro paa Jesus som det store forsoningsoffer for vor synd.

«Han er en soning for vore synder, dog ikke bare for vore; men og for hele verdens.»

1. Joh. 2: 2.

«Han gik engang ind i helligdommen og fandt en evig forløsning.» Hebr. 9: 12.

2. En tro paa Jesus som den eneste frelser.

«Der er ikke frelse i nogen anden; ti der er heller ikke noget andet navn under himmelen givet blandt menneskene, ved hvilket vi kan bli frelste.» Apgr. 4: 12.

3. En tro paa Jesus som konge.

«Jeg har indsat min konge paa Zion mit hellige bjerg.» Ps. 2: 6. «Han skal være konge indtil han faar lagt alle sine fiender under sine føtter.» 1. Kor. 15: 25.

4. En tro paa Jesus som den store dommer.

«Og han (Faderen) har git ham (Sønnen) magt til at holde dom fordi han er menneskesøn.»
Joh. 5: 27.

II. Hvad virker denne tro?

1. At vi glemmer os selv.

«Ingen av os lever for sig selv» — — — «om vi lever saa lever vi for Herren.» Rom. 14: 7—8.

2. At vi er lydige mot Guds aand og ord.

«I mit hjerte har jeg gjemt dit ord, for at jeg ikke skal synde mot dig.» Ps. 119: 11. «Den salvelse (aanden) som I fik av ham, den blir i eder — — og den lærer eder alt — og bliv i ham.» 1. Joh. 2: 27.

3. At vi elsker brødrene.

«Rens eders sjæle i lydighet mot sandheten til uskrømtet broderkjærlighet og elsk hverandre inderlig av hjertet.» 1. Petr· 1: 22.

4. At vi helt avsondrer os fra verden.

«Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden — — ti verden forgaar og dens lyst; men den som gjør Guds vilje blir til evig tid.»

1. Joh. 2: 15, 17·

«Se vi har forladt alt og fulgt dig.»

Math. 19: 27.

5. At vi arbeider for Herren.

«Arbeid idag i min vingaard·» Math. 21: 28. «Du har arbeidet og er ikke blit træt.» Aab. 2: 3.

III. Hvad blir saa følgen av hans komme?

1. Glæde og løn for den troende.
2. Dom og undergang for hans fiender· Skildring av dommen. Math. 25: 25—46.

Tillæmpning.

1. Hvad er dit forhold til Jesus.
2. Søk Herren og lev i tro.

Tekst Aab. 3: 1.

«Jeg vet om dine gjerninger, at du har navn av at leve og du er død.»

1. Menigheterne i Asien.
2. Det var ei længe efter Kristi tid, før mangler og feil herskede i menigheterne·
3. Gjennem sin tjener Johannes sender Herren dem bud og skjuler ikke hvad han finder feil hos dem.
4. Beskyldningen mot menigheten i Sardes — var at de hadde navnet av at eie livet — men var døde.

I. Livet i Gud.

1. Bestaar i indre sjælefred·

   «Retfærdiggjorte ved troen har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus.» Rom. 5: 1.
2. Bestaar i sand glæde i Gud.

   «Deres hjerter glæde sig som søker Herren.» Ps· 105: 3.
3. Bestaar i kraft til seier over synd.

   «Gud være tak, som gir os seier ved vor Herre Jesus Kristus.» 1· kor. 15: 57. — «Som altid lader os vinde seier i Kristus.» 2. kor. 2: 14.
4. I arbeidslyst for sjæles frelse.

   «Giv mig igjen din salighets fryd og ophold mig ved en villig aand, saa vil jeg lære overtrædere dine veie og syndere skal omvende sig til dig·» Ps. 51: 14, 15.

II. Man kan eie navnet at eie livet og dog være død.

1. Fordi man aldrig har eiet livet.

a) Man har stanset i vækkelsen uten at naa frem til bevist liv i Gud. — «Bedrøvelse efter Gud — virker omvendelse til frelse, som ingen angrer; men verdens bedrøvelse virker døden.» 2. kor. 7: 10.

Her er mange hindringer — ofre alt for Jesus — se den rike yngling gik bedrøvet bort. — Menneskefrygt. — Hemmelige synder.

Jeg kjendte en kvinde som i min forsamling var i sjælenød og begjærte forbøn. Hun vedblev at gaa som en søkende sjæl i over 20 aar uten at finde frem — ti hun hadde en hemmelig synd hun ikke vilde opgi.

b) Man har gaat op i gjerningskristendom uten at ha fundet livet. — «Herre naar saa vi dig hungrig eller tørstig eller fremmed eller nøken eller syk eller i fængsel og tjente dig ikke.» — Math. 25: 44.

2. Man kan ha eiet livet og tapt det.

a) Engang var brændende i bønnen — glad i ordet — flittig i Guds barns forsamling — interessert i Guds gjerning — men — de taptes lidt efter lidt — og livet stivnet i former. — «I løp godt, hvo stanset eder.» Gal. 5: 7 — «Jeg vet om dine gjerninger at du er hverken kold eller varm — — jeg vil utspy dig av min mund.» Aab. 3: 15, 16.

Tillæmpning.

1. Eier du livet i Gud idag?
2. Har du aldrig eiet det — saa kom nu.
3. Har du tapt det — kom tilbake.

Tekst Math. 21: 1—9.

«Og da de kom nær til Jerusalem og var komne til Betfage ved Oljebjerget, da sendte han to disiple avsted og sa til dem: Gaa ind i den by som ligger ret for eder og straks skal I finde» — — o. s. v.

Indledning.

1. Paaskehøitidens store tanke.
2. Det store for os — at ha en ret forstaaelse av dens betydning.
3. Dagens evangelium gir os i vor tekst mange nyttige lærdomme.

I. Gud holder altid sine løfter.

1. Dagens hændelse i teksten er en tro opfyldelse av løftet i Zak. 9: 9.

«Fryd dig saare Zions datter, rop høit Jerusalems datter! Se din Konge kommer til dig, retfærdig er han, fuld av frelse, fattig og ridende paa et asen, og paa asenindernes unge fole.»

2. Saaledes vil alle Herrens løfter opfyldes og hvad han har lovet holder han.

«Saa mange som Guds løfter er, i ham (Jesus) har de sit ja, derfor faar de i ham sit amen Gud til ære ved os.» 2. kor. 1: 20.

II. Se forsynets ledelse i livets hændelser.

1. Fundet av aseninden — der stod færdig for ham.

   «I skal finde en aseninde bunden og en fole hos den» — v. 2.
2. Indridningen i Jerusalem 4 dage før langfredag. Jesus som det store offerlam — afskiltes 4 dage før han korsfæstedes — 2. Mb. 12: 6.
3. Palmeviftning og hosiannarop.

   Dette skedde kun for konger. — «Jeg har dog indsat min konge paa Zion mit hellige bjerg.» Ps. 2: 6.

III. Læg merke til begeistringens magt.

1. Den var nødvendig dengang.

   Se folkemasserne rives med.
2. Se den aandelige begeistring pinsedag.

   De blev alle fyldte med den hellig aand.
3. Se aandens arbeide — bli brændende!

IV. Se letheten i den menneskelige karakter uten gudsfrygt.

1. Hosianaropet og palmesving.
2. Korsfæst — korsfæst.

Tillæmpning.

1. Se Herrens storhet og magt.
2. Se Jesus som frelser og konge.
3. Se nødvendigheten av sand kristendom.
4. Fald ned for Jesus — o kron ham.

Tekst Hebr. 11: 30. (Jos. kap. 6).

«Ved tro faldt Jerikos mure, da de hadde gaat omkring dem i syv dage.»

Indledning.

1. Jerikos indbyggere var motløse.
2. Israel utaalmodige for at slaa til.
3. Presterne og krigerne var færdige.
4. De betragtede landet som en gave.
5. Jeriko maatte tages for at faa landet.

Anm. La os tillæmpe teksten, ti der findes et syndens Jeriko som maa indtages før vi finder den endelige seier.

I. Vor kristelige erfarings Jeriko.

Anm. Dette findes saavel for en bodfærdig søkende sjæl som for den efter hellighet stræbende.

1. En venskapsforbindelse som maa løses.

«Drag ikke i fremmed aag med en vantro.»
2. kor. 6: 11.

Under et vækkelsesmøte i min kirke var der en aften blandt søkende sjæle, der kom frem til forbøn, en ung kvinde. Hun var dypt rystet, men det syntes som om ethvert herligt løfte ikke kunde bringe hende fred. Jeg spurte hende om hun var villig til at ofre alt for at bli frelst. Da storhulkede hun; men kunde intet svar gi. Jeg lot hende forstaa at Jesus maatte bli nr. 1 ellers kunde hun ikke frelses. Jeg lot hende alene kjæmpe en stund, mens jeg søkte trøste og lede de mange andre, der søkte frelse. Da jeg saa kom tilbake, berørte hun sagte min arm og sa med taarefyldt blik: Nu er det gjort — Jesus er nr. 1 og min sjæl nyter fred. Hun fortalte da at hun var forlovet med en ung kjæk herre, som ikke alene ikke var en kristen, men som hadde ladt hende vite, at dersom hun paa nogensomhelst maate vilde ha noget med Herren at gjøre, vilde han bli rasende. Dette var hendes Jeriko — men hun valgte Herren og ofret sin forlovede.

2. Et uret forhold i hemmelig synd.

«Den som skjuler sin overtrædelse har ingen lykke; men den som bekjender og forlater den finder forbarmelse.» Ordspr. 28: 13.

«Dit sølv være forbandet tillike med dig selv — — — du har ikke del eller lod i denne lære, ti dit hjerte er ikke ret for Gud.» Apgr. 8: 20, 21.

En kvinde kom som en syndbetynget sjæl i min forsamling og begjærte forbøn — hun syntes dypt rystet, men kunde ikke finde fred. Hun fortsatte stadig at begjære Guds barns forbøn; men kom aldrig igjennem. Efter 20 aars forløp kom jeg til samme sted og talte Guds ord. Ved eftermøtet fandt jeg blandt naadesøkende sjæle den samme kvinde — i den samme ulykkelige tilstand uten fred med Gud. Hun hadde i disse 20 aar levet i et utilladeligt forhold til en mand og hadde derfor aldrig fundet frem til frelse. — Jeriko var endnu sterk.

II. Det kristelige arbeides Jeriko.

1. Vor tids metoder for kristeligt arbeide.
2. Kun evangeli-basuner maa lyde.
3. Mange vil springe Gud i forkjøpet.
4. Mange vil gaa sine egne, ei Guds veie.

III. Kristi kirkes store Jeriko.

1. Forutsigelserne om Guds rikes fuldkomne seier.

«Han skal være konge indtil han har faat lagt alle sine fiender under sine føtter.» 1. kor. 15: 25.

2. Verden ryster paa hodet og spotter.

«La os sønderrive deres baand og kaste deres reb fra os.» Ps. 2: 3.

3. Syndens Jeriko skal dog falde.

«Kongedømmet over verden er tilfaldt vor Herre og hans salvede.» Aab. 11: 15.

«De skulle ikke mere lære hver sin næste og hver sin broder og si: kjender Herren, ti de skulle alle kjende mig, smaa og store, sier Herren.
Jerm. 31. 34.

IV. Forberedelserne for kampen.

1. Bli stille for Gud.

Se Israel efter overgangen av Jordan da de hadde leiret sig paa sletten foran Jeriko. «I stilhet og hvile skal eders styrke være. Es. 30: 13.

2. Vær lydige mot Herren.

Se Josva omskjærer Israel efter Guds befaling i Gilgal. — Lydighet er bedre end slagtoffer».
1. Sam. 15: 22.

Renser eders sjæle i sandhets lydighet.
1. Petr. 1: 22.

3. Hav tro til Gud.

Jerikos mure falder kun ved tro. — Se Israel som gik omkring Jeriko efter Guds befaling — og murene faldt.

Tillæmpning.

1. Glem ikke at Gud har sin vei — sin tid — sine midler — de leder altid til maalet.
2. Vov at tro paa Herren —

Tekst Luc. 13: 23.

«Herre er de faa, som blir frelste?»

Indledning.

1. Spørsmaalet er uhyre vigtig.
2. Der spørres ikke om man kaldes en kristen.
3. Heller ikke om man nyter anseelse.
4. Men om man blir frelst.

I. La os paapeke nogle feilgrep som ofte gjøres.

1. Egne og andres frelse er ganske let.
2. Prædikanten er som oftest for streng.
3. Bibelen — behøver man ikke at tro. —
4. Jesu svar var: «Strid alvorlig forat komme ind gjennem den trange dør; ti mange sier jeg eder skulle søke at komme ind og ikke være istand dertil». Luc. 13: 24.

II. Hvad sier skriften herom?

1. Se da syndfloden kom. —

«Likesom de i dagene før vandflommen aat, drak og tok tilække og gav tilække like til den dag, da Noah gik ind i arken og vidste ikke av før vandflommen kom og tok dem alle».

Moseb. 24: 38, 39.

2. Ved Sodomas og Gomoras ødelæggelse. «Ropet over Sodoma og Gemora, det er stort og deres synd er meget svær».

1. Moseb. 18:20.

Abrahams bøn. —

3. Se paa Davids tid. —

«Herre de hellige er faa paa jorden». Salme.

4. Paa Johs. Døperens tid.

«Han kom til sit eget og hans egne anammede ham ikke». Joh. 1: 11.

5. Paa Jesu tid.

«Gaar ind gjennem den trange port, ti den port er trang og den vei smal, som fører til livet, og de er faa, som finder den». Math. 7: 13, 14.

6. Se hvordan det er idag?

III. Skal du bli frelst?

1. Har din synd fundet dig?

«Min misgjerning er større end at jeg kan bære den». 1. Mb. 4: 13.

2. Har du bedt Gud om frelse?

«Herre frels mig, ti jeg forgaar».

3. Er du villig at opgi syndens vei?

«Hvo sin misgjerning bekjender og overgir sig faar barmhjertighet.»

Tillæmpning.

1. Nu er naadens dag, kom til Jesus.
1. Ta saken med alvor og træng ind.
2. Herren støter ingen bort som vil komme.

Tekst 1. Tim. 2: 5, 6.

«Ti der er en Gud og en midler mellem Gud og mennesker, mennesket Jesus Kristus, han, som gav sig selv til løsepenge for alle, et vidnesbyrd i sin tid.»

Indledning.

1. Teksten begynder med et «ti» der vises tilbake paa det som er sagt forut.
2. Gud vil at alle mennesker skal frelses.
3. Og for at bli dette maa de komme til erkjendelse av sandheten.
4. Denne indeholdes i vor tekst og er uttrykt i to store tanker.

A. Der er en Gud!

Mange har søkt at komme bort fra den tanke. «Daaren sier i sit hjerte: «Der er ingen Gud.»

Ps. 14: 1.

«Den som træder frem for Gud maa tro at han er til og at han lønner dem som søker ham.»

Hebr. 11: 6.

B. Der er en midler mellem Gud og mennesker.

a) Dette var altsaa nødvendig.

«Uten blods utgydelse er ikke forladelse.»

Hebr. 9: 22.

b) Denne ene midler er Jesus.

«Kristus gik med sit eget blod engang ind i helligdommen og fandt en evig forløsning.»

Hebr. 9: 12.

Ut fra disse to store sandheter lærer vi:

I. Der gives kun en frelses-vei for syndere.

a) Veien er smal og porten trang.

«Den port er trang og den vei er smal som fører til livet, og faa er de som finder den.»

Math. 7: 14.

b) Naaes kun gjennem Jesus vor frelser.

«Derved at de erkjender ham (Jesus) skal den retfærdige, min tjener, retfærdiggjøre de mange.»

Es. 53: 11.

II. Der er kun en indbydelse hertil.

«Nu vel alle I som tørster, kommer til vandene og I som ingen penger har, komme kjøper og æder» o. s. v. Es. 55: 1.

Denne indbydelse kommer under alle aldre i menneskelivet. — Se Math. 20: 1—16.

III. Der er kun en himmel at vinde og et helvede at undfly.

Skildre disse to maal — gevinst og tap —.

«Hvorledes skal vi da undfly om vi ikke agter saa stor en frelse.» Hebr. 2: 3.

IV. Det er kun en naadedag!

Faren av at ikke kjende den.

«Idag om du hører Herrens røst, da forhærd ikke dit hjerte.» Ps. 95: 7—8.

En ung mand var under Guds ords hørelse alvorlig grepen av sandheten og følte Guds kald, at da gi sit hjerte til Gud. Ved eftermøtet blev han indtrængende av prædikanten opmuntret til, at gi Herren sit hjerte, men han svarte nei og forhærdet sig. — Ca. 14 dage senere blev den samme prædikant budsendt av en ung mand paa et sykehus i samme by om at besøke ham. Til sin store overraskelse fandt han at det var den samme unge mand der hadde været saa alvorlig grepen ved hans møte 14 dage iforveien. Med glæde hastet prædikanten til hans sykeseng — da han formente, at han nu vilde gi sig til Herren. Da prædikanten med smil nærmet sig til sykesengen, sa den unge mand: Jeg har ikke kaldt Dem hit, fordi jeg nu vil bli en kristen. Min naadedag var den aften for 14 dage siden. Da kaldte Herren saa kraftig paa mig — men jeg forhærdet mig — nu er alt for mig tapt — jeg vet jeg gaar ufrelst ind i evigheten — og jeg føler ikke mere nogen trang til at frelses. Men jeg har bedt Dem komme hit for at anmode Dem om at fortælle mine mange kamerater, hvad jeg gjorde og be dem ikke forhærde sit hjerte — men gi sig til Herren. Kort efter døde han.

Tillæmpning.

1. Hvor er du idag?
2. Kom nu til Jesus og find frelse.
3. Forhærd nu ikke du dit hjerte.

Tekst Luk. 1: 30.

«Frygt ikke Maria; ti du har fundet naade hos Gud.»

Indledning.

1. Engelen Gabriels besøk hos Maria.
2. Hans store mission nu.
3. Marias maade at motta ham.
4. Engelens ord til Maria i teksten.
5. Emnet i vor tekst blir da —

I. Guds naade.

Anm. Guds naade har i bibelen forskjellig betydning saasom: Yndest og velvilje — velsignelse — Kristi fortjeneste — kristendom — gave — glæde og fryd o. s. v.

1. Den er det eneste frelsende middel.
   «Av naade er I frelste ved tro, det er ikke av eder, det er Guds gave.» Efs. 2: 8.
2. Den er fri og tilgjængelig for alle.
   «Guds naade er aabenbaret til frelse for alle mennesker.» Titus 2: 11.
3. Den kan alene mottages ved tro.
   «De blir retfærdiggjorte uforskyldt av hans naade ved forløsningen i Kristus Jesus.
   Rom. 3: 24.
   «Av naade er I frelste ved tro.» Efs. 2: 8.
4. Den er bevarende for et Guds barn.
   «Vi bevares av naade ved tro ved Guds magt.»
5. Den er styrkende for sjælen.
   «Bli sterk ved den Guds naade, som er i Kristus Jesus.» 2. Tim. 2: 1. — «Det er godt at styrkes ved naaden.» Hebr. 13: 9.
6. Den er fremadskridende.
   «Voks i Kristi naade og kundskap.»
   2. Petr. 3: 18.
7. Den er altid tilstrækkeelig for os.
   «Min naade er dig nok.» 2. Kor. 12: 9.
8. Gives kun til de ydmyge.
   «De ydmyge gir han naade.» 1. Petr. 5: 5.
9. Den har sin begrænsede tid.
   «Ser til at ikke nogen forsømmer Guds naades tid.» Hebr. 12: 15.

10. Gjør mennesket fri fra frygt.
Frygt ikke — — du har fundet naade.

Tillæmpning.

1. Har du fundet naade hos Gud?
2. Søk da Herren nu.
3. Herrens naade tilbydes dig idag.

Tekst Math. 6: 9.

«Fader vor, du som er i himmelen».

Indledning.

1. Her gjælder det bønnen.
2. Frelserens mening med denne bøn.
3. Den er en modelbøn.
4. De ugudelige har ingen ret til den.
5. Denne bøn viser os —

I Det dobbelte slegtskap.

A. Barneskap.

1. Dette er ikke ifølge skapelsen.
«Har vi ikke alle en fader, har ikke en Gud skapt os».
2. Men det er ifølge adoption — «ny fødsel».

«De hvilke ikke er fødte av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av mands vilje; men av Gud.» Johs. 1: 13.

a) Dette indbefatter kjærlighet og pligt at elske og lyde.

3. Guds faderskap strækker sig til alle hans barn. De svake — de sterke — de forkuede.

B. Broderskap.

Dette findes trods personlige forskjellige opfatninger. — «Dem som er født av Gud elsker dem som er fødte av Gud.» — Det synes ei altid saa. —

I 1877 kom jeg som den første methodistprædikant til et større sagbruk i Vermland for at prædike. Da det var mig umulig at opdrive lokale, gik jeg om aftenen til skolehuset, hvor skolelæreren den aften hadde opbyggelse. Efter møtets slutning reiste jeg mig og bekjendtgjorde, at jeg den næste aften vilde prædike ute paa landeveien og indbød folket at komme. Skolelæreren kom hen til mig og spurte hvad jeg sa. Da jeg gjentok dette slog han armene om min hals og sa høit: Kjære broder, jeg elsker Dem inderlig — og tilla hviskende i mit øre — men reis herfra og prædik ikke her. — Dette skildrer kontrasten til teksten.

II. Barneskapets aand.

«I fik jo ikke trældommens aand, saa I atter skulle frygte, men I fik barnekaarets aand ved hvilken vi roper: Abba fader.» Rom. 8: 15.

Dette er ikke let at forklare, men det er en forening av — tro — kjærlighet — glæde.— «Saa mange som drives av Guds aand disse er Guds barn.»

Rom. 8: 14.

III. En grund for bønhørelse.

1. Vor fader — ogsaa min fader.

Han forstaar dig — vet dit behov — elsker dig.

«Som en fader forbarmer sig over sine barn forbarmer Herren sig over dem som frygter ham.»

Ps. 103: 13.

2. Du som er i himmelen.

Han har al magt — intet kan feile.

«Saa høi som himmelen er over jorden, er hans miskundhet mægtig over dem som frygter ham.»

Ps. 103: 11.

Tillæmpning.

1. I hvilket forhold staar du til Gud?
2. Tør du kalde ham din fader?
3. Hvis ikke — saa kom nu til ham.

Tekst Eesaias 40: 1.

«Trøster, trøster mit folk, sier eders Gud.»

Indledning.

1. Gud har et folk, som han kalder «sit folk».
2. Det er ikke kun det naturlige Israel.
4. Dette folk er et lykkelig, frelst og seirende folk.
3. Det er det aandelige Israel.

I. Behøver dette folk trøst?

1. De kan gripes av mismod.

«Zion sa: Herren har forladt mig og Herren har glemt mig.» Es. 49: 14.

2. De kan komme ind under tvil.

Se Johs. Døberen: «Er du den som skal komme, eller skal vi vente en anden.» Math. 11: 3.

3. De kan trænges av fiender og bedrøves.

«Hvorfor er du nedbøiet min sjæl og hvorfor bruser du i mig? Bi efter Gud!» Ps. 42: 12.

4. De kan staa i ildprøver og kamp.

«Undre eder ikke over den ild, som kommer over eder, som om der hændte eder noget underligt, i samme mon som I har del i Kristi lidelser skal I glæde eder.» 1. Petr. 4: 12, 13.

II. Hvem skal trøste Guds folk?

1. Herren selv trøster dem.

«Herren trøster sit folk, gjenløser Jerusalem.»
Es. 52: 9.

«Lovet være Gud og vor Herre Jesu Kristi fader, miskundhets fader, al trøsts Gud.»

2. Kor. 1: 3.

2. Hans tjenere skal trøste dem.

«Hvor deilige er paa bjergene deres føtter, som bringer godt budskap, som forkynder fred, som bebuder godt, som forkynder frelse, som sier til Zion: Din Gud er blit konge.» Es. 52: 7.

3. Brødre og søstre skal trøste hverandre.

«Saa trøster hverandre med disse ord.»

1. Tess. 4: 18.

«Vi formaner eder brødre — — trøst de mismodige, hjælp de skrøpelige.» 1. Tess. 5: 14.

4. Englene skal trøste dem.

«Er de ikke alle tjenende aander utsendte til tjeneste for dem som skal arve salighet.»

Hebr. 1: 14.

III. Hvorledes gives denne trøst.

1. Gjennem Guds eget ord.

«Min sjæl er nedtrykket i støvet, hold mig ilive efter dit ord.» Ps. 119: 25.

2. Gjennem bønnen.

Hvor ofte har ikke Herren mødt os der?

«Førend de roper vil jeg svare; mens de end tale skal jeg høre.» Es. 65: 24.

3. Gjennem Herrens ledelse.

«Jeg vil undervise dig og lære dig den vei, du skal vandre, jeg vil gi dig raad ved mit øie.»

Ps. 32: 8.

4. Gjennem Herrens hjælp til andre.

«Kom ihu eders veiledere, som har talt Guds ord til eder! Gi agt paa utgangen av deres færd.»

Hebr. 13: 7.

Tillæmpning.

1. Opfordringen lyder idag til dig!
2. Vil du gaa for at trøste Guds folk?
3. Herren har naade at gi dig.

Tekst Math. 7: 13, 14.

Gaar ind ad den trange port — — —; ti den port er trang, og den vei er smal, som fører til livet, og faa er de, som finder den.»

Indledning.

1. Jesu bjergprædiken er av den aller største betydning for os alle.
2. Den skildrer menneskelivet under alle de former som findes.
3. Men den gir ogsaa alle den klareste veiledning for sjælens frelse.

4. I denne tekst er skildret to ting, der fører til det evige liv.

I. Porten. — Indgangen til veien.

Denne sies at være trang.

1. Dette tar ikke hensyn til om den, som vil ind er en liten eller stor synder.

«Kommer dog og la os gaa irette med hverandre, sier Herren; om eders synder er som purpur, skulle de bli som den hvite sne, om de er røde som skarlagen, skulle de bli som den hvite uld.» Es. 1: 18.

2. Selv den mest ærbare maa ind gjennem den snevre port.

«Hver mund skal lukkes og al verden bli skyldig for Gud.» Rom. 3: 19.

3. Den snevre port — er syndens avlæggelse.

«Den som skjuler sine overtrædelser har ingen lykke; men den, som bekjender og forlader dem, finder forbarmelse.»

Ordsp. 28: 13 — se 1. Joh. 1: 8,9.

II. Veien er smal.

1. Den er fornegtelsens vei.

«Vil nogen komme efter mig, da maa han fornegte sig selv, ta sit kors op og følge mig.»

Math. 16: 24.

2. Den er en kampens vei.

«Vi har ikke kamp mot kjød og blod — — — men mot ondskapens aandehær i himmelrummet.» Efs. 6: 12.

«Jeg har stridt den gode strid.» 2. Tim. 4: 7.

3. Den er en lidelsens vei.

«Frygt ikke for det du skal lide.» Aab. 2: 10. «Derfor skal de, som efter Guds vilje maa lide, overgi sine sjæle til den trofaste Skaber, idet de gjør det gode.» 1. Petr. 4: 19.

4. Den er en taalmodighetens vei.

«Endnu har I ikke gjort motstand like til blodet i eders kamp mot synden.» Hebr. 12: 4. «I har taalmodighet behov.»

5. Den er ogsaa en frimodighetens vei.

«Kast ikke eders frimodighet bort, som har en stor belønning.» Hebr. 10: 35.

«I ham (Kristus) har vi vor frimodighet og adgang med tillid ved troen paa ham.» Ef. 3: 12.

III. For at gaa denne vei maa vi se hen til Jesus.

Là os med taalmodighet løpe i den kamp som er os foresat, idet vi ser hen til troens ophavsmand og fuldender Jesus.» Hebr. 12: 1—2.

1. Ti han gik den vei frivillig for vor skyld.

«I kjender vor Herre Jesu Kristi naade, at han for eders skyld blev fattig, da han var rik, for at I ved hans fattigdom skulle vorde rike.» 2. Kor. 8: 9.

2. Ti han kjæmpet kampen og agtet ikke vanæren.

   «Jesus, han, som for den glæde som ventet ham led korset uten at agte vanæren.» Hebr. 12: 2—3.

3. Vi maa gripes av hans kjærlighet.

   «Kristi kjærlighet tvinger mig.» 2. Kor. 5: 14.

Tillæmpning.

1. Hvilken vei gaar du paa?
2. Har du gaat gjennem den snevre port?
3. Kom til Jesus nu.

Tekst Luk. 4: 42.

Men da det blev dag gik han ut og drog til et øde sted, og folket ledte efter ham, og de kom like til ham, og holdt paa ham, at han ikke skulle gaa fra dem.»

Indledning.

1. Jesus hadde i Simons hus helbredet hans svigermor.
2. Ved aftentid kom alle med sine syke til ham og fik hjælp.

3. Om morgenen drog Jesus til et øde sted — men folket ledte efter ham, fandt ham og holdt fast paa ham.
4. Denne folkets fremgangsmaate bør vi, som mennesker i aandelig henseende alle følge.

Anm. Veien til lykke.

I. Vi maa søke Jesus.

1. Dette forutsætter.
   - a) At man har kundskap om ham. «Den som træder frem for Gud, maa tro at han er til, og at han lønner dem, som søker ham.»

     Hebr. 11: 6.
   - b) At man ser og føler sig som en synder.

     «Herre frels mig, jeg forgaar.» Math. 8: 25.
2. Det indbefatter.
   - a) Misfornøielse med sin egen tilstand. «Men da han kom til sig selv sa han: Hvormange leiefolk hos min fader har fuldt op av brød, men jeg sætter livet til av hunger.»

     Luk. 15: 17.

II. Vi maa finde Jesus.

1. Det sker naar vi opgir alt vort eget.

   «Om nogen kommer til mig og ikke hater sin far og mor og hustru og barn og brødre og søstre ja endog sit eget liv, han kan ikke være min disipel.» Luk. 14: 26.

2. Det sker naar vi tar imot ham.

«Saa mange som tar imot ham, dem gir han ret at bli hans barn, dem som tror paa hans navn.» Joh. 1: 12.

III. Vi maa holde fast paa Jesus.

1. Dette er nødvendig om vi skal frelses.

«Ville I som begyndte i aanden fuldende i kjødet?» Gal. 3: 3.

2. Det kan ske ved at bruke naademidlene. — Guds ord, bønnen og sakramenterne.

«De holdt trolig fast ved apostlernes lære og ved samfundet, ved brødsbrydelsen og bønnen.» Apgr. 2: 42.

3. Det kræver en stor aarvaakenhet.

«Hvad jeg sier eder — sier jeg eder alle: Vaager!» Mark. 13: 37.

4. Det kræver ogsaa lydighet i arbeidet for Gud.

«Jeg var ikke det himmelske syn ulydig, kong Agrippa.» Apgr. 26: 19.

Tillæmpning.

1. Har du søkt Jesus?

Tekst Mark. 16: 7 og Joh. 21: 15—22

«Gaa bort og si til hans disiple og til Peter, at han gaar i forveien for eder til Galilæa, der skal I se ham, som han har sagt eder. — Da de nu hadde holdt maaltid sier Jesus til Simon Peter: Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end disse?» o. s. v.

Indledning.

1. Kvindernes gang til graven paaskemorgen.
2. Deres bekymring for at faa stenen væltet fra graven.
3. Deres overraskelse naar de kom frem.
4. Deres møte med engelen, der bragte dem budskapet fra Jesus.
5. Ser vi paa dette i forbindelse med Joh. 21: 15—22 ser vi —

I. Jesu behandling av feilende kristne.

1. Jesus har en speciel tanke paa den feilende i disipelskaren. — Si hans disiple og Peter.

   «Vend dog tilbake du frafaldne, sier Herren, jeg vil ikke sænke mit aasyn i vrede mot eder.»
   Jerm. 3: 12.

2. Han haster med at sende ham bud. Møt mig i Galilæa — jeg gaar forut for eder.

«Kom hit til mig I alle som stræver og har det tungt, jeg vil gi eder hvile.» Math. 11: 28.

3. Han gir ham anledning til at bekjende sin tro.
   a) For ham personlig. «Herre, du vet at jeg elsker dig.» Joh. 21: 15.
   b) I de andre disiples nærvær.

Hvor ofte vil ikke brødrene ha mistillid til den som har feilet — her gjentar Peter sin tro paa Jesus tre gange i de andres nærvær. — La mig her fortælle en sand tildragelse. I en menighet jeg betjente var en mand, der faldt i synd og blev utelukket. Han vedblev dog at gaa i forsamlingen og Guds aand arbeidet kraftig med ham. En dag avla han den bekjendelse at nu var han atter ført ind i Herrens samfund og en lykkelig sjæl. Faa av de troende fattet tillid til ham. Han sank atter tilbake. Dette gjentok sig to-tre gange. Men han gav ikke tapt og tilsist blev han staaende og levde og døde som en kristen. Det er min overbevisning, at dersom de andre disiple hadde vist ham tillid istedetfor mistillid, kanske han hadde fundet fotfæste straks. — Nu lot Jesus ham overfor sig i disiplenes nærvær tre gange avlægge sin bekjendelse for at hjælpe ham. — Jesus behøvde kun høre det en gang.

4. Jesus gir ham et fornyet opdrag og viser ham derved sin tillid.

«Fød mine lam — vogt mine faar, fød mine faar.» Joh. 21: 15, 16, 17.

Hvor stort at Jesus vil bruke den, som har feilet saa meget som Peter.

5. Jesus beredte ham paa at kommende farer ville møte i hans vei.

«Da du var yngre bandt du selv op om dig og gik dit du vilde; men naar du er blit gammel, skal du utrække dine hænder, og en anden skal binde op om dig og føre dig dit du ikke vil.»

6. Jesus gir ham veiledning.

Bry dig ikke om andre og la spørsmaalet for dig være at følge mig (Jesus sier til Petr.) «Om jeg vil at denne skal leve til jeg kommer, hvad kommer det dig ved — følg du mig.»

Joh. 21: 22.

Tillæmpning.

1. Er du en, der har forgaat dig og tapt din hjertefred?
2. Se og ta Jesu sindelag til dig.
3. Kom til Jesus nu!

Tekst Apgr. 1: 4—8.

«Og da han var sammen med dem, bød han dem at de ikke skulle vike fra Jerusalem, men bie paa det, som Faderen hadde lovet, hvorom sa han: I har hørt av

mig, Johannes døpte med vand; men I skal døpes med den Hellig Aand ikke mange dage herefter — — — men I skal faa kraft idet den Hellig-Aand kommer over eder, og I skal være mine vidner baade i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og indtil jordens ende.»

Indledning.

1. Skildre den historiske tildragelse efter Kristi himmelfart.
2. Opfyldelsen av dette pinsedag.

I. Den Hellig Aands daab.

1. Dette er en bevidst erfaring.

   «I skal faa kraft idet den Hellig Aand skal komme over eder.» V. 8.
2. Det er et verk av Helligaanden, dypere og større end det i gjenfødelsen.
   a) Disiplene hadde den Hellig Aand før pinsedag.
   b) Se denne dag, pinsedag — under den Hellig Aands fulde indflydelse.
3. Den er et dypt naadeverk i sjælen der driver til vidnesbyrd om Jesus.

   «I skal være mine vidner baade i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og indtil jordens ende.» V. 8.

4. Er en fornyet kraft til ethvert betroet arbeide for Gud, ikke kun til prædiken.

La mig her fortælle følgende. En ung kvinde hadde paany indviet sig til tjeneste for Jesus og var mægtig salvet av Guds aand. Da hun næste morgen gik til sit arbeide, sa Herren til hende: Du skal gaa ind til grosserer N. N. i denne gate og be ham gi Jesus sit hjerte. Hun undskyldte sig paa mange maate og gik ikke, men Helligaanden gav hende ikke ro. Saa gik nogle dage, hun kjæmpet og bad — men maatte tilsist gaa. Da hun med bankende hjerte ringte paa entreklokken, kom grosseren selv og aapnet. I en vred tone brummet han: Hvad vil De? Jo, svarte kvinden venlig, jeg har ikke faat nogen ro i flere dage, fordi Gud har paalagt mig at gaa til Dem, og be Dem gi Deres hjerte til Jesus. Jasaa, sa grossereren betænksomt og lukket døren. — Hun vandt den sjæl. —

5. Denne kraft er tilgjængelig for alle. — «Løftet hører eder og eders barn til.» Apgr. 2: 30.

6. Den er absolut nødvendig for alle. «Mine barn hvilke jeg atter føder med smerte, indtil at Jesus faar sin fulde dannelse i eder.» Gal. 4: 19.

II. Hvorledes erholdes den Hellig Aands daab?

1. Fatter et andet sind. Apgr. 2: 38.

a) Om Jesus — hans frelsende magt. — «Jesu Kristi, hans Søns, blod renser fra al synd.»
1. Joh. 1: 7.

b) Om synden. Den Hellig Aand vil vise os synden under alle dens former. — «Sier vi, at vi ikke har synd, bedrar vi os selv og sandheten er ikke i os.» 1. Joh. 1: 8.

2. Vær lydig mot Gud.

«Vi er vidner om disse ting og likesom den Hellig Aand, som Gud gav dem, der lyder ham.»
Apgr. 5: 32.

3. Ved indtrængende bøn.

«Dersom I, som er onde, ved at gi eders barn gode gaver, hvor meget mere skal da Faderen, som er i himmelen, gi dem den Hellig Aand, som ber ham.» Luk. 11: 13.

Se bønnen pinsedag.

2. Ved en barnlig tro.

Alt hvad I ber om og begjærer — tro bare, at I har faat det, saa skal det vederfares eder.

III. Hvorledes kan dette atter tapes?

1. Naar vor indvielse til Gud tages bort. — Se Samson — Nasireren. — Haaret skulde vokse og Dalila klippet lokkene bort.

«Naar du gjør Gud et løfte, saa tøv ikke med at betale det — — — bedre er det, at du ikke lover end at du lover og ikke betaler.» Præd. 5: 3, 4.

2. Naar vi synder. — Se Saul.

Husk galaterne — begyndte i aanden og flere fuldendte i kjødet.

3. Ved sløvhet i bøn og ordets betragtning.

«Gid du var kold eller varm, men fordi du er lunken, vil jeg utspy dig av min mund.»

Aab. 3: 15, 16.

Tillæmpning.

1. Hvor er du idag?
2. Søk og find aandens fulde kraft.

Tekst Jak. 2: 19.

Du tror at Gud er en, du gjør vel. Djævelen tror det ogsaa og skjælver.

Indledning.

1. Her tales om menneskets og djævelens tro paa Gud.
2. Begge var engang i Guds nærhet.
3. Begge stilledes paa prøve og syndede.
4. Men for mennesket aabenbaredes en vei til frelse, ikke for djævelen.

I. Hvad tror djævelen?

1. Han tror at der er en Gud — han skjælver for denne Gud. (Teksten).
2. Han tror at Jesus Kristus er Guds Søn. — «Naar de urene aander saa ham, faldt de ned for ham og ropte og sa: Du er Guds Søn.»
Mark. 3: 11.
3. Han tror paa Jesu magt. — «De onde aander bad ham og sa: Dersom du driver os ut, da gi os lov til at fare ind i svinehjorden.»
Math. 8: 31.
4. Han tror paa bibelen som den store sandhet.
«Er du Guds Søn da kast dig ned; ti der er skrevet: Han skal gi sine engle befaling om dig og de skal bære dig paa hænderne, for at du ikke skal støte din fot paa nogen sten.» Math. 4: 6.
5. Han tror paa sin egen magts ophør.
«Ve jorden og havet, ti djævelen er faren ned til eder i stor vrede, fordi han vet, at han bare har en liten tid.» Aab. 12: 12.
6. Han tror paa en evig straf.
«Hvad har vi med dig at gjøre, du Guds Søn, er du kommen hit for at pine os før tiden.»
Math. 8: 29.

II. Hvad maa vi tro?

Vi maa tro alt det som djævelen tror men dertil meget mere.

1. Vi maa tro paa Jesus som vort store sonoffer for synd.

«Kristus gik med sit blod engang ind i helligdommen og vandt en evig forløsning.»

Hebr. 10: 12.

2. Vi maa tro at den «ene Gud» frelser os av naade for Jesu skyld.

«Derved at de erkjender ham (Jesus) skal den retfærdige min tjener retfærdiggjøre de mange og deres misgjerninger skal han bære.» Es. 53: 11. «De blir retfærdiggjorte uforskyldt av hans naade ved forløsningen i Kristus Jesus.»

Rom. 3: 24.

3. Vi maa tro paa Guds hjælp til seier over synd.

«I alt dette vinder vi mere end sier ved ham som elsket os.» Rom. 8: 37.

4. Vi maa tro, der er et helvede at undfly og en himmel at vinde.

«Idet jeg glemmer det som er bak, og strækker mig efter det som er foran, jager jeg mot maalet, til den seierspris, som Gud har kaldt os til der ovenfra i Kristus Jesus.» Filip. 3: 14.

5. Vi maa tro paa en retfærdig dom.

«Herre Gud, du almægtige, sande og retfærdige er dine domme.» Aab. 16: 7.

Tillæmpning.

1. Har du set og følt dig som en synder?

2. Har du da vovet at tro paa Jesus?
3. Lever du i denne tro?

Tekst Aab. 3: 18.

Salv dine øine med øiensalve, at du kan se.

1. Jesus kommer som handelsmand til menigheten i Laodicea og byr dem sine varer:
   a) Guld glødet i ilden.
   b) Hvite klær.
   c) Øiensalve.
2. Av disse betragter vi den siste og vil se den fra forskjellige synspunkter.

I. Salv dine øine med øiensalve.

1. Denne tekst er vækkende.
   a) Du behøver øiensalve, ti du ser ikke. «Du sier: Jeg er rik og har overflod og fattes intet og du vet ikke, at du er fattig, ussel og ynkelig og blind og nøken.» Aab. 3: 17.
   b) Du behøver at vaakne. — «Vaakn op du som sover og staa op fra de døde og Kristus skal lyse for dig.» Ef. 5: 14.
   c) Mange som gir sig ut for kristne er aandelig blinde. — «Nogle farisæere sa til ham: Kanske vi ogsaa er blinde.» Joh. 9: 40. — «Sier

vi at vi ikke har synd, bedrar vi os selv og sandheten er ikke i os.» 1. Joh. 1: 8.

2. Denne tekst er bydende.

Jesus sier: «Salv dine øine». Det viser

a) Der er fare paa færde. — «Staa paa veiene og ser til og spør efter de gamle stier, hvor veien gaar til det gode.» Jerm. 6: 16.

b) Her gjælder det alvor. — «Stræber alvorlig at indgaa gjennem den snevre port; ti mange, sier jeg eder, skulle søke at komme ind og skulle ikke kunne.» Luk. 13: 23.

c) Kun øiensalve hjælper — hellighet. — «Fly for dit livs skyld, se ikke bak dig og stans ikke paa sletten, fly til bjergene forat du ikke skal bortrykkes.» 1. Mb. 19: 17.

3. Denne tekst er undervisende.

Salv dine øine med øiensalve.

a) Det er synet det gjælder — aandelig syn. — «Er lyset i dig mørke, hvor stort blir da mørket?» Mark. 6: 23.

b) Det er kun øiensalve som hjælper. Men dette er den Hellig Aand. — «I har salvelse av den hellige og ved alt.» 1. Joh. 2: 20. Den salvelse, som I fik av ham blir i eder, og I trænger ikke at nogen lærer eder.» 1. Joh. 2: 27.

c) Se disiplene efter salvelsen paa pinsedag. Vi behøver det alle.

Klart syn paa os selv, Jesus — veien — arbeidet.

4. Denne tekst er bebreidende.

Salv dine øine!

a) Mange vil saa gjerne bry sig med andre istedetfor sig selv. — «Da Peter saa Johannes følge Jesus sier han til Jesus: Herre, hvorledes skal det da gaa denne? og Jesus sier til ham: Om jeg vil, at han skal leve til jeg kommer, hvad kommer det dig ved, følg du mig.» Joh. 21: 21, 22.

b) Det er nødvendig at sørge for din egen sjæl. «Forarbeid eders egen saliggjørelse med frygt og bæven.»

c) Grip i din egen barm. — «Drag først bjelken ut av dit eget øie, saa kan du se at drage splinten ut av din broders øie.» Math. 7: 5.

5. Denne tekst er bedende.

Salv dine øine med øiensalve.

a) Jesus venter taalmodig paa dig. — Foragter du hans godhets og taalmods og langmods rigdom og vet ikke at Guds godhet driver dig til omvendelse.

b) Jesus hjælper kun den som vil la sig hjælpe. Derfor banker han paa døren. — «Den som lukker op, til ham vil jeg gaa ind og holde nadverd.» Aab. 3: 20.

En kvinde som i længere tid ikke hadde tat sit kristenliv saaledes som hun burde gjort, vaaknet midt paa natten ved at en stemme sa til hende: Læs Gal. 3: 3. Hun sovnet atter ind. Hun vaaknet atter idet der sagdes: Læs Gal. 3: 3. Hun sovnet, men vaaknet tredie gang ved det samme. Hun stod op og læste: «I begyndte i aanden, vil I nu fuldende i kjødet.» — Dette hjalp hende — det var aanden der manglet.

Tillæmpning.

1. Hvordan er det mig dig?
2. Behøver ikke du øiensalme?

Tekst Efs. 4: 30.

«Gjør ikke Guds Hellig Aand sorg, ham som I har faat til indsegl til forløsningens dag.»

Indledning.

1. I den gamle oversættelse staar «Bedrøver ikke» — den bedrøvede føler sorg.
2. Teksten er meget rørende. — Bedrøve og skaffe sorg er ikke at tirre til vrede — vrede opvækker vrede, bedrøvelse opvækker sorg.
3. Teksten er menneskelig fremstillet.
4. Teksten angir aarsaken hvorfor man ei skal bedrøve og skaffe sorg, nemlig kjærligheten — og indseglet.

I. Den Hellig Aands kjærlighet.

Anm. Den man elsker, vil man nødig bedrøve og skaffe sorg.

1. Tænk paa Helligaandens trofaste arbeide med sjælen
   a) Barneaar — ungdom — manddom — ja til de graa haar.
   b) Hvor var vi idag uten den Hellig Aands trofaste arbeide.

«Han skal overbevise om synd, retfærdighet og om dom og veilede til al sandhet.» Joh. 14: 26; 16: 13.

II. Den Hellig Aand som Indsegl.

1. Det er en bekræftelse — en stadfæstelse. — «Den Hellig Aand vidner med vor aand at vi er Guds barn.» Rom. 8: 16.
2. Det er et indsegl paa eiendomsret. — «Alt hører jo eder til — men I hører Kristus til og Kristus hører Gud til.» 1. kor. 3: 21, 23.
3. Indseglet er bevarende. — Uten dette er man fortapt. — «Den som ikke har Guds Aand hører ikke ham til.»
4. Indseglet har indflydelse for baade sjæl og legeme. — «Dersom hans aand som opvakte Jesus fra de døde bor i eder, da skal han som opvakte Kristus fra de døde ogsaa levendegjøre eders dødelige legemer ved sin aand som bor i eder.» Rom. 8: 11.

III. Gjør ikke Guds aand sorg.

1. Dette sker ved lydighet mot aanden.
   «Saa mange som drives av Guds aand disse er Guds barn.» Rom. 8: 14. — «Rens eders sjæle i lydighet mot sandheten.» 1. Petr. 1: 22.
2. Dette sker ved aarvaakenhet. — «Lad os søke at være ædrue.» 1. Tess. 5: 6.
3. Det sker ved at studere ordet. — «Jeg gjemte dit ord i mit hjerte, paa det jeg ikke skulde synde mot dig.» Salm. 119: 11.

Tillæmpning.

1. Hvad er dit syn paa Helligaanden?
2. Ber du meget om Guds aand?
3. Lyd den trolig og din vei blir lys.

Tekst 1. Tess. 5: 6.

«La os derfor ikke sove som de andre; men la os vaake og være ædrue.»

Indledning.

1. Apostelen paapeker de mange farer for dem som vil tjene Herren.
2. Vor tid er ikke bedre end paa apostelens tid.

3. Apostelen minder os om Herrens komme, hvorfor vi bør være vaakne.
4. Der er mange ting i vor tid som vil dysse de kristne i søvn.

I. Hvori bestaar de kristnes søvn?

1. Han er følelsesløs overfor sine omgivelser.
   a) Han rives ei med i varme bønner eller livfulde sanger og hjertelige vidnesbyrd.
   b) Han foruroliges ikke ved ufrelstes jammerrop. «Vaakn op du som sover og staa op fra de døde og Kristus skal lyse for dig.» Efs. 5: 14.
2. Han plages av drømme.
   a) Tvil om Gud — evangeliet — Kristus.
   b) Store tanker om sig selv. — «Du sier: Jeg er rik og har overflod og fattes intet og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og nøken.» Aab. 3: 17.
3. Han er uvirksom.
   a) Han arbeider intet for sjæles frelse.
   b) Han tar heller ikke næring til sig. — «Hvorfor staar I her ledige hele dagen?» Math. 20: 6.
4. Han er i en usikker tilstand.
   Røvere kan trænge ind, mordere kan utføre sin gjerning overfor den sovende. — Se David tar Sauls vandkrukke og spyd.

II. Vaakn op!

1. Thi din Herre kommer.

«Salige er de tjenere som Herren finder vaakne naar han kommer.» Luk. 12: 37.

2. Thi sjæle gaar fortapt.

«Naar jeg sier til den ugudelige: Du ugudelige, du skal visselig dø, og du ikke taler for at advare den ugudelige for hans vei, da skal han, den ugudelige, dø for sin misgjernings skyld, men hans blod vil jeg kræve av din haand.» Esek. 33:8.

3. Thi din egen sjæl staar i fare.

«Naar de sier: Fred og ingen fare, da kommer en braa undergang over dem, likesom veer over den frugtsommelige, og de skal ingenlunde undfly.» 1. Tess. 5: 3.

III. Der gives virksomme midler mot søvn.

1. Kristelig selskap hjælper. — «Jeg holder mig til alle dem, som frygter dig og holder dine befalinger.» Ps. 119: 63.

2. At fæste blikket ved det som interesserer. — «Et gjør jeg, idet jeg glemmer det som er bak, strækker jeg mig ut efter det som er foran og jager jeg mot maalet, til den seierspris, Gud har kaldt os til derovenfra i Kristus Jesus.» Filip. 3: 14.

3. At være i virksomhet for Gud.

«Giv mig igjen din frelses fryd og ophold mig med en villig aand, saa vil jeg lære overtrædere dine veie og syndere skulle omvende sig til dig.» Ps. 51: 14, 15.

4. Alvorlig bøn og læsning i Guds ord. «Dit ord er en lygte for min fot, et lys paa min sti.» Ps. 119: 105. — «Beder uten avladelse.»

Tillæmpning.

1. Sover du — saa vaakn op nu.
2. Er du tilbøielig til søvn — kast dig ut i arbeidet for Gud.
3. Er du lunken — bed til du blir varm.

Tekst Amos 4: 12.

«Bered dig til at møte din Gud, Israel.»

Indledning.

1. Profeten paapeker hvorledes Herren paa mange maater har søkt at bringe Israel til omvendelse.

   Der har været hungersnød, pestilense og mange prøver — men nei.
2. Med anledning herav kommer saa hvad Herren i Amos 2: 13 tænker at gjøre.
3. Og ut fra dette tekstens alvorsord.

I. Bered dig til at møte din Gud.

1. Vi maa alle engang møte Gud. Saavel fritænker som kristen — alle.

   a) Skriften taler bestemt herom. — «Det er mennesket beskikket engang at dø og derefter dommen.»

   b) Vor egen samvittighet sier det. — «Dersom vort hjerte (samvittighet) fordømmer os, saa er Gud større end vort hjerte og vet alle ting.» 1. Joh. 3: 20.

   c) Guds uendelige handlemaate med mennesket. «Jeg harmedes over den hovmodige at det gik den ugudelige vel — — — det var en plage i mine øine indtil jeg gik ind i helligdommen og gav agt paa deres endeligt.» Ps. 73: 3, 16, 17.

2. Dette blir et stort møte. — «Og jeg saa de døde, smaa og store, staa for Gud.» Aab. 20: 12. — «Men naar Menneskesønnen kommer i sin herlighet og alle englene med ham, da skal han sitte paa sin herlighets trone og alle folkeslag skal samles for hans aasyn.» Math. 25: 31, 32.

3. Det blir et alvorlig møte — «Jeg sier eder, at for hvert unyttig ord, som menneskene taler, skal de gjøre regnskap paa dommens dag.» Math. 12: 36.

«Og de døde blev dømte efter det som var skrevet i bøkerne efter sine gjerninger.» Aab. 20: 12.

4. Det blir et avgjørende møte. — «Kom hit til mig I min Faders velsignede og arv det rike, som er beredt eder fra verdens grundvold blev lagt.» — «Gaa bort fra mig I forbandede, i den evige ild som er beredt djævelen og hans engle.» Math. 25: 34, 41.

II. Bered dig herfor.

1. Dette er nødvendig.
   a) Vi er syndere indfor Gud. — «Herre, dersom du vil ta vare paa misgjerning, hvo kan da bestaa?» Ps. 130: 3.
   b) Vi maa være født paany. — «Uten at nogen blir født paany kan han ikke se Guds rike.» Joh 3: 3.

2. Det maa ske nu — ellers kanske forsent.

«Dersom du idag hører Herrens røst, da forhærd ikke dit hjerte.» Ps. 95: 7, 8.

«Min aand skal ikke evindelig trætte med mennesket.» 1. Mos. 6: 3.

3. Bered dig ved en sand omvendelse.
   a) En dyp erkjendelse, hel avstaaelse av synden og en barnlig tro paa Jesus. — «Ved omvendelse og stilhet skulle I frelses.» Es. 30: 15.

b) En fuld opofrelse og barnlig omvendelse.
Mig selv med sjæl og legem og hvad mig
hører til
jeg som et hellig offer, dig Jesus give vil.

Tillæmpning.

1. Er du beredt til at møte Gud?
2. Hvis ikke saa kom nu.
3. Ta saken med dypt alvor.

Tekst 2. Mb. 33: 16, 17.

«Hvorpaa skal det dog kjendes, at jeg har fundet naade for dine øine, jeg og dit folk? Mon ikke derpaa at du gaar med os. Og saaledes skulle vi, jeg og dit folk, vorde udmerkede fremfor ethvert folk, som er paa jorden. Da sa Herren til Moses: Ogsaa dette ord, som du har talt, vil jeg gjøre; ti du har fundet naade for mine øine, og jeg kjender dig ved navn.»

Indledning.

1. Israel hadde en stor opgave.
2. Deres stilling var saare vanskelig.
3. Moses' stilling var prøvefuld
4. Ogsaa Guds aandelige Israel har en stor opgave at løse.
5. Deres stilling er ogsaa nu vanskelig.

Emne: **Guds folk.**

1. Gud har et folk paa jorden.
   - a) Han taler til os om dette folk særskilt. — «Trøster, trøster mit folk, sier eders Gud.» Es. 40: 1.
   - b) Hans særlige velbehag hviler over dem. — «Herren har behag i sit folk.» Ps. 149: 4.
   - c) Det er ikke indskrænket til noget bestemt jordisk folk. — «Jeg skjønner isandhet, at Gud ikke gjør forskjel paa folk; men blandt ethvert folkeslag tar han imot den, som frygter ham og gjør retfærdighet.» Apgr. 10: 34, 35.
2. Dette folk har fundet naade for Guds øine. — Dette indbefatter
   - a) Syndsforladelse og fred med Gud. — «Retfærdiggjorte ved troen har vi fred med Gud.» Rom. 5: 1.
   - b) Aandelig kraft til seier over synd. — «Gud være tak, som altid gir os seier.» 1. kor. 15: 57.
   - c) Beskyttelse i farer og fristelser. — «Den som sitter i den høiestes skjul, som bor i den almægtiges skygge, sier til Herren: «Min tilflugt og min fæstning.» Ps. 91: 1, 2.
   - d) De har faat et stort opdrag. — «I er en utvalgt æt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, forat I skal forkynde hans dyder, som kaldte eder fra mørket til sit underfulde lys.» 1. Ptr. 2: 9.

3. Gud er med dette sit folk.
   a) Til aandelig vekst og utvikling av dem selv. «For at de hellige kunde bli fuldkommengjorte til tjenestegjøring, til Kristi legemes opbyggelse, indtil vi alle naar frem til enhet i tro paa Guds Søn og i kjendskap til ham, til mands modenhet, til aldersmaalet for Kristi fylde.» Efs. 4: 12, 13.
   b) Ved sjæles frelse i deres midte. — «Vi vil gaa med eder, ti vi hører at Gud er med eder.» Zak. 8: 23.
   c) Ved at utskille dem fra andre folk. — «Hvad samklang er der mellem Kristus og Belial — — — derfor gaa ut fra dem og skil eder fra dem, sier Herren. — — — og jeg vil være eder en fader og I skulle være mine sønner og døtre, sier Herren, den almægtige.» 2. Kor. 6: 15, 17, 18.

Tillæmpning.

1. Hører du til Guds folk?
2. Eier du naade idag?
3. Nu kan alle komme.
4. Herren er villig til at frelse og hjælpe.

Tekst Joh. 17: 3.

«Dette er det evige liv at de kjender dig den eneste sande Gud, og den du utsendte, Jesus Kristus.»

Indledning.

1. Dette er en del av Jesu yppersteprestlige bøn for sine disiple.
2. Den fortæller os, hvori det evige liv bestaar.
3. Mange læser den saaledes at de stanser efter sande Gud — og da vil det evige liv bestaa i at kjende den eneste sande Gud.
4. Saa gives der en del mennesker, som hverken kjender Gud eller Kristus.
5. Vi betragter disse tre forskjellige.

I. Mennesket, naar det hverken kjender Gud eller Kristus.

1. Det sover. — «Vaakn op du som sover!»
Efs. 5: 14.

Forstandens øie er lukket, indgangen til hjertet er sperret. Det er i høieste grad uvidende om Gud.

2. I en vis mening i hvile. — Som blind — sikker, ti man ser ei faren — en vis fred. «De sier i fred! Fred, og der er dog ingen fred.»
Jerm. 6: 14.

3. Kjender ikke sig selv. — Tilfredsstiller sine begjær — og sier Gud er naadig.

4. Har en vis glæde. — Øinenes og kjødets begjær.
5. Taler om frihet og er dog en slave.

II. Mennesket naar de kjender Gud uten Kristus.

1. Vækkes ved ordet eller en hændelse. — Kommer til sig selv. Luk. 15: 17.
2. Øiet oplades — sagte eller paa en gang.
3. Ser Gud er retfærdig — gripes av frygt. — «Straf mig ikke i din vrede og tugt mig ikke i din grumhet.» Ps. 6: 2. «Gud er en fortærende ild!» Hebr. 12: 29.
4. Ser at budet brytes paa tusen vis, holdes kun paa et. — «Enhver som holder hele loven, men snubler i en ting, han er bleven skyldig i alle.» Jak. 2: 10.
5. Finder sig berøvet alt — ser sig nøken, fordømt.
6. Frygter for Gud, mennesker, djævle. Vil undfly — men føler sig end haardere bunden.
7. Kjæmper — synder — angrer — og kjæmper. Se Rom. 7. — Jeg elendige, hvo skal fri mig?

III. Mennesket naar det kjender Gud og Kristus.

1. Lys fra Gud — frelse findes. — «Aandens lov i Kristus Jesus har frigjort mig fra syndens og dødens lov.» Rom. 8: 2.

2. Fred fra Gud — og aandens vidnesbyrd. — «Retfærdiggjort ved ham har vi fred med Gud.» Rom. 5: 1. — «Den samme aand vidner med vor aand at vi er Guds barn.» Rom. 8: 16.
3. Frygten svinder. — «Den fuldkomne kjærlighet driver frygten ut.» 1. Joh. 4. 18.
4. Man faar kraft — kjæmper og seirer. «Jeg formaar alt i Kristus Jesus som gjør mig sterk.» Filip. 4: 13.

Sammenligner vi disse tre vil vi finde:

Naar man hverken kjender Gud eller Kristus:	Naar man kun kjender Gud:	Naar man kjender Gud og Kristus:
Intet lys.	Helvedets lys.	Himmelens lys.
Falsk fred.	Ingen fred.	Guds fred.
Indbildt frihet.	Trældom.	Aandelig frihet.
Synder villig.	Synder uvillig.	Synder ikke.
Kjæmper ikke.	Kjæmper og falder.	Kjæmper og seirer.

Tillæmpning.

1. Hvor befinder du dig?
2. Kom til Herren nu og bli frelst.

Tekst Ps. 104: 10.

«Du lader kilder opvælde i dalene.»

Indledning.

1. Vort liv er en pilgrimsvandring.
2. Maalet er himmelen, veien er Jesus.
3. Prøver og vanskeligheter møter.
4. Da lar Herren «kilder opvælde».

I. Kilder paa livsveien.

1. Fred for den fredløse. — «Fred lader jeg eder, min fred gir jeg eder.» Joh. 14: 27.
2. Kraft for den avmægtige. — «De som forvente Herren faar en ny kraft saa de opfare med vinger likesom ørnen, løper og blir ikke trætte, gaar og blir ikke mødige.» Es. 40: 31.
3. Trøst for den bedrøvede. — «Trøster, trøster mit folk sier eders Gud.» Es. 40. 1.
4. Frimodighet for den forsagte. — «Kast ikke eders frimodighet bort; ti den har en stor belønning.» Hebr. 10: 35.
5. Kjærlighet for den ukjærlige. — «Guds kjærlighet er utøst i vore hjerter ved den Hellig Aand som er os given.» Rom. 5: 5.
6. Lys for den som er i mørke. — «Jeg er verdens lys, den som følger mig skal ikke vandre i mørke.» Joh. 8: 12. — «Naar han vandrer i

mørket og intet lys skinner for ham, saa forlate han sig paa Herrens navn og stole paa sin Gud.» Es. 50: 10.

7. Forsonlighet mot andre. — «Alt hvad I vil menneskene skal gjøre mot eder, det gjøre I og mot dem.» Math. 7: 12.

8. Taalmodighet for den utaalmodige. «Taalmodighet gjøres eder behov. — «Se paa troens ophavsmand og fuldender Jesus, han, som for den glæde som ventet ham, led taalmodig korset.» Hebr. 12: 2.

9. Ydmyghet for den stolte. — «Ydmyg eder under Guds vældige haand, paa det han i sin tid skal ophøie eder.» 1. Ptr. 5: 6. — «Gud staar de hoffærdige imot, men de ydmyge gir han naade.» 1. Ptr. 5: 5.

10. Selvforglemmelse for den som vil leve sig selv. — «Den som kommer til mig, og ikke hater sin far og mor og hustru og barn og brødre og søstre ja endog sit eget liv, han kan ikke være min disipel.» Luk. 14: 26.

11. Hellighet for Gud. — «Vorder hellige, ti jeg Herren eders Gud er hellig.» 1. Ptr. 1:16. «Jesu Kristi Guds Søns blod renser fra al synd.» 1. Joh. 1: 7.

Tillæmpning:

1. Drikker du av kilderne?
2. Føler du torsten, saa kom.

Hønefoss kommune
Sogneprestembedets bibliotek

Tekst Math. 16: 22.

«Herre spar dig selv; dette ske dig ingenlunde.»

Indledning.

1. Jesu spørsmaal til disiplene. Hvem sier folk at Menneskesønnen er?
2. Peters svar og herlige bekjendelse.
3. Jesu tale om sin nær forestaaende død.
4. Peter tok Jesus tilside og irettesatte ham.
5. Jesu svar herpaa viser os hvad teksten lover.

I. Satans omhu for sjælene.

1. Spar dig selv.
   a) Jesu forsagelse. (Venner, fornøielser o.s.v.). «Om nogen vil komme efter mig og ikke hater sin far og mor og hustru og barn — ja endog sit eget liv — han kan ikke være min disipel.» Luk. 14: 26. — «Elsker ikke verden, ikke heller de ting som er i verden — — ti alt det som er i verden, kjødets lyst, øinenes lyst og storagtighet i levnet, er ikke av Faderen, men av verden.» 1. Joh. 2: 15, 16.
   b) Fra forargelse (i hjemmet og i omgang). — «Dersom dit øie — eller din haand forarger dig, da hug den av og kast den fra dig; ti det er bedre for dig, at et av dine lemmer gaar tapt end at hele dit legeme skal komme i helvede.» Math. 5: 29, 30.

c) Fra korset (ved vidnesbyrd). — «Jeg skammer mig ikke ved Kristi evangelium, ti det er en Guds kraft til salighet.» Rom. 11: 16. — «Hvo som ikke tar sit kors op og følger mig kan ikke være min disipel.» 1. Math. 10: 28.

2. Dette ske dig ingenlunde.

a) Man kan være kristen uten dette! — Dette er satans og verdens tale — ikke Guds. — «Den som elsker sit liv skal miste det, og den som mister sit liv for min skyld, skal finde det.» Math. 10: 39.

b) Religionen er ikke saa snæver. — «Stræber alvorlig at indgaa gjennem den snævre port — ti mange skulle søke at komme ind og ikke kunne.» Luk. 13: 24.

c) Mange har været kristne uten dette, ellers var de faa. — «Den port er trang og den vei er smal som fører til livet og faa er de som finder den.» Math. 7: 14.

II. Jesu svar herpaa.

1. Vik bak mig satan!

a) Satan betyr motstander, og Peter var motstander, naar han vilde hindre Jesus fra at gaa den vei han burde. — «Skal jeg ikke drikke den kalk, som min Fader gir mig?» Joh. 18: 11.

b) Dette var djævelens tale gjennem Peter. — «Djævelen gaar omkring som en brølende løve søkende hvem han kan opsluke.» 1. Petr. 5: 8. «Imotstaa djævelen og han skal fly fra eder.» Jak. 4: 7.

c) Den gamle av dage er sig altid lik. Derfor vaak og bed.

2. Dusanser ikke hvad Guds er; men hvad menneskenes er.

a) Det som er Guds, maa være først. — «Søker først Guds rike og hans retfærdighet.» Math. 6: 33.

b) Menneskenes og verdens ting gavner ikke. — «Hvad gavner det mennesket om man vinder hele verden, men tar skade til sin sjæl, eller hvad vederlag kan et menneske gi for sin sjæl?» Math. 16: 26.

Tillæmpning.

1. Har djævelen direkte eller gjennem daarlige mennesker møtt dig saaledes?
2. Har du lydt ham eller staat imot?
3. Har du feilet og syndet, kom tilbake.

Tekst Luk. 2: 15.

«Og det skedde da englene var farne fra dem op til himmelen, da sa hyrdene til hverandre: La os dog gaa like til Bethlehem og se denne ting som er hændt, og som Herren har kundgjort os.»

Indledning.

1. Hyrderne vaakende over sin hjord.
2. Møtet med Herrens engel og hans budskap.
3. Englehærens ankomst og sang.
4. Deres forsvinden — og hyrdernes tale.

I. Hvad lærer vi av hyrderne?

1. Det er nyttig og ret at vareta sin jordiske gjerning — da vil Herren møte os.

   «Vi formaner eder brødre at I end mere tar til deri, og at I sætter eders ære i at leve stille og ta vare paa eders egne ting og arbeide med eders hænder.» 1. Tess. 4: 10—11.

2. De er for os et eksempel paa sand tro.
   a) De ansaa ikke budskapet for forstort — og reflekterte ei med om og men — de trodde. «Den som ikke tror er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns navn.» Joh. 3: 18.

3. Deres enighet er efterfølgelsesværdig.
   a) Deres mening var — lad os gaa.
   b) De trættet ikke om veien, maaten og enkeltheterne. — «Jeg ber ikke for disse alene, men for dem, som ved deres ord skal tro paa mig, at de alle maa være ett.» Joh. 17: 20, 21.

4. De gik like til Betlehem (fulgte anvisningen).

a) De gik ikke til Jerusalem — men til Betlehem.

b) De handlet efter ordet — ei forutfattede meninger.

c) De gik like dit — ei først hjem.

«Ingen som lægger sin haand paa plogen og ser sig tilbake er skikket for Guds rike.» Luk. 9: 62.

2. De avskrækkedes ikke ved vanskeligheterne.

a) Datidens kommunikationer smaa. Det var nat — ei lys dag — dog —

b) Lign dem — la os gaa like til Betlehem.

«Rævene har huler og himmelens fugle reder; men Menneskesønnen har ikke det han kan hælde sit hode til.» Luk. 9: 58.

66. De nølede ikke — men gik straks. «Fly for dit livs skyld.» 1. Mb. 19:17. — «La de døde begrave de døde — men gaa du avsted og forkynd Guds rike.» Luk. 9: 60.

7. De omtalte til andre hvad de saa og hørte.

a) Behold det ikke for dig selv — bring det ut.

«Med hjertet tror man til retfærdighet; men med munden bekjender man til saliggjørelse.» Rom. 10: 10.

Tillæmpning.

1. Hvad fandt du i krybben?
2. Har du bragt det glade budskap til andre?

Tekst Rom. 1: 16.

«Jeg skammer mig ikke ved evangeliet, ti det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, baade for jøde først og saa for græker.»

Indledning.

1. Paulus følte sig kaldt til hedningernes apostel.
2. Følte da ogsaa ansvaret for dem i Rom.

3. Længtet efter at komme til dem og prædike evangeliet.
4. Viser os i teksten tanken om evangeliets kraft.

I. Vor tekst taler om skam — overfor evangeliet.

1. Skam er meget nedværdigende.
2. Skam stjæler vor frimodighet.
3. Skam marebinder vor kraft.
4. Skam forstyrrer vor sjælefred.
5. Skam jager glæden paa dør.
6. Skam prisgir os til vore fiender.

Anm. Se Peter i yppersteprestens forgaard.

II. Hvad indbefattes i at ikke skamme sig ved evangeliet.

1. Det er at ha tro paa det og ha kjærlihet til det. — «Ti det er en Guds kraft.» Hele Pauli liv vidnet herom.
2. Det er at være villig til at lide for det. — «Er vi barn, da er vi ogsaa arvinger, nemlig Guds arvinger og Kristi medarvinger, saafremt vi lider med ham, forat vi og skal herliggjøres med ham.» Rom. 8: 17.
3. Det er at opta kampen for det. — «Jeg er ikke kommen for at sende fred med sverd.»

   Math. 10: 34.

   «Om nogen strider i væddekamp faar han dog ikke kransen, hvis han ikke strider rettelig.»

   2. Tim. 2: 5.
4. Det er at føle glæde over det. — «Lov Herren min sjæl og alt hvad i mig er love hans hellige navn.» Ps. 103: 1. — «Glæde i Herren er vor styrke.» Nehm. 8: 10.
5. Det er at sætte alt ind paa at bringe andre til at anamme det. — «Giv mig tilbake min frelses fryd og ophold mig med en villig aand, saa vil jeg lære overtrædere dine veie og syndere skulle omvende sig til dig.»

   Ps. 51: 14—15.

Tillæmpning.

1. Føler du skam over Kristi evangelium?
2. Kom da til Jesus nu.
3. Erfarer du, som ikke skammer dig, kraften av evangeliet?
4. Saa la den gjøre dig til en menneskefisker.

Tekst Luk. 24: 38—40.

«Hvorfor er I forfærdet og hvorfor opstiger tvilende tanker i eders hjerter. Se mine hænder og mine føtter at det er mig selv. Føl paa mig og se! En aand har jo ikke kjød og blod, som I ser jeg har. Og da han hadde sagt dette, viste han dem sine hænder og sine føtter.»

Indledning.

1. Disiplenes vanskelige stilling efter Jesu død.
2. De to disiples gang til Emaus og deres møte med Jesus.
3. Jesu pludselige tilsynekomst blandt disiplene der var forsamlet inden lukte døre.
4. Hans tale til dem og hans fremvisen av sine saar.

I. Hvorfor beholdt Jesus sine saar efter opstandelsen?

1. For at han kunde igjenkjendes. — De

store sjælelige og legemlige lidelser hadde utvilsomt fremkaldt en stor forandring i hans utseende.

2. Som en paamindelse om alt hvad han hadde lidt. — «Burde det ikke Mesias at lide alt dette og saa gaa ind til sin herlighet.»
Luk. 12: 10.

3. Som et herligt seierstegn. — «De skal se hen til mig hvem de har gjennemstukket.»
Zak. 12: 10.
«Hvert øie skal se ham, ogsaa de som har gjennemstunget ham.» Aab. 1: 7.

4. Som et formaal for englenes beundring. — «Og alle Guds engle skal tilbede ham.» Aab. 1: 6.

5. Som en vægtig faktor ved sin forbøn. «Han kan og fuldkommen frelse dem, som kommer til Gud ved ham, da han altid lever til at gaa i forbøn for dem.» Hebr 7: 25.

II. Hvorfor viste Jesus disiplene sine hænder og føtter?

1. For at forjage al tvil hos dem. — «Hvorfor opstiger tvilens tanker i eders hjerter — se mine hænder og mine føtter.» V. 38, 39.

2. For at minde dem om at lidelse var nødvendig ogsaa for dem. — «Det bør os gjennem trængsler at indgaa til Guds rike.»
Apgr. 14: 22.

3. For at vise sympati med den lidende. — «Derved at han selv har lidt, idet han er blit fristet, kan han komme dem tilhjælp som fristes.» Hbr. 2: 18.
4. For at si — her er tilflugt for dig. — «Og det skal ske naar min herlighet gaar forbi da vil jeg la dig staa i klippens kløft og jeg vil dække over dig.» 2. Mb. 33: 22 — «Kom til mig I som stræver og har det tungt, og jeg vil gi eder hvile.» Math. 11: 28.

Tillæmpning.

1. Du tvilende, se din frelser.
2. Du fristede — søk hjælp hos ham.
3. Du kjæmpende i bøn — han ber for dig.
4. O kom til Jesus.

Tekst Apgr. 1: 6—8.

«Herre, gjenreiser du paa den tid riket for Israel. Han sa da til dem: Det tilkommer ikke eder at vite tider og timer, som min Fader har fastsat av sin egen magt; men I skal faa kraft; idet den Hellig Aand kommer over eder og I skal være mine vidner baade i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og indtil jordens ende.»

Indledning.

1. Disiplenes store forventning av Jesus.
2. Derfra kom spørsmaalet.
3. Disiplenes opfatning av riket. a) Verdsligt. b) Ydre magt c) Ydre ære.
4. Jesu svar karakteriserer.

I. Jesu Kristi rike.

1. Det er et aandelig rike. — «Mit rike er ikke av denne verden, var mit rike av denne verden, da hadde mine tjenere stredet for det.
   Joh. 18: 36.
2. Borgerne i det rike er aandelige. — «I er ikke kjødelige men aandelige, saafremt Guds Aand bor i eder.» Rom. 8: 9.
3. Man maa aandelig fødes ind i det rike. — «Vinden blæser hvor den vil og du hører dens susen; men du vet ikke hvorfra den kommer eller hvor den farer hen; saaledes er hver den som fødes av aanden.» Joh. 3: 8.
4. Man maa besegles av aanden som borgere. — «Han som satte sit indsegl paa os og gav os aanden til pant i vore hjerter.
   2. Kor. 1: 22.

   «Gjør ikke Guds Hellig Aand sorg, ham som I har faat til indsegl til forløsningens dag.»
   Efs. 4: 30.

5. Borgerne maa ledes av Aanden. — «Ti saa mange som drives av Guds Aand disse er Guds barn.» Rom. 8: 14.
6. De maa fyldes av kjærlighet ved Aanden. — «Guds kjærlighet er utøst i vore hjerter ved den Hellig Aand som er os given.» Rom. 5: 5.
7. Hans rike utbredes ved Aanden. — Se resultatet paa pinsedag — 3000 sjæle.
8. Tjenerne utrustes til arbeidet ved Aanden. — I skal faa kraft, idet den Hellig Aand skal komme over eder.» V. 8.

II. Helligaandens kraft.

1. Smelter hjerterne — aabenbarer synd — Hør folkemassens rop pinsedag: «Hvad skal vi gjøre brødre?» Apgr. 2: 37.
2. Gjør os bedende — «Vi vet ikke, hvad det bør os at be, men Aanden selv gaar i forbøn for os med uutsigelige sukke.» Rom. 8: 26.
3. Viser os veien til hellighet. — «Du skal høre en røst bak dig sigende: dette er veien, gaa paa den.»
4. Gir os trang til sjæles frelse. — «Gi mig tilbake min salighets fryd og ophold mig med en villig aand, saa vil jeg lære overtrædere dine veie og syndere skulle omvende sig til dig.» Ps. 51: 14, 15.

5. Gjør ordet levende for os. — «Talsmanden, den Hellig Aand, som Faderen skal sende i mit navn, han skal lære eder alle ting og minde eder om alle ting som jeg har sagt eder.»

Joh. 14: 26.

Tillæmpning.

1. Hvad er din stilling idag?
2. Hvad er dit behov av Guds Aand?

Tekst Math. 11: 11.

«Nogen større end døperen Johannes er ikke opreist blandt dem som er fødte av kvinder; men den mindste i himmelens rike er større end ham.»

Indledning.

1. St. Hans dag — er Johanneses dag.
2. Vi mindes engelens tale til Zakarias i Luk. 1: 13—17.
3. Teksten en avslutning paa den tale Jesus holdt om Johannes, da hans disiple var gaat bort med Jesu svar paa Joh.s spørsmaal.
4. Teksten peker paa to ting.

I. Johannes døperen var stor.

1. Han var stor i sin karakter.
   a) Aandsfyldt fra mors liv av — «Han skal fyldes med den Hellig Aand like fra mors liv.» Luk. 1: 15.
   b) Han var avholden fra berusende drikke. — «Han skal være stor for Herren og han skal ikke drikke vin og sterk drik.» Luk. 1: 15.
   c) Han var yderst selvfornegtende i sit liv. — «Hans føde var græshopper og vild honning.»
   d) Han var frimodig i sit vidnesbyrd. Hans tale til farisæere og til Herodes.
2. Han var stor i sin gjerning.
   a) Han var større end en profet — forutsagt av profeterne. — Profetierne opfyldtes i ham.
   b) Hans vidnesbyrd var stort. — «Se det Guds lam, som bærer verdens synd.» Joh.s 1: 29.
   c) Han var stor i indflydelse. Like til Alexandra og Efesus.
   d) Stor naar han sendte sine disiple til Jesus og lot spørre — er du den som skal komme? — Tvilen om Jesus løses bedst av Jesus.

II. Den mindste i himmelens rike større end ham.

1. Johannes hadde ikke set Jesu død og opstandelse, dog vidnet han frimodig om Jesus som Guds lam.
2. Vi i den nye pakt har større ansvar, derfor er den mindste der — større end ham.

a) Dette bør bringe os i støvet for Gud. — «Ydmyg eder under Guds vældige haand, paa det han i sin tid maa ophøie eder.» 1. Ptr. 5: 6.

b) Dette gir os paa den anden side større utsigter. «Ti saa mange som Guds løfter er, i ham (Jesus) har de sit ja, derfor faar de og ved ham sit amen, Gud til ære ved os.» 2. Kor. 1: 20.

c) Dette bør bringe os til med frimodighet at gaa Herrens vei. — «Da vi altsaa, brødre, i Jesu blod har frimodighet til at indgaa i helligdommen — — saa lad os træde frem med sandrue hjerter i troens fulde visshet.» Hebr. 10: 19,22.

Tillæmpning.

1. Føler du ansvaret av at være kristen?
2. Lever du nær Gud og arbeider for ham?
3. O søk nær til Gud, og kom just nu.
4. Er du ufrelst — o lad Jesus frelse dig.

Tekst 5. Mb. 33: 25.

«Som dine dage er saa skal din styrke være.»
(Gammel oversættelse.)

Indledning.

1. Teksten en del av Mose siste tale til Israel før sin død.

2. Det passer ogsaa nu til Guds aandelige Israel.
3. Teksten vil lære os flere ting.

I. Guds barns dage er forskjellige.

1. Der findes dage fulde av fristelser. Tanker — vrede — hemmelige synder. — «Agt det for bare glæde, mine brødre, naar I kommer i allehaande fristelser.» Jak. 1: 2. — «Undre eder ikke over den ild, som kommer over eder til prøvelse, som om der hændte eder noget underligt.» 1. Ptr. 4: 12.
2. Der findes dage fulde av kors. Forfølgelse — trange kaar — vedvarende sygdom. «Al tugt synes vel mens den staar paa, ikke at være til glæde, men til sorg; men siden gir den dem, som derved er opøvede, retfærdighets salige frugt.» Hebr. 12: 11.
3. Der findes dage fulde av motgang. Se Job. — «Endnu har I ikke gjort motstand like til blodet i eders kamp mot synden og I har glemt den formaning, der taler til eder som til barn: Min søn, agt ikke Herrens tugt ringe og bli ikke motløs, naar du tug'es av ham.» Hebr. 12: 4, 5.
4. Der findes dage i tvil. — Tvil paa bibelen — Kristi guddom — Herrens frelse. Gaa med din tvil til Herren selv, han løser dig.
5. Dage i tungt arbeide uten frugt. — «Derfor, mine elskede brødre, vær faste, urokke-

lige, altid rike i Herrens gjerning, da I vet, at eders arbeide ikke er unyttig i Herren.»

1. Kor. 15: 58.

II. Teksten vil forberede os paa

1. Atdjævelen ikke sover. — «Vær ædru, vaak! Eders motstander djævelen gaar omkring som en brølende løve og søker hvem han kan opsluke.» 1. Ptr. 5: 8
2. At vanskeligheter vil møte os. — «Jeg er ikke kommen for at gi fred paa jorden; nei, sier jeg eder, men strid.» Luk. 12: 51.
3. At vi behøver megen bøn og ransagen i Guds ord. — «Beder uten avladelse.» 1. Tess. 5: 17.

   «Jeg gjemte dit ord i mit hjerte paa det jeg ikke skulde synde mot dig.» Ps. 119: 11.

III. Teksten forsikrer os om

1. At ingen fristelse eller vanskelighet er større end Gud hjælper os. — «Salig er den mand som holder ut i fristelse, ti naar han har staat sin prøve, skal han faa livsens krone, som Gud har lovet dem, som elsker ham.» Jak. 1: 12.

   «Min naade er dig nok.» 2. Kor. 12: 9.
2. At Herren, hvordan dagen er, ei

lar os være alene. — «Se jeg er med eder alle dage indtil verdens ende». Math. 28: 20.

3. At Guds naade avpasses efter vort behov — hverken mere eller mindre. Som dagen er — saadan er styrken.

Tillæmpning.

1. Hvor trøstefuldt at se dagene imøte.
2. Hvor taabelig at unødig ængstes.
3. Hvor velsignet at stole paa Gud.

Tekst Joh. 11: 35.

«Og Jesus græd.»

Indledning.

1. Lasarus's sygdom og budet herom til Jesus.
2. Hans tøven med at komme.
3. Hans mottagelse av søstrene.
4. Hans komme til graven.
5. Dette er bibelens korteste vers, men derfor ikke mindst indholdsrike.

I. Hvorfor græd Jesus?

1. Han visste hans mirakel vilde beundres; men han selv ikke troes.
2. Han saa sit arbeide spildt.

3. Han saa mange gjenløste sjæle — og fortapte.
4. Han saa sine egne disiples vantro.
5. Han saa sine barns likegyldighet overfor sjæles frelse.
6. Han elsket Lasarus som en ven og følte savnet efter ham.
7. Han følte sympati med de sørgende søstre.

II. Græder Jesus nu?

Anm. Ei som Gud — men som Gudmenneske.

1. Han føler nu som da overfor dem, som gaar paa syndens vei.
2. Han føler nu som da overfor alle, som lever i vantro.
3. Han har den samme dype sympati for alle sørgende.

III. Synder, græder du?

1. Er det dig klart at du er en synder? «Naar sandhetens aand kommer, skal han overbevise verden om synd, retfærdighet og dom.»
2. Har du forstaat at Jesu langmodighet overfor dig — er for at frelse dig? — «Foragter du hans godhets og taalmods og langmods rigdom og vet ikke at Guds godhet driver dig til omvendelse.»
   Rom. 2: 4.
3. Har du fældt en taare over din synd?

La mig her fortælle allegorien om lille Perets taare. Det fortælles at Gud sa til sine engle: «Bring mig det fra jorden, som jeg sætter mest pris paa.» Englene skyndte avsted og svævet hen over jorden, nøie opmerksom paa alt hvad de saa. Det varte da heller ikke længe før de mange engle bragte hver og en av dem, det som de trodde Gud satte størst pris paa. Ingen av dem hadde fundet det rette og paany begav de sig ut paa sin færd. Da fortælles der om en engel, som svævet hen over en øde, kold slette. Langt i det fjerne saa han nogle gamle ruiner og styrte sin gang derhen. Her fik han, bak en gammel mur i ly av nordenvinden, se en gammel mand sitte foroverbøiet med sit hode i sine hænder. Engelen bøide sig varlig over ham, og idet han kikket op i hans gamle, av synden furede ansigt, faldt en angerens taare fra den gamles øie paa engelens haand. Straks løftet han sin vinge og bragte hjem til Gud den angrende synders taare — og det var for Gud det kjæreste.

Tillæmpning.

1. Hvad er Jesus for dig?
2. Vil du bringe ham sorg — eller glæde?
3. Skal engelen faa bringe ham din angertaare?

Tekst 1. Kor. 3: 10—15.

«Efter den Guds naade som mig er given, har jeg lagt grundvold som en vis bygmester; men en anden bygger videre, men enhver se til, hvorledes han bygger. Men om nogen paa denne grundvold bygger med guld, sølv, kostelige stene, hø, straa, da skal enhvers verk bli aabenbart; ti dagen skal vise det» o. s. v.

1. Anledningen til Pauli tale i teksten var korintiernes lave aandelige tilstand.
2. Det er heller ikke for os nok — engang at være frelst.
3. Det aandelige liv maa utvikles og renses.

I. Teksten fastslaar følgende:

1. Atdertilfrelsekunfindesengrund. «Ingen kan lægge en anden grund end den som er lagt, hvilken er Jesus Kristus.» V. 11.
2. Vore troeshandlinger er lik en bygning. — «Enhver se til hvorledes han bygger.» V. 10.
3. Alt skal tilsist prøves ved ild. — «Enhvers verk, det skal prøves ved ild.» V. 13.
4. Et bestemt resultat vil opnaaes. — «Om det verk han bygget staar sig, skal han faa løn — om hans verk opbrændes taper han den — men han selv blir frelst.» V. 14, 15.

II. Teksten lærer os følgende:

1. Jesus er den eneste grund til frelse.

«Der er intet andet navn menneskene givet ved hvilket vi kan bli frelste.» Apgr. 4: 12.

2. Mennesker som bygger paa Jesus — vil trods sine andre absurde meninger frelses. — «Deres verk skal opbrændes; men de selv blir frelste. dog saaledes som gjennem ild.» V. 15.
3. Frelsen som opnaaes er ikke lik for alle — nogle faar løn, andre ikke. — «Om ens verk, som han begynde staar sig, da skal han faa løn.» V. 14.
4. Vor opfatning av Guds ord har betydning. — «Hver den som hører mit ord og gjør derefter, er lik en vis bygmester.» Math. 7: 24.
5. Nødvendigheten av vor tankes rette bruk og aandens veiledning for ret at forstaa ordet. — Dette vil gi os de rette materialer at bygge med — guld, sølv, edle stene. — «Dit ord er en lygte for min fot, et lys paa min sti.» Ps. 119: 105.

Tillæmpning.

1. Har du bygget paa Jesus Kristus?
2. Gransker du din bibel for at finde brukbare byggematerialer?
3. Er du under alt dette ledet av aanden?

Tekst Hebr. 3: 7—8.

«Derfor som den Hellig Aand sier: Idag om I hører hans røst, da forhærd ikke eders hjerter som ved forbitrelsen paa fristelsesdagen i ørkenen.»

Indledning.

1. Teksten henviser til den dag da Israel efter at landet var besat av speidere vægrede sig ved at gaa ind i Kanaan.
2. Den hellige forfatter tillæmper dette paa de kristne til hvem han skrev.
3. Teksten gir os store lærdomme.

I. Gud taler til menneskene.

1. Ved sin gode Hellig Aand — teksten.
2. Gjennem sit dyrebare ord. Læst eller prædiket. —

La mig fortælle følgende: En av mine venner var kommen i dyp syndenød og længtet efter fred og hvile. Han levede som ungkarl paa sit lille værelse og en aften han skulde gaa hjem, gik han indom en slagterforretning for at kjøpe lidt paalæg til sit smørebrød. Kort før, han kom ind i butikken, hadde en troende kvinde været der inde og levert en religiøs traktat. Denne var blit liggende paa disken, og den som ekspederte ham tok traktaten og pakket ind i den, hvad han kjøpte.

Hjemkommen paa sit værelse skulle han spise sin aftensmat, og da han pakket op det paalæg han hadde kjøpt, læste han traktaten, hvori det var indpakket. Gjennem de bibelsteder, som han her læste talte Gud til ham og freden strømmet til hans sjæl.

3. Gjennem livets alvor og vekslinger. — En ugudelig sjømand var en mørk høstaften i en frygtelig storm ombord paa et skib i Nordsjøen. Hver gang sjøerne slog ind over dækket bandte og svor han frygtelig. Just i et saadant øieblik — da han som fælest svor, gik han overbord i en svær sjø. Intet kunde gjøres for hans redning. Efter ca. ½ times forløp kom de fraadende bølger atter skyllende ind over dækket. og i denne var sjømanden med og blev fakket av de ombordværende. Kraftige oplivningsforsøk blev gjort og efter en stund aapnet han sine øine og sa: «Lovet være Gud, min sjæl er frelst.» Faktum er at denne mand siden levde som en sand kristen. Det kan kun forklares saaledes: Naar manden under sværgen gik overbord — stod det ham straks klart: Jeg maa dø, er ikke frelst. Sikkerlig ropte han til Gud i sin sjælenød — og Gud talte kjærlighetens og fredens ord til den bodfærdige sjæl.

4. Fordi det er nødvendigt. — Se Saulus

paa vei til Damaskus. Se Samuel i Herrens tempel.

II. Vi maa høre — naar han taler.

1. Det er ta imot hans ord. — «Jeg gjemte dit ord i mit hjerte paa det jeg ikke skulle synde mot dig.» Ps. 119: 11.
2. Det er gjøre derefter. — «Vorde ordets gjørerer og ikke alene dets hørerer hvormed I bedrager eder selv.» Jak. 1: 22.

III. Forhærder ikke hjertet naar Gud taler.

Anm. Teksten sier at Guds tale fremføres ved aanden, hvorfor forhærdelsen blir imot Guds aand, og da har forhærdelsen tre stadier.

1. At bedrøve Guds aand. — «Gjør ikke Guds Helligaand sorg, han som I har faat til indsegl til forløsningens dag.» Ef. 4: 30.
2. At motstaa Guds aand. — Dette sker ved fortsat at bedrøve den. «I motstaar altid den Helligaand.» Apgr. 7: 51.
3. At tilsist synde mot aanden. — «Hvorfor har satan fyldt dit hjerte at du skulle lyve for den Helligaand.» Apgr. 5: 3.
4. Du vil derved sætte din sjæls frelse paa spil. — «Hvorledes skulle vi undfly, om vi ikke agter saa stor en salighet?» Hebr. 2: 3.
5. «Gjør du det som en kristen vil dit

aandelige liv forkrøbles.» — «Skjønt I efter tiden burde være lærere trænger I atter til at man lærer eder, hvad der er de første grunde i Guds ord, I er saadanne, som trænger til melk, ikke fast føde.» Hebr. 5: 12.

Tillæmpning.

1. Hører du Herrens tale til dig idag?
2. O saa forhærd ikke dit hjerte.
3. Gi dig nu helt til Herren.

Tekst Hebr. 10: 39.

«Vi er ikke av dem som unddrager sig til fortapelse; men av dem, som tror til sjælens frelse.»

Indledning.

1. Apostelen har i dette kapitel talt om Jesus som den store yppersteprest.
2. Fremholder vor ret ut fra dette til at indgaa i helligdommen.
3. Viser det frygtelige for dem som træder Guds søn under føtter og ringeagter paktens blod.
4. Trækker herfra tekstens slutning.

I. De omtalte i teksten.

De som unddrager sig.

a) Fra Guds ord — læst og prædiket.
Fra bønneomgang med Gud.
Fra Guds barns omgang og Guds hus,

b) Fordi — de er hildet i synden.
Fordi — de elsker verden.
Fordi — de ikke vil omvende sig.

c) Til fortapelse — borte fra Gud.
De er ulykkelige i tiden — fredløse.
De vil i evigheten — adskilles fra Gud.

«Hvorledes skal de undfly om de ikke agter en saa stor en salighet.» Hebr. 2: 3.

II. De talende i teksten.

De som tror til sjælens frelse.

a) De tror paa forsoningens nødvendighet idet de ser sig selv som syndere — og Jesus som det store sonoffer. — «Da Kristus kom — gik han ikke med blod av bukke og kalve; men ved sit eget blod en gang ind i helligdommen og fandt en evig forløsning.» Hebr. 9: 11. 12.

b) De tror paa Jesus som den eneste frelser. — «Der er intet andet navn menneskene givet til frelse.» Apgr. 4: 12.

c) De tror paa Jesus som en fuldkommen frelser. — «Hvorfor han og fuldkommen kan gjøre dem salige som ved ham kommer til Gud.» Hebr. 7: 25.

Tillæmpning.

1. Hører du til de talende eller de omtalte i vor tekst?
2. O kom til Jesus nu.
3. Unddrag dig ikke til fortapelse.

Tekst 1. Sam. 15: 3, 14, 15.

«Gaa nu hen og slaa Amalek og slaa alt hvad hans er med ban, og du skal ikke spare ham; men du skal dræpe baade mand og kvinde, baade barn og diebarn, baade okse og faar, baade kamel og asen. Og da Samuel kom til Saul sa Saul til ham: Velsignet være du av Herren. Jeg har holdt Herrens ord; men Samuel sa: Hvad betyr da denne lyd av smaat kvæg som kommer for mine øren og den lyd av stort kvæg som jeg hører.

Indledning.

1. Saul hadde krig med alle folkestammer trindt omkring.
2. Hvor Saul vendte sig hen vandt han.
1. Sam. 14: 47.
3. Saa kom Herrens bud til Saul gjennem Samuel om at ødelægge Amalekiterne. 1. Sam. 15: 2—3.

4. Saul drog avsted og seiret; men overholdt ikke Guds ordre. 1. Sam. 15: 14, 15.

Emne: **Hykleriet og dets følger.**

I. Gud kræver lydighet.

«Lydighet er bedre end slagtoffer. Hørsomhet er bedre end fedtet av vædre.» 1. Sam. 15: 22. — «Renser eders sjæle i sandhets lydighet.» 1. Ptr. 1: 22.

II. Se faren ved et verdsligt begjær.

Saul fik ordre fra Gud at ødelægge alt — men sparte det bedste — stik mot Herrens bud. — «Elsker ikke verden, ikke heller de ting som er i verden; om nogen elsker verden da er kjærligheten til Faderen ikke i ham.» 1. Joh. 2: 15.

III. Gud blotter hykleriet i rette øieblik.

Naar Saul sa: Jeg har holdt Herrens ord — da brægede faarene og brølte okserne. — Og mange lignende tilfælder kjendes.

IIII. Gud kan ikke bedrages.

Se Ananias og Safira. — Løfter til Gud som ikke holdes. — «Skal et menneske bedrage Gud siden I bedrager mig? Og I sige: Hvormed har vi bedraget dig — med tienden og opløftelserne.» Malk. 3: 8.

Jeg mindes noget som hændte mig for mange aar tilbake. Jeg blev av min menighet sendt over til England for at samle bidrag til en ny kirkebygning. En av byens større skibsredere gav mig fri reise med sine skibe. Særlige omstændigheter støtte til som gjorde, at jeg noksaa hurtig maatte vende tilbake og det bevirket mindre heldig resultat. Hjemkommen gik jeg til skibsrederens kontor og fik ham i tale. Jeg takket for hans venlighet at gi mig fri reise. Saa spurte han om mit resultat. Jeg svarte, desværre er det ikke heldig — men jeg har hørt, at De under mit fravær har gjort en glimrende forretning og tjent mange penge. Ja. sa han, og hans ansigt lyste av tilfredshet, jeg har tjent mange penge. Vel, sa jeg — hør nu et ord: Jeg har reist i Herrens erende og ikke været heldig. De har arbeidet i egen interesse og tjent mange penge. Var det nu ikke paa sin plads, om De av Deres store fortjeneste gav et ordentlig bidrag til vor kirke som en tak til Gud fordi det har gaat Dem vel? Det har jeg ikke tænkt paa, var svaret — men jeg vil overveie det. Kom en eftermiddag hjem til mig. Jeg lovet dette og kom. Vi samtalte længe om saken og resultatet var — jeg fik ikke en krone til Herrens sak. Ca. 1 aar efter var denne rike mand aldeles fant. Og jeg tror — Herren lot sig ikke bedrage.

V. Det er meget naturlig at kaste skylden paa andre

Naar Samuel bebreidet Saul hans opførsel svarte han: «Jeg har gaat den vei som Herren sendte mig

— — — men folket tok av byttet smaat og stort kvæg det ypperste av det banlyste for at ofre til Herren din Gud.» 1. Sam. 15: 20, 21. — Adam skyldte paa Eva — Eva paa slangen. — «Du hykler! Drag først bjelken ut av dit eget øie, saa kan du se at drage splinten ut av din broders øie.» Math. 7: 5.

VI. Hvad Herren mener med at gi tilspilde.

Gud sa: Du skal ikke spare ham (Amalek), men du skal dræpe baade mand og kvinde o. s. v. (v. 3.) — og dog sparte han Amalek og det bedste av kvæget.

Al synd maa opgives — ingen hemmelig synd holdes tilbake — og man allikevel sier: jeg lever helt for Gud. — Det at ofre sig selv med sjæl og legem er en alvorlig sak. — «Ikke enhver som sier til mig Herre Herre, skal indgaa i himmerikets rike — men den som gjør min Faders vilje som er i himmelen.»

Math. 7: 21.

VII. En gangs ulydighet bærer gruelige følger.

1. Saul mistet sik rike.
2. Moses fik ei gaa ind i Kanan.
3. Og du —

Tillæmpning.

1. Bli en ærlig kristen!

Tekst 2. Petr. 1: 5—11.

«Saa læg og just derfor al vinn paa i eders tro at vise dyd og i dyden skjønsomhet og i skjønsomheten avhold og i avholdet taalmod og i taalmodet gudsfrygt og i gudsfrygten broderkjærlighet og i broderkjærligheten kjærlighet til alle; ti naar disse ting findes hos eder og faar vokse, da viser de at I ikke er uvirksomme eller ufrugtbare i kundskapen om vor Herre Jesus Kristus» o. s. v.

Indledning.

1. Teksten er til de kristne.
2. Den begynder med ordet saa — hvilket peker hen paa det som gaar forut.
3. Alt hvad Gud har givet til liv og gudsfrygt og de rike løfter herom.
4. Vor tekst skildrer for os fire ting.

I. En sand levende kristen.

1. Han er i besiddelse av sand tro.
2. Han er i besiddelse av virkelig dyd.
3. Han er i besiddelse av herlig skjønsomhet.
4. Han er i besiddelse av avholdenhet.
5. Han er i besiddelse av taalmodighet.
6. Han er i besiddelse av levende gudsfrygt.
7. Han er i besiddelse av ret broderkjærlighet.
8. Han er i besiddelse av endog kjærlighet til alle. Skildre disse dyder hos en kristen.

II. En falden sjæl.

1. Han savner alle disse dyder.
2. Han er blind — ser ikke — tror sig selv god. — «Du vet ikke at du er blind, fattig og nøken.» Aab. 3: 17.
3. Han er nærsynt — gammel oversættelse — han tillukker øinene. — Dette er nærmest at forstaa, som om han ikke vil se — det vil si — handler mot bedre overbevisning.
4. Han har glemt renselsen fra fordums synder. — «Kom derfor ihu hvorledes du har lært og hørt og ta vare paa det og omvend dig.» Aab. 3: 3.

III. Viser os at en kristen

1. Virksom i gode gjerninger, v. 8.
2. Er frugtbar i kundskapen i Kristus Jesus.
3. Er fremadskridende i sit liv — vokser. v. 8.
4. At han lægger vinn paa at befæste sit kald og utvælgelse, v. 10.

   Skildre de midler han bruker hertil.

IV. Paapeker de herlige resultater, som naaes for en saadan kristen.

1. Han skal ingensinde snuble. — Jeg formaar alt ved Kristus, som gjør mig sterk.
2. «Gives disse en rikelig indgang i vor Herres og frelsers evige rike.» (Gammel oversættelse.)

a) Ikke bare — neppelig frelses — men en rikelig indgang. — Ikke blot frelse, men frelse og løn — vers 11. — «Hvordan enhvers verk er det skal ilden prøve. Om hans verk, som han bygget, staar skal han faa løn.»
1. Kor. 3: 13, 14.

Tillæmpning.

1. Er du en sand kristen?
2. Er du en falden sjæl?
3. Guds naade bydes dig idag.

Tekst Zakarias 13: 1.

«Paa den dag skal der være en aapnet kilde for Davids hus og for Jerusalems indbyggere mot synd og urenhet.»

Indledning.

1. Teksten henviser til det som i det foregaaende er skildret.
   a) Folkets ugudelighet og straffedommen over dem.
   b) Den særlige prædiken om Herren.
   c) Aandens utgydelse og dens gjerning.
   d) Dette bevirker — klagerop og anger og da

I. Aapnes kilden mot synd og urenhet.

1. Hvorledes aapnedes den? — Gjennem at slaa paa klippen. — «Se jeg vil staa for dit ansigt paa klippen i Horeb, og du skal slaa paa klippen, og der skal flyte vand ut av den, saa folket kan drikke.» 2. Mb. 17: 6.

   Illustration av Jesu død.

2. Hvorfor den aapnedes? — Mot synd og urenhet.
   a) Tilgivelse (retfærdiggjørelse.) — «De blir retfærdiggjorte uforskyldt ved forløsningen i Kristus Jesus.» Rom. 3: 24.
   b) Renselse (helliggjørelse.) — «Jesu Kristi hans søns blod renser fra al synd.» 1. Joh. 1: 7.

3. For hvem den aapnedes. — For Davids hus og Jerusalems indbyggere. Dette representerer alle og enhver som behøver. — «De karske har ikke lægedom behov; men de som har ondt.» Math. 9: 12.

   «Saa sandt som jeg lever, sier Herren, har jeg ikke behag i den ugudeliges død; men deri at han omvender sig og lever.» Ezek. 18: 23. — «Herren har langmodighet med eder, da han ikke vil, at nogen skal fortapes; men at alle skal komme til omvendelse.» 2. Petr. 3: 9.

4. Indbydelsen at komme til kilden. — «Nu vel I alle som tørster kommer til vandene og

I som ingen penger har, kjøper og æder, kjøper uten penger og uten betaling vin og melk.»

Es. 55: 1.

«Aanden og bruden sier kom, og den som hører sier kom, og den som tørster, han komme og den, som vil ta livets vand uforskyldt.» Aab. 22: 17.

Tillæmpning.

1. Behøver du denne kilde?
2. Vil du komme nu?

Tekst Math. 2: 1—12.

«Da Jesus var født i Betlehem i Judæa i kong Herodes' dage, se da kom nogle vise mænd fra Østerland til Jerusalem og sa: Hvor er den jødernes konge som nu er født? Ti vi har set hans stjerne i østen og er komne for at tilbe ham» o. s. v.

Indledning.

1. De vise mænd antages være konger.
2. Det var den tid mange fyrster, som studerte astronomi.
3. Bileams spaadom om Jakobs stjerne var kjendt i de trakter.
4. Stjernen ansees at ha været en fiksstjerne, som ved den tid gav sig tilsyne.

5. Dette bragte de vise til at drage avsted for at finde den nyfødte jødekonge.

I Lærdomme av denne tekst.

1. Guds ord dør aldrig men bærer sin frugt selv efter lang tid. (Israels fangenskap). — «Likesom regnet og sneen falder ned fra himmelen og ikke vender dit tilbake, men vander jorden og bringer den til at bære og spire og gir sædemanden sæd og den ædende brød, saaledes skal mit ord være, som utgaar av min mund, det skal ikke vende tomt tilbake til mig, men det skal gjøre, hvad jeg behager og lykkelig utføre, hvad jeg sender det til.» Es. 55: 10—11.

Efter 9 aars fravær kom jeg tilbake til en by, hvor jeg før hadde virket og prædiket Guds ord. Jeg hadde vel kun været der en maaned, da tidlig en morgen en ældre kvinde kom til mit hjem, og leverte mig et visitkort, med bøn fra avsenderen om at komme til ham snarest mulig. Jeg saa straks av kortet at det var en av byens større forretningsmænd. Saa begav jeg mig avsted og kom vel frem. Jeg kom ind i en stor sal, hvor en gammel hvithaaret mand sat i en stor lænestol. Han vinket med haanden og bød mig sitte ned idet han sa: «Det var snilt av Dem, at De vilde komme til mig. Som De ser er jeg en gammel mand. Mine kræfter svinder og lægen sier jeg maa dø. Mit Gudsforhold er ikke ret — derfor er min bøn til Dem undervis mig, saa jeg kan naa frem og finde min frelser.» Det var selvfølgelig for mig en glæde at forsøke lede en sjæl til Jesus. Efter samtale, læsning av Guds ord og bøn skulle jeg gaa; men gav ham ved avskeden følgende spørsmaal: Hvordan kunde De, som en for mig fremmed, og som en der tilhører statskirken, sende bud efter mig for at lede Dem til Kristus? Han svarte: Jo nu skal De høre: For ca. 10 aar siden kom jeg en søndag forbi den kirke, hvor De var prest. Jeg hørte den livlige salmesang og gik ind. De prædiket da, og det Guds ord, jeg den gang hørte — har jeg aldrig kunnet glemme. Naar jeg for nylig saa Deres navn i avisen, tænkte jeg — det er den mand, du bør tale med om din sjæl, og derfor har jeg bedt Dem komme hit.» Jeg gik hjem og paa mine knæ takket Gud for en frugt av mit ringe vidnesbyrd efter 10 aars forløp. Efter flere besøk, naadde han frem til fuld klarhet i sit Gudsforhold og døde den seirende kristnes død.

2. Mange sukker i løndom efter Jesus. — Ofte synger vi:

Dypt paa hver hjertebund findes der strenge
slappet ved synden, dog stemmes de kan.
Rør dem med venlighet, snart vil du finde
kjærlighets haand kan slaa tonerne an.

De vise fra østen viser dette; mange kan findes — let dem op.

3. Det er ei verdens visdom der leder til Jesus. — De vise fra østen gik til Jerusalem, men fandt ei jødekongen der. — «Hvor er en vismand, hvor er en skriftlærd, hvor er en gransker i denne verden? Har ikke Gud gjort verdens visdom til daarskap? Ti eftersom verden ikke ved sin visdom kjendte Gud i Guds visdom, fandt Gud det for godt — ved forkyndelsens daarskap, at frelse dem, som tror. 1. Kor. 1: 19, 20.
4. Det er kun de bestemte som naar frem. De vise gav trods sine vanskeligheter ikke op før de naadde sit maal. — «Et gjør jeg, idet jeg glemmer det som er bak og strækker mig efter det som er foran jager jeg mot maalet, til den seierspris som Gud har kaldt os til. Filip. 3: 14. — «Idet I vinder frem til endemaalet for eders tro — sjælenes frelse. 1. Petr. 1: 9.
5. De fulgte det lys de hadde. — Saa længe stjernen ledet dem gik det bra — men naar de forlot den kom de til Jerusalem; da de siden igjen fik se stjernen blev de meget glade og naadde frem. — «Dit ord er en lygte for min fot, et lys paa min sti.» Ps. 119: 105.

Tillæmpning.

1. Søker du den nyfødte jødekonge?
2. Han er at finde for alle som vil.

Tekst Math. 4: 1—11.

«Da blev Jesus av aanden ført ut i ørkenen for at fristes av djævelen. Og da han hadde fastet firti dage og firti nætter, blev han tilsist hungrig, og fristeren kom til ham og sa: Er du Guds søn o. s. v. — — — Da forlot djævelen ham og englene kom til ham og tjente ham.»

Indledning.

1. Jesus begyndte sin gjerning ved at anerkjende Johannes den døpers store verk. — «La det ske, paa det vi maa opfylde al retfærdighet.»
2. Saa førtes han av aanden ut i ørkenen for at fristes av djævelen.
3. De gode og onde magter brødes ogsaa i aandeverdenen — idet de gode aander (englene) ventet indtil de onde (djævelen) var slaat tilbake — da kom de til.

I. Jesu fristelse.

1. Djævelen fristet Jesus først til «mismot». — Han hadde fastet i firti dage og firti nætter og hungret — Gud, Faderen, hadde forladt ham — han skulde ved sin guddomskraft skape brød.
2. Djævelen fristet ham til «overmot». Han skulle vise sin tro paa Gud ved at kaste sig ned fra tempeltinden — ti Herren skulle la englene bevare ham.

3. Djævelen fristet ham til «verdsligt begjær». Han skulle faa det alt ved at tilbe djævelen.
4. Efter Jesu seier tjente englene ham.
   a) Sandsynlig bragte de ham mat — likesom fordum de gav Elias mat i ørkenen.
   b) Det er ogsaa rimelig at de vidnet for sønnen om Faderens kjærlighet til sin kjæmpende søn — ti de var sendte fra ham.
   c) Det er vel og sandsynlig at selv om de rene engle ikke fuldt ut forstod Jesu kamp under fristelsen, de dog forstod at han seiret og nu bragte ham sin hyldest. — «Naar han atter fører den førstefødte ind i verden, sier han: Og alle Guds engle skal tilbe ham.» Hebr. 1: 6.

II. Jesu seier i fristelsen viser

1. Atfristelsen overvindes ved standhaftighet. — «Endnu har I ikke gjort motstand like til blodet i eders kamp mot synden.» Hebr. 12: 4.
2. At seieren gives ved urokkelig tro. «Vær ædrue, vaak! Eders motstander djævelen gaar omkring som en brølende løve og søker hvem han kan opsluke, staa ham imot, fast i troen. 1. Petr. 5: 8. 9.
3. At Guds ord er det sterkeste vaaben, som kan brukes mot fristeren. Det

brukte Jesus og seiret. — «Jeg gjemte dit ord i mit hjerte paa det jeg ikke skulle synde mot dig.»
Ps. 119: 11.

4. Vi har under fristelsen usynlige hjælpere. Det er ikke bare Jesus som englene fulgte — det er alle Herrens kjæmpende barn. — «Er de ikke alle tjenende aander utsendte til tjeneste for alle dem som skal arve salighet.»
Hebr. 1: 14.

5. Vi maa avvente Herrens time og ikke gripe ind selv. — Det var dette djævelen vilde bringe Jesus til at gjøre ved at skape brød. — «Ved at holde eder rolige skulle I frelses, i stilhet og tillid skal eders styrke være.»
Es. 30: 15.

6. Seier i fristelsen bringer velsignelse. Englene kom og tjente ham. — «Da spurgte Jacob og sagde: Giv mig dog dit navn tilkjende — — — — og Gud velsignet ham der.»
1. Mb. 32: 29.

«Derved at han selv har lidt, idet han blev fristet, kan han komme dem til hjælp som fristes.»
Hebr. 2: 3.

Tillæmpning.

1. Er du stedt i fristelse — se hen til Jesus.
2. Hold ut i tro — giv ikke op.

Tekst Jeremias 8: 20—22.

«Kornhøsten er forbi, frugthøsten er tilende, men vi er ikke frelste. Over mit folks datters sønderknuselse er jeg sønderknuset, jeg gaar i sørgeklæder; forfærdelse har grebet mig. Er da ingen balsam i Gilead? Eller er der ingen læge der? Ti hvorfor er der ikke lagt forbinding paa mit folks datter?»

Indledning.

1. Israels forhærdelse overfor Gud.
2. Det forfærdelige som da gaar over dem.
3. Profeten ser i aanden dette og utroper tekstens ord. —
4. Vil ikke vor dyrebare frelser i endnu sterkere grad føle det samme?

I. Der er mange syke.

Anm. Sygdommens aarsak er synden.

1. Der er Gudsfornegtelse — den er dødelig. — «Daaren sier i sit hjerte der er ingen Gud.» Ps. 14: 1.
2. Stor uvidenhet om Gud og frelsen. — Den er oftest sterkest hos mænd med lærdom. «Fordi de hadde kundskap og ikke valgte Herrens frygt, ikke vilde vite av mit raad, foragtet min tilrettevisning, saa skulle de æde av sin veis frugt.» Ordspr. 1: 29—31.

3. Hjertets haardhet. — «Ved din haardhet og dit ubodfærdige hjerte ophober du dig vrede paa vredens og Guds retfærdige doms aabenbarelses dag, han som skal betale enhver efter sine gjerninger.» Rom. 2: 5—6.
4. Motbydelighet for al religiøs øvelse. — «Lader os sønderrive deres baand og kaste deres rep av os.» Ps. 2: 3.
5. Tilbakefald i sløvhet. — «Se til at du er enten kold eller varm, derfor da du er lunken og hverken kold eller varm vil jeg utspy dig av min mund.» Aab. 3: 15, 16.

II. Der findes en læge.

Anm. Denne læge er Herren selv. — «Jeg er Herren din læge.» 2. Mb. 15: 26. — Han passer isandhet for sin gjerning.

a) Han har kundskap om menneskets tilstand. «Han (Jesus) trængte ikke til at nogen skulle vidne om et menneske, ti han visste selv, hvad der bodde i mennesket.» Joh. 2: 25.
b) Han er øm og deltagende. — «Kommer til mig I alle som stræver og har det tungt.» Math. 11: 28.
c) Han kommer uten budsendelse. — Til disiplene inden lukte døre. — Til kvinden ved Jakobs brønd.

III. Der findes et lægemiddel.

Endnu er der balsam i Gilead. — «Jesu Kristi hans søns blod renser fra al synd.» «Paa den dag skal der være en aapnet kilde for Davids hus og for Jerusalems indbyggere mot synd og mot urenhet.

Zak. 13: 1.

IV. Hvorfor er der ikke lagt forbinding paa.

1. Det er uvidenhet om sygdommens farlighet. — «Foragter du Guds godhets, taalmods og langmods rigdom og vet ikke at Guds godhet driver dig til omvendelse.» Rom. 2: 4.
2. Man søker ikke den rette læge. — «Hvorfor veie I penge ut for det som ikke er brød og eders erhverv for det som ikke kan mætte.» Es. 55: 2.
3. De bruker ikke den medisin de faar. — «Vorder ordets gjørere og ikke blot dets hørere ved hvilket I bedrager eder selv.» Jak. 1: 22.

Tillæmpning.

1. Hvorledes er det med dig?
2. Er du syk og behøver læge?
3. Jesus — den store sjælelæge — er her for at hjælpe dig.

Tekst Math. 21: 5—9.

«Si til Zions datter: Se din konge kommer til dig, sagtmodig og ridende paa et asen paa trældyrets fole. Disiplene gik da avsted og gjorde som Jesus bød dem; de hentet aseninden og folen og la sine klær paa dem, og han satte sig derpaa. Og størstedelen av folket bredte sine klær paa veien, andre hugget grene av trærne og strødde dem paa veien og folket som gik foran og fulgte efter ropte og sa: Hosianna Davids søn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn! Hosianna i det høieste.»

Indledning.

1. Jesu færd gjennem landet.
2. Hans forberedelser for indtoget i Jerusalem.

Emne: **Jesus som konge.**

1. De la klærne paa dyret og paa marken hvor han red frem.
   a) Dette bruktes kun for konger.
   b) Det var et bevis paa ære og høihet.
   c) Det var fra den handlende — et bevis paa ydmyghet.
2. Folket ropte Hosianna.
   a) Dette bruktes naar man tiltalte konger.
   b) Hosianna betyr: «Hjælp kjære».
   c) Dette røber: Du har magt — og vi behøver det.

d) Hosianna i det høieste betyr: a) La himmelske hærskarer forene sig i at forherlige dig. b) La himmelsk hjælp komme os tildel.

3. De hugget palmegrene.

a) Det er et billede paa seier. — «Og se en stor skare, som ingen kan tælle, av alle ætter, — — klædte i lange hvite kjortler, og med palmegrene i sine hænder. — — Disse er de, som er komne ut av den store trængsel og har tvættet sine kjortler og gjort dem hvite i lammets blod.» Aab. 7: 9—14.

b) Dette forutsætter kamp. — «Om nogen strider i væddekamp faar han dog ikke kransen, hvis han ikke strider rettelig.» 2. Tim. 2: 5.

II. Se han kommer til dig.

1. Giv agt herpaa. Lad sandheten bli dig klar. — «Hvorledes skulle vi kunne undfly, dersom vi ikke agter saa stor en salighet.» Hebr. 2: 3.
2. Han kommer til dig som konge for at herske over dig. — «Jeg har dog indsat min konge paa Zion mit hellige bjerg.» — — «Kysser sønnen, forat han ikke skal vredes og I gaa tilgrunde paa veien.» Ps. 2: 6, 12.
3. Han kommer til dig som en frelser. — «Han kan fuldkommen frelse dem, som kommer til Gud ved ham.» Hebr. 7: 25.

4. Han kommer for at ophøie dig til ære. — «Om nogen er min tjener, ham skal min fader ære.» Joh. 12. 26.
«Den som seirer ham vil jeg give at sitte med mig paa min trone likesom jeg har seiret og sat mig ved min fader paa hans trone.» Aab. 3: 21.

Tillæmpning.

1. Vil du ta mot Jesus?
2. Vil du hylde ham?
3. Vil du opta kampen for ham?

Tekst 1. Petr. 5: 4.

«Naar overhyrden aabenbares, skal I faa ærens uvisnelige krans.»

Indledning.

1. I avslutningen av foregaaende kapitel viser apostelen det alvorlige ved at være en sand, levende kristen.
2. Viser hvorledes den retfærdige neppelig frelses.
3. Henstiller til de ældste at vogte hjorden paa en ret maate.
4. Henviser saa til overhyrdens aabenbarelse.
5. Vor tekst samler sig om tre ting.

I. En beskrivelse paa Kristus.

1. Han er en hyrde — «overhyrde». Jesus kalder sig selv for en hyrde. — «Jeg er den gode hyrde og kjender mine og kjendes av mine.» Joh. 10: 14.
2. Han har en hjord. Den bestaar av dem som tror paa og elsker ham. — «Mine faar hører min røst og jeg kjender dem.» Joh. 10: 27. — «Fød mine faar, vogt mine lam.» Joh. 21: 15, 16.
3. Han har sine enge og vandkilder for faarene. Det er hans ord og forgjættelser — aandens salvende magt. — «Du lar mig ligge i grønne græsgange og leder mig til stille rindende vande.» Ps. 23: 2.
4. Han har sit faarehus hvor de samles. Dette er hans menighet paa jord — kirken. — «Han førte ham til herberge.» Luk. 10: 34. — «Herren la daglig dem til menigheten som blev frelste.» Apgr. 2: 47.
5. Han er en overhyrde.
   a) Han har mange hyrder — prædikanterne.
   b) Selv er han overhyrde.

II. Hans andet komme. — «Overhyrden aabenbares».

1. Hans gjenkomst er sikker. — «Denne Jesus, som er optagen fra eder til himmelen, skal komme igjen paa samme maate, som I saa ham fare op til himmelen.» Apgr. 1: 11. — «Anden

gang skal han aabenbare sig uten synd til frelse for dem som venter ham.» Hebr. 9: 28.

2. Denne aabenbarelse blir herlig. — «Og de skal se menneskesønnen komme i himmelens skyer med kraft og megen herlighet.»
Math. 24: 30.
3. Den blir vigtig og avgjørende for mange. — «Gaa bort fra mig I forbandede» — Math. 26: 41.
«Kommer hit I min faders velsignede» — — —
Math. 26: 34.

III. Belønningen som gives — «Herrens uvisnelige krans.»

1. Et billede paa ære. — «Den mig tjener, ham skal min fader ære.» Joh. 12: 26.
2. Et billede paa magt. — «Den som seirer skal sitte med mig paa min trone, likesom jeg har seiret og sat mig med min fader paa hans trone.»
Aab. 3: 21.
3. Et billede paa herlighet. — «Fader, jeg vil, at hvor jeg er, der skal ogsaa de, som du har git mig, være hos mig, for at de skal se min herlighet, som du har git mig.» Joh. 17: 24.

Tillæmpning.

1. Venter du overhyrdens aabenbarelse?
2. Vil du faa ærens uvisnelige krans?
3. O kom til Herren nu og tjen ham.

Tekst 1. Sam. 18: 3.

Og Jonatan og David slutter en pagt fordi han elsker ham som sin egen sjæl.

Indledning.

1. Hvorfor prædikes saa meget over David — saa lidt over Jonatan?
2. Denne ædle prins fandt glæde i at fremme dens vel, der skulle bli hans overmand.
3. Jonatans karakter var uegennyttig — hans kjærlighet ophøiet.
4. Hvor meget skjønnere Jesu kjærlighet til os syndere.

I. Den inderlige kjærlighet længter efter at knytter sig fast til den elskede.

Anm. Pagten indgiks mere paa grund av Jonatans kjærlighet — end av gjensidig kjærlighet.

«Hjertelig bedrøvet er jeg over dig min broder Jonatan! Du var mig saare dyrebar. Din kjærlighet var mig lifligere end kvindernes kjærlighet». 2. Sam. 1: 26.

1. Jesus knyttede sig fast til os ved forbundets baand.

   a) Han indtraadte i vor natur og blev saa den anden Adam. «Det første menneske var av jorden, det andet menneske er av himmelen.» 1. kor. 15: 47.

b) Han paatok sig at forløse os ved at ofre sig selv. — «Kristus elsket os og gav sig selv hen for os.» Ef. 5: 2.

c) Han optok os til forening med sig selv. — «Vi er hans legemes lemmer.» Ef. 5: 30.

d) Han har knyttet vort tilkommende liv til sit. «Eders liv er skjult med Kristus i Gud.» Gal. 3: 3.

e) Han har gjort os delagtige i alt han har. — «Alt hører eder til; men I hører Kristus til, og Kristus hører Gud til.» 1. Kor. 3: 23, 24.

2. Jesus vil, at vi fra vor side skal knytte os fast til ham.

a) Bøie os for hans frelsende magt. — «Ydmyg eder under Guds vældige haand; paa det han i sin tid maa ophøie eder.» 1. Petr. 5: 6.

b) Elske ham for hans kjærlighet. — «I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket os og sendt sin søn til soning for vore synder» 1. Joh. 4: 10.

c) Slutte os til hans folk. — «De gjorde ikke alene hvad vi haabet; men de hengav sig først til Herren og dernæst til os, efter Guds vilje.» 2. Kor. 8: 5.

d) Vise venlighet mot hans folk for hans skyld. «Frygt ikke (Mefiboset) jeg (David) vil gjøre miskundhet mot dig for Jonatans, din faders skyld.» 2. Sam. 9: 7.

II. Den inderlige kjærlighet vil ha fornyende løfter av sit formaal.

1. Jonatan besvor David.
2. Kun dette kan kjærligheten ta imot.
3. Deri ligger den største velsignelse.
4. Fornye vore løfter om troskap.
5. Opsøke — hvad vi kan gjøre for ham. — «Kristi kjærlighet tvinger mig.» 2. Kor. 5: 8.

Tillæmpning.

1. Har du indgaat dette forbund med Jesus?
2. Har du daglig fornyet din troskap til ham?
3. Staar du endnu utenfor — kom!
4. Har du sluttet dig til hans folk?

Tekst Ordspr. 4: 23.

«Bevar dit hjerte fremfor alt det som forvares; ti fra det utgaar livet.»

Indledning.

1. Ordsprogsboken er fuld av guddommelige sandheter.
2. Mange dele av bibelen ligner en gylden kjede, men ordsprogsboken ligner en del gyldne ringe.

3. Ingen er mere dyrebar og alvorsfuld end netop vor tekst.
4. Den er en høitidelig befaling til alle — men særlig til de troende.

I. Hvad skal vi fremfor alt bevare?

1. Job vilde bevare sine øine. «Øiet er legemets lys.» Math. 6: 22
2. David vilde bevare sin tunge. «Bevar din tunge fra ondt og dine læber fra at tale svig.» Ps. 34:14.
3. Salomo vilde bevare sin fot. «Forvar din fot naar du gaar til Guds hus.» Ps. 4: 17.
4. Her opfordres vi til at bevare vort hjerte.
   a) Herved kan menes vor samvittighet. — «Ti om end vort hjerte fordømmer os saa er Gud større end vort hjerte og kjender alle ting.» 1. Joh. 3: 20.
   b) Herved kan forstaaes vor vilje og vort begjær. «Bøi mit hjerte til dine vidnesbyrd.» Ps. 119: 36.
   c) Her menes alle sjælens kræfter og egenskaper.

II. Hvorledes skal dit hjerte bevares? «Fremfor alt.»

Anm. Hjertet maa bevares med al omtanke, al omsorg og al flid.

1. Bevar dit hjerte som om det var et tempel.
   a) Templet var et hellig sted indviet til Guds ære. Saa skal og dit hjerte være.

b) Templets kar rensedes for bruk. Saa og vort hjertes kar — samvittighet — erindring — forstand.

c) Kristus drev ut kjøpere og sælgere av templet — saa og verdens sorger. — «Søk først Guds rike og hans retfærdighet, saa skal alt dette tilfalde eder.» Math. 6: 33.

d) I templet brændte altid en ild — hos os nidkjærhet og kjærlighetens ild. — «Vær altid brændende i aanden.» Rom. 12: 11.

2. Bevar dit hjerte som du vilde bevare en skat. En som har fundet en skat vil bevare den. Saa og en kristen — djævelen vil røve den. — «Himmerikets rike er ligt en skat skjult i en aker som en mand fandt og skjulte.» (For at bevare). Math. 13: 44.

3. Bevar dit hjerte som en veldyrket have.

a) Den troendes hjerte er lik en saadan have.

b) Syndens ugræs maa rykkes op — vrede, hovmot o. s. v. — «Enhver plante som min himmelske fader ikke har plantet maa oprykkes med rot.» Math. 15: 13.

c) Troens blomster trives ikke, der vantroens ugræs gror.

d) Hjertet maa renses og aapnes for Kristus. — «Jeg er kommen til min have, min søster, min brud. — — — — Luk op for mig, min søster, min veninde, min due, min fromme; thi mit hoved er fuldt av dug, mine lokker av nattens draaber.» Høisg. 5: 1—2.

4. Bevar dit hjerte som en fange. Man kan være for mistænksom mot en fange, men ikke mot sit eget hjerte.
«Forarbeide eders egen saliggjørelse med frygt og bæven. Filp. 2: 12.

III. Bevar dit hjerte til alle tider.

1. Naar du er alene — satan benytter sig derav.
«Gaa ind i dit lønkommer og luk din dør og bed til den fader som er i løndom.» Math. 6: 6.
2. Bevar det naar du er blandt andre —
«Lad saa eders lys skinne for menneskene. at de maa se eders gode gjerninger. Math. 5: 16.
3. Naar Du har utført din pligt — djævelen kom til Jesus efterat han hadde fastet —
4. I motgangens dage — «staar djævelen stadig mot i troen og han skal fly fra eder.»
5. I medgangens og lykkens dage —
mange lar sig her overrumple.

IV. Hvilke midler gies herfor?

1. Guds ord er et kraftig middel —
«Jeg gjemte dit ord i mit hjerte paa det jeg ikke skulde synde mot dig.» S. 119: 11.
2. Hold dig i godt selskap.

«Jeg holder mig til alle dem som frygter dig, og som holder dine befalinger.» S. 119: 63.

En ung troende kvinde gik sent en aften hjem fra et religiøst møte. Hun møtte en ung mindre god herre, der søkte lede hende paa daarlige veie — da hun standhaftig motstod hans tillokkelser tilbød han sig følge hende til sit hjem. Den unge kvinde svarte: Tak jeg har godt følge i aften. Den unge mand spurte forundret: De sier, De har følge og er i godt selskap, og jeg ser ingen. — Hun svarte: Jesus er min følgesvend. — Aa, svarte den unge mand — det er vist forgodt følge for mig — godnat — og han gik. —

3. Bruk megen tid til bøn.
«Bed uten avladelse.» Efs. 6: 18.
4. Vær altid i virksomhet for Herren.
«Vær ikke lunkne i eders iver, vær brændende i aanden, tjen Herren». Rom. 12: 11.

Tillæmpning.

1. Hvorledes er det med dit hjerte?
2. Har du git det til Jesus?
3. Søker du at bevare det for ham?

Tekst Ordspr. 18: 10.

«Herrens navn er et fast taarn; til det løper den retfærdige hen og blir bjerget.»

Indledning.

1. Guds ord er rigt paa billeder om Gud.
2. Dette er for at vi lettere skal lære ham at kjende.
3. Vor tekst gir os et vakkert billede.
4. Vi vil da nærmere betragte:

I. Taarnet eller slottet.

1. Dette sies at være Herrens navn.
   a) **Jehova — den uforanderlige.**
   «Han er igaar og idag den samme, ja til evig tid.» Hebr. 13: 8.
   b) Herren Zebaoth. — Hærskarernes Gud — mægtige — «Herren stærk og vældig, Herren, vældig i strid». Ps. 24: 8.
   c) Gud — den gode —
   «Priser Herren; thi han er god, hans miskundhet varer evindelig». Ps. 107: 1.
   d) Rockum — den barmhjertige —
   «Herren er barmhjertig, naadig, langmodig og rig paa miskundhet.» Ps. 103: 8.
   Anm. I Herrens navn indesluttes alle hans egenskaper.
2. Dette taarn eller slot er fast.

a) Thi det er bygget paa det fasteste bjerg. Der er hans løfter — hans sandhet — kvindens sæd skal knuse slangens hoved». 1. Mb. 3: 15.

b) Det er omgit av de stærkeste mure. «En stærk stæd har vi, frelse sætter han til mur og værn.» Es. 26: 1.

c) Det har stærke porter. «Du skal kalde frelse dine mure, lovsang dine porte.» Es. 60: 18. «Gaar ind ad hans porte med pris — i hans forgaarde med lov.» Ps. 100: 4.

d) Det har proviant for den stærkeste beleiring; livets brød og livets vand. Herren Zebaoth. Hærskarernes Gud skal paa dette bjerg gjøre alle folk et gjæstebud med fede retter, et gjæstebud med gammel vin, med fede marvfulde retter, med klaret gammel vin.» Es. 25: 6.

II. Hvem søker dit?

1. Det er den retfærdige —

Anm. Han var ei altid det — han er gjort — retfærdig — det vil si —

a) Han er gjort færdig for at gjøre ret (det rette) «Dersom nogen er i Kristus, da er han en ny skabning.» 2. Kor. 5: 17.

b) Han er gjort ret (rigtig) for at være færdig «Om jeg end skulle vandre i dødsskyggens dal frygter jeg ikke for noget ondt». Ps. 23: 4.

2. Han løper dit.
   a) Thi han kjender veien og dens vanskeligheter.
   b) Han eier lyset —
      «Den mig følger skal ikke vandre i mørke.»
   c) Han løper hurtig.
      «Drag mig, efter dig ville vi løpe.» Høis. 1: 4.
   d) Han løper ihærdig.
      Idet jeg glemmer det som er bak — — — jager jeg mot maalet — — — — Filp. 3: 14.
3. Han løper bort fra.
   a) Syndenød og fare.
      «Jeg takker dig, Herre, at du var vred paa mig; men din vrede vendte om og du trøster mig.» Es. 12: 1.
   b) Fristelse og forfølgelsesnød.
      «Han har selv lidt og er blit fristet, derfor kan han komme dem til hjælp som fristes.
      Hebr. 2: 18.
   c) Fra dødsangstnøden.
      «Hos Herren er der utgang fra døden.»
      Ps. 68: 21.

III. Følgerne for den retfærdige.

1. Han blir bjerget —
   a) Han blir venlig mottat —
      «Den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støte ut.»
   b) Han finder beskyttelse.

«Den som sitter i den høiestes skjul — — — — — han sier til Herren: «Min tilflugt, mine fæstning, min Gud — — — intet ondt skal vederfares dig.» Ps. 91: 1, 2, 10.

Tillæmpning.

1. Er du indenfor tryg indhegning?
2. Løp nu — til ham.

Tekst Zakarias 8: 23.

«I de dage skal det ske, at ti mand av alle hedningefolks tungemaal skulle gripe fat i en jødisk mands flik siende: Vi ville gaa med eder; thi vi har hørt at Gud er med eder.»

Indledning.

1. Teksten har først hensyn til jødefolket.
2. Den har hensyn til dem, naar de til de store høitider drog op til Jerusalem.
3. Da kom hedningerne — der hadde set deres gudsfrygt og sa: Vi vil gaa med eder —
4. Gud har ogsaa sit aandelige Israel.
5. Disse er paa reise til det himmelske Jerusalem.
6. Mange som ser og hører dem sier: Vi vil gaa med eder.
7. Teksten lærer os tre ting.

I. Gud er med sit folk.

1. Dette har han lovet dem i sit ord.
«Se, jeg er med eder alle dage indtil verdens ende.» Math. 28: 20.

«Frygt ikke, thi jeg er med dig. Se dig ikke ængstelig om, thi jeg er din Gud, jeg styrker dig og hjælper dig og holder dig oppe ved min retfærds høire.» Es. 41: 10.

2. Gud har vist dette i handling.
Se Abraham, Moses, Daniel, Israel ved Jerico.

a) Han er med dem i medgangens dage —
«Lov Herren og glem ikke alle hans velgjerninger — — — han mætter din sjæl med det gode, saa du blir ung igjen ligesom ørnen.»
Ps. 103: 2—5.

b) Han er med i motgang og trængsels dage.
«Kommer til mig I alle som stræver og har det tungt.» Math. 11: 28.

c) Han er med dem i fristelsen.
«Herren vet at utfri de gudfrygtige av fristelser.» 2. Petr. 2: 9.

II. Maaten hvorpaa han er med dem.

Ikke ubemærket og i stilhet; thi utenforstaaende sier. «Vi har hørt at Gud er med eder.» —

a) De seirer i fristelserne.
Gud være tak, som altid lar os vinde seier i

Kristus og ved os aabenbare sin kundskaps duft paa hvert sted.» 2. Kor. 2: 14.

b) De gir sin høilydte pris til Gud.
«La os da ved ham altid frembære lovoffer for Gud, det er: Frugt av læber som lover hans navn.» Hebr. 13: 15.

c) De vokser i Guds naade og kundskap.
«Voks i naade og kjendskap til vor Herre og Frelser, Jesus Kristus.» 2. Petr. 3: 18.

d) De vinder sjæle for Gud —
«De gaa og græde, bærende den sæd, de utstrø; de kommer hjem med fryderaap, bærende sine kornbaand.» Ps. 126: 6.

III. Følgerne av at Herren er med dem. Andre vil gaa med dem: «Vi vil gaa med eder».

1. Dette forutsætter

a) Den talendes misfornøielse med sin egen stilling — «Hvor mange daglønnere hos min far har overflod av brød, og jeg omkommer av hunger.» Luk. 15: 17.

b) Erkjendelse av de tiltaltes fordelagtige stilling.
«Salig er du Israel, hvo er som du, o folk som er frelst i Herren.» 5. Mb. 33: 29.

c) Længsel efter at dele med dem.
«Min sjæl længes — ja vansmægter av længsel efter Herrens forgaarde.» Ps. 84: 3.

2. Dette indebærer

a) Vi vil gaa med eder til himmelen.
«Herren, vor Gud ville vi tjene og hans røst ville vi høre.» Josva 24: 24.

b) Vi vil gaa med eder i Guds menighet —
«Herren la daglig dem til menigheten, som blev frelste.» Ap.gr. 2: 47.
«De gjorde ikke alene hvad vi haabede, men de hengav sig først til Herren, dernæst til os efter Guds vilje.» 2. Kor. 8: 5.

c) Vi ville gaa med eder i trængslerne. —
«Lider vi trængsel, da er det eder til trøst og frelse, trøstes vi, da er det eder til en trøst, som ter sig kraftig i taalmod under de samme lidelser, som vi lider». 1. Kor. 1: 6.

Tillæmpning.

1. Har du kastet din lod blandt Guds folk?
2. Har du fundet et aandelig hjem i Guds kirke paa jord?
3. Handle du som de talende i vor tekst.

Tekst. Math. 12: 31.

Hver synd og bespottelse skal bli menneskene forladt; men bespottelse mot aanden skal ikke bli forladt.

Indledning.

1. Jesus hadde i en synagoge utdrevet en djævel av en stum og døv.
2. Folket sa da: Mon dette skulde være Davids søn? Men farisæerne sa: Det er bare ved Belsebub, de onde aanders fyrste han driver de onde aander ut.
3. Dette gav Jesus anledning bemærke tre ting —
   a) Et rike, som kommer i strid med sig selv, lægges øde.
   b) Om jeg utdriver de onde aander ved Belsebub — ved hvem utdriver da eders børn dem.
   c) Er det ved Guds aand jeg driver de onde aander ut — da er Guds rike kommet til eder.
4. Dette gav som konklusion teksten.
5. Forinden nogen bespotter aanden sker flere ting hvorfor vi betragter

I. At motstaa aanden.

1. En uomvendt drages av aanden til Gud, men motstaar. — «Foragter du hans godhets og taalmods og langmods rigdom og vet ikke at Guds godhet lokker dig til omvendelse.» Rom. 2: 4.

2. En kristen drives av aanden at gjøre dette eller hint men undlater det. — Det er at motstaa.

Anm. Ved fortsat at motstaa kommer man til

II. At bedrøve aanden.

1. Du kaldes gjentagende til Jesus, men fortsætter at gjøre motstand. Ved sygdom, ved kjæres død, ved timelige tap, ved Guds ords prædiken — du vil ikke.
2. Du kaldes av Guds aand som kristen til enkelte gjerninger — men er fortsat ulydig. — «Bedrøver ikke Guds den gode Helligaand med hvilken I er beseglet til forløsningens dag.» Efs. 4: 30.

Anm. Det næste trin overfor aanden er

III. At utslukke aanden.

Anm. Naar aanden er utslukket ophører dens arbeide — det kan ske.

1. Ved at øse vand paa ilden. — Det sker gjennem synd. — «I begyndte i aanden — vil I nu fuldende i kjødet.» Gal. 3: 3.
2. Ved at kvæle ilden. Dette sker naar de jordiske forholde faar overtaket over de aandelige. «Naar nogen hører ordet og verdens bekymring og rigdoms forførelse kvæler ordet og det blir uten frugt.» Math. 13: 22.
3. Ved at ei tilføre ilden noget brænd-

sel. Det er at undlate at bruke naademidlerne, Guds ord og bønner.

Anm. Saa kommer det siste trin — teksten.

IV. At bespotte aanden.

1. Dette vil ske for en uomvendt forsaavidt, som han har været oplyst — men synker tilbake i mørke — og da bespotter.
2. For den troende om han — endog fra en fremskudt hellig stilling — synker ned under oplysningens trin — og da holder for spot. — «Ti det er umulig at de som engang er blit oplyste — — og falder fra, atter kan fornyes til omvendelse, da de paany korsfæster Guds søn og gjør ham til spot.» Hebr. 6: 4—6.

Anm. Bespottelsen blir da — at tilskrive Guds aand — djævelens gjerring.

Tillæmpning.

1. Hvor er du idag?
2. Hvad er dit forhold overfor aanden?

Tekst Ps. 34: 10.

«Frygter Herren I hans hellige, ti intet fattes dem som frygter ham.»

Indledning.

1. Troen paa Guds særskilte omsorg for dem som frygter ham, har altid været en opmuntring
2. At der er grund for en saadan antagelse viser netop vor tekst.

I. Karakteren av disse mennesker — i vor tekst kaldt — de hellige.

1. I almindelighet er de dem, som er fødte av Gud og som frygter ham — det er — ikke rædsel — men kjærlighetsfrygt.
   a) De søker hans yndest fremfor andres. — «Naar jeg har dig, spørger jeg hverken efter himmel eller jord.» Ps. 73: 25.
   b) De søker Gud alene gjennem Jesus. — «Ingen kommer til faderen uten ved mig.» Joh. 14: 6.
   c) De søker Herren i lydighet til hans befalinger. «Paa dine befalinger vil jeg grunde og betragte dine stier, i dine forskrifter forlyster jeg mig.» Ps. 119: 15, 16.
   d) De søker Herren av hele sit hjerte. — «Av hele mit hjerte har jeg søkt dig, lad mig ikke fare vild av dine bud.» Ps. 119: 10.

e) De søker ham med uavbrudt utholdenhet. — «Et gjør jeg, glemmende det som er bak strækte jeg mig ut efter det som er foran, jager jeg mot maalet.» Filip. 3: 14.

f) De søker ham med den Helligaands bistand. — «I likemaate kommer ogsaa aanden vor skrøpelighet til hjælp — — ti aanden selv gaar i forbøn for os med uutsigelige sukke.» Rom. 8:26.

II. Løftet som er dem git.

1. Intet skal fattes dem. Løftet kan anvendes paa timelige goder. — «Søk først Guds rike og hans retfærdighet, saa skal alt dette (timelige ting) tilfalde eder,» Math. 6: 33 — men det har specielt sin aandelige anvendelse.

a) Herrens ledelse og hans ansigts lys. — «Jeg vil gi raad over dig ved mit øie.» Ps. 32: 8. «Salig er det folk som forstaar sig paa jubel; Herre, i dit aasyns lys skulle de vandre.» Ps. 89: 16.

b) Herrens sterke beskyttelse. — «Den som sitter i den høiestes skjul — — — ti han frier dig av fuglefangerens snare, fra fordærvelsens pest.» Ps. 91: 1—3.

c) Herrens nærværelse i prøverne. — «Naar han vandrer i mørke og intet lys skinner for ham, saa forlate han sig paa Herrens navn og stole paa sin Gud.» Es. 50: 10.

d) Herrens øieblikkelige hjælp. — «Herren vet at utfri den gudfrygtige av fristelse.»
2. Petr. 2: 9.

c) Bønhørelse ved naadestolen. — «Den oprigtiges bøn er Herren en velbehagelighet.»
Ordspr. 15: 8.
«Mens de endnu roper vil jeg svare.»
Es. 65: 24.

f) Herrens bistand endog i døden. — «Om jeg endog skal vandre gjennem dødsskyggedalen frygter jeg ikke for noget ondt, ti du er med mig.» Ps. 23: 4.

III. Hvorfor de kunde paaregne saadan hjælp.

1. Som en følge av at Jesus gav sit liv. «Han, som ikke sparte sin egen søn, men gav ham for os alle, hvorledes skal han kunde andet end gi os alle ting med ham.» Rom. 8: 32.
2. Som en naturlig følge av det forhold hvori han staar til dem.
   a) Som deres Gud. — «I skulle være mit folk og jeg vil være eders Gud.» Jerm. 30: 22.
   b) Som deres fader i himmelen. — Dersom da I som er onde ved at gi eders barn gode gaver, hvor meget mere skal da eders fader i himmelen gi dem gode gaver, som ber ham.»
   Math. 7: 11.

c) Som deres trofaste hyrde. — «Herren er min hyrde, mig fattes intet.» Ps. 23: 1.

3. Som en følge av alle hans herlige løfter. — «Saa mange som Guds løfter er, i ham (Jesus) har de sit ja — derfor faar de ved ham sit amen, Gud til ære.» 2. kor. 1: 20.

Tillæmpning.

1. Er du blandt dem som frygter Gud?
2. Har du erfaring av at intet fattes?

Tekst Zakarias 3: 7.

«Hvis du vandrer paa mine veie og hvis du tar vare paa mine bud, da skal du ogsaa dømme mit hus og ta vare paa mine forgaarde, og jeg vil gi dig førere blandt disse her staa.

Indledning.

1. Profeten har et syn — ypperstepresten Josva staaende for Herrens engels aasyn med satan ved hans høire side — staaende ham imot.
2. Josva — der var en brand rykket ut av ilden — var iført skidne klær.
3. Naar han var iført rene klær viker engelen. — Jeg tar din misgjerning bort fra dig og ifører dig

høitidsklær, saa fik han en ren hue og teksten følger.

4. Vi er lik Josva — som frelste — ogsaa iførte høitidsklær — og prester for Gud.
5. Vi har da ret at ta tekstens ord aandelig — og de viser os to ting.

I. Den store betingelse for et Guds barn.

1. Hvis du vandrer paa mine veie og tar vare paa mine bud.
   a) Denne vei heter Jesus. — «Jeg er veien, sandheten og livet.» Joh. 14: 6.
   b) Den er smal — og porten er trang. — «Den port er trang og den vei smal som fører til livet.» Math. 7: 14.
   c) Denne vei er helligdommens vei. — «Der skal være en banet vei og den skal kaldes helligdommens vei, og ingen uren skal gaa paa den, men den hører dem til og ingen veifarende, end ikke daaren skal fare vild.» Es. 35: 8.
   d) For at vandre paa den maa man ta vare paa Herrens bud — derfor er den fredens vei. — «Gid du vilde agte paa mine bud, da skulle din fred være som floden og din retfærdighet som havets bølger.» Es. 48: 18. «Dine veie er liflige veie og alle dine stier er fred.» Ordspr. 3: 17.

II. Da er Guds løfte dem git.

1. Dask al du dømme mit hus. — Dansk overs.: Holde vagt og regjere i mit hus.
   a) Dette kræver aarvaakenhet over os selv. — «Lader os ikke sove som de andre, men lader os vaake og være ædrue.» 1. Tess. 5: 6.
   b) Vi maa være fyldte av Herrens fryd over frelse. — «Gi mig tilbake min salighets fryd, saa vil jeg lære overtrædere dine veie og synderne skal omvende sig til dig.» Ps. 51: 14, 15.
   c) Vi maa haandhæve Guds ord ret. — «Læg vinn paa at fremstille dig for Gud, som en der holder prøve — — — idet du rettelig lærer sandhetens ord.» 2. Tim. 2: 15.
2. Du skal ta vare paa mine forgaarde. Veilede sjælene og utøve Herrens vilje. — «Vogt mine lam — fød mine faar.» Joh. 21: 15—17. «Om din broder synder imot dig, da gaa bort og irettesæt ham i enrum, — hører han paa dig, da har du vundet din broder» o. s. v.

   Math. 18, 15—17.
3. Og jeg vil gi dig førere blandt disse her staar.

Anm.: De som stod foran var, da dette sagdes, englene — saaledes gives ogsaa os disse til førere og vakt. — «Er de ikke alle tjenende aander utsendte til tjeneste for dem som skulle arve salighet.» Hebr. 1: 14.

Tillæmpning.

1. Er du en kristen?
2. Har du set og fundet frelse og renselse i Jesu blod.
3. Forstaar du din store opgave og fylder den ved Guds hjælp?
4. O — træng nær indtil Gud.

Tekst Mark. 5: 25—34.

«Der var en kvinde, som hadde hat blodsot i tolv aar, og hun hadde lidt meget av mange læger og sat til alt det hun eide og hadde ikke hat nogen hjælp av det; men var heller blit værre. Da hun hadde hørt rygtet om Jesus, kom hun midt iblandt folket og rørte bakfra ved hans klædebon; ti hun sa da: Kan jeg faa røre om det saa bare er ved hans klæder, saa blir jeg helbredet» o. s. v.

Indledning.

1. Skildring av Jesus dragende frem.
2. Kvindens komme og handling.
3. Dette viser os i store træk

I. Den sande tro.

1. Den forutsætter kundskap.
   a) Om Kristus som Guds søn. — Kvinden viste

ved sin handling — offentlig at søke ham — at hun trodde ham være Messias. — «Du er Messias den levende Guds søn». Math. 16: 16.

b) Om hans undergjørende magt. — «Hun hadde hørt rygtet om Jesus», v. 27.

2. Den søker Jesus alene. — Forsøkt andre — nu Jesus alene. — «Hun hadde lidt meget av mange læger» — nu — «kan jeg faa røre om det saa bare er ved hans klæder», v. 26: 28. — «Der er intet andet navn menneskene git ved hvilket de kan vorde frelste.» Apgr. 4: 12.

3. Den har kun sin egen uværdighet at paaberope sig. Dette vistes av hendes ord og handling — «kan jeg kun faa røre ved» o. s. v., v. 28. — Ti hun ansaa sig uværdig — røre ved ham — tale med ham — eller paa nogen maate besvære ham.

4. Den er beslutsom og fast.
   a) Hun tvilte ikke paa, at han hadde kraft.
   b) Heller ikke paa, at hun skulde faa den — om hun kunde røre ved ham.
   c) Hun lot sig ikke hindre at naa frem. — «Jeg slipper dig ikke uten du velsigner mig.
1. Mb. 32: 26.

5. Den er en kjæmpende tro.
   a) Djævelen anfaldt hende — men hun holdt ut. «Staa ham fast imot i tro og han skal fly fra eder» Zak. 4: 7.

b) Andre mennesker vilde hindre hende i at naa Jesus. — «I har endnu ikke kjæmpet indtil blods.» Hebr. 12: 4.

6. Den er en seirende tro. — Djævle og onde mennesker kom paa skam. — «Datter, din tro har frelst dig, gaa bort i fred og vær helbredet for din plage», v. 34. — «Dette er seiren som overvinder verden — vor tro.» 2. Joh. 5: 4.

Tillæmpning.

1. Behøver du hjælp — lær av denne kvinde!
2. Blir det for dig mørkt og Jesus skjules for dig — hold fast i hans klædefold.
3. I alle tilfælde — tro paa Jesus.

Tekst 1. Kor. 3: 21—23.

«Alt hører jo eder til, enten det er Paulus eller Apollos eller Kefas, enten det er verden eller liv eller død, enten det er det, som nu er eller det, som komme skal — alt hører eder til; men I hører Kristus til, og Kristus hører Gud til.»

Indledning.

1. Jøderne ærede Moses og nedsatte saa Kristus.
2. Kirken i Korint begyndte at hædre sine prædikanter og vanærede saa Gud. V. 1—4.

3. Paulus bebreider dem dette og viser, at til og med den største kun er en tjener. V. 4—7.
4. Drager saa herav sin slutsats i vor tekst.

I. Kristus hører Gud til.

Anm.: Skriften taler om Kristus paa to maater.

1. Som Gud. — «I begyndelsen var ordet, og ordet var hos Gud og ordet var Gud.» Joh. 1: 1.
2. Som menneske.

Anm.: I denne betydelse tilhører Kristus Gud.

a) Som en skabning. — «Offer og gave vilde du ikke ha; men et legeme beredte du mig, brændoffere og syndoffere hadde du ikke lyst til, da sa jeg: Se jeg kommer, i bogrullen er skrevet om mig, for at gjøre Gud din vilje.» Hebr. 10: 5—7.

b) Som Guds utvalgte tjener. — «Se min tjener, som jeg støtter, min utvalgte i hvem min sjæl har behag.» Es. 42: 1.

c) Som prest. — «Ti en saadan yppersteprest maatte vi og ha, hellig, uskyldig, ren, skilt fra synden, ophøiet over himlene.» Hebr. 7: 26.

d) Som profet. — «En profet vil jeg opreise dem av deres brødres midte likesom dig, og jeg vil lægge mine ord i hans mund og han skal tale til dem alt det jeg vil byde ham.» 5. Mb. 18: (15) 18.

e) Som konge. — «Se din konge kommer til dig, retfærdig er han og fuld av frelse.» Zak. 9: 9.

f) Som Guds søn. — «Dette er min søn den elskede i hvem jeg har velbehag.» Math. 3: 17.

II. I hører Kristus til.

(De troende er Kristi eiendom.)

1. I kraft av skabelsen. — «I begyndelsen var ordet — — — ved det er alle ting blit til.» Joh. 1: 1—2.
2. I kraft av hans forsoning.
   «Du er værdig til at tage boken — — — fordi du blev slagtet og med dit blod kjøbte os til Gud.» Aab. 5:9.
3. I kraft av hans eiendomsret.
   «I hører ikke eder selv til, I er dyrekjøbte» 1 Cor. 6:19, 20.
4. I kraft av adoption.
   «Se hvor stor en kjærlighet faderen har bevist os, at vi skulde kaldes Guds børn». 1. Joh. 3:1.
5. I kraft av ægteskabs forbund.
   «Jeg vil trolove mig med dig til evig tid, jeg vil trolove mig med dig i retfærdighet, i ret, i miskundhet og i barmhjertighet.» Hoseas 2: 19.

III. Alt hører eder til.

1. Prædikanterne hører eder til — deres gaver, erfaringer — deres bønner og arbeide — alt til eders bedste.
2. Livet — naar det nydes ret. — «Glæd dig du unge

i din ungdoms vaar, — — — — men vid at for alt dette vil Gud føre dig frem for dommen.»
Sal. Prd. 11: 9.

3. Døden — en vinding for den troende — «Om jeg endog skal vandre i dødsskyggens dal frygter jeg ikke for ondt, ti du er med mig.» Ps. 23: 4.
4. Det som nu er eller komme skal. — Ti hvad som end møter — hjælper Herren.
5. Gud hører eder til. — Hans egenskaper og fuldkommenheter. — «Herre, naar jeg har dig, saa spørger jeg hverken efter himmel eller jord.»
Ps. 73: 25.

Tillæmpning.

1. Se din rigdom — du Guds barn.
2. Lev for Herren og tjen ham med glæde.

Tekst Math. 13: 3—8.

«Se en saamand gik ut for at saa, og idet han saadde faldt noget ved veien, og fuglene kom og aat det op; og noget faldt paa stengrund, hvor det ikke hadde megen jord, og det kom snart op fordi det ikke hadde dyp jord; men da solen gik op blev det avsvidd og da det ikke hadde rot visnet det. Og noget faldt blandt torne, og tornene skjøt op og kvalte det. Og noget faldt i god jord og det bar frugt, noget hundrede fold, og noget seksti fold og noget tretti fold.»

Indledning.

1. Gudsordets hørelse er av stor betydning. — «Vær ordets gjørere og ikke bare dets hørere hvorved I daarer eder selv.» Jak. 1: 22.
2. Hjertets tilstand er av betydning for mottagelsen av ordets utsæd — det er akeren.
3. Vor tekst viser os fire menneskehjerter, hvor Guds ord falder.

I. Noget faldt ved veien.

1. Dette hjerte ligner en haard tiltrampet vei. — «Ved din haardhet og dit ubodfærdige hjerte ophober du dig vrede paa vredens og Guds retfærdige doms aabenbarelsesdag.» Rom. 2: 5.
   a) Det er tanke- og følelsesløst — intet bekymrer dem.
   b) Det ligger aapent for alle vinde.
   c) Fuglene spiser kornet — der ikke kan finde fæste i jordbunden. — Skildre de mange snappefugle der fører sandheten bort fra hjertet. — «La os sønderrive deres baand og kaste deres reb av os.» Salm. 2: 3.

II. Noget faldt paa stengrund (den maa knuses).

1. Her findes lidt jord — saa kornet kan fæste rot. — Følelsen er let rørt — de overveier ikke — beregner ikke omkostningerne — kan derfor ikke fuldføre. — Se de mange eksempler ved større

brusende vækkelser — hvor meget skum. — «Naar der blir trængsel eller forfølgelse for ordets skyld, da tar de straks anstøt.» Math. 13: 21. «De er lik en uforstandig mand som bygget sit hus paa sand, og skyldregnet faldt og flommen kom og vindene blæste og slog imot dit hus og det faldt og dets fald var stort.» Math. 7: 26—27.

III. Noget faldt blandt torne.

1. Her var hjertet mykt, jorden dyp nok og alle betingelser tilstede for vekst.
2. Men her trivedes ogsaa tornene — de vokste hurtigere op, tok til sig al næring i jorden og kvalte sæden — der ikke naadde sin bestemmelse. — «Verdens bekymring og rigdoms forførelse kvæler ordet og det blir uten frugt.» Math. 13: 22.

a) Verdens bekymring. — «Vær ikke bekymrede for eders liv, hvad I skal æte og hvad I skal drikke, eller for eders legeme hvad I skal klæde eder med men søk først Guds rike og hans retfærdighet, saa skal I faa alt dette i tilgift.» Math. 6: 25, 33.

b. Rigdoms forførelse —
«Samler eder ikke skatte paa jorden, hvor møl og rust tærer og hvor tyve bryder ind og stjæler; thi hvor din skat er der vil ogsaa dit hjerte være.» Math. 6: 19, 21
«I begyndte i aanden, vil I fuldende i kjødet.» Gal. 3: 3.

IV. Noget faldt i god jord.

Anm. Tre fjerdedele av sæden gik tapt! — «Det som er saadd i den gode jord er den som hører ordet og forstaar det; han bærer frugt, hundrede, seksti og tretti fold.» Math. 13: 23.

1. De hører ordet. — Dette fælles for alle. — «Hvorledes kan de paakalde den, som de ikke tror paa og hvorledes kan de tro, der hvor de ikke har hørt? — — — — deres røst gik ut til al jorden og deres ord til jorderikets grænser.»

Rom. 10: 11, 18.

2. De forstaar ordet.

Anm. Her sees prædikenens nytte — utlæggelse av ordet. — «Hvorledes kan de høre, uten at der er nogen som forkynder, og hvorledes kan de forkynde uten at de blir utsendte.» — «Skjønner du hvad du læser? Hvorledes skulle jeg vel kunne det uten at nogen veileder mig.» Apgr. 8: 30, 31. — «Mens Peter endnu talte, faldt den Helligaand paa alle dem som hørte ordet.» Apgr. 10: 44.

3. Og de bærer frugt.

«Av deres frugter skal I kjende dem — — — saaledes bærer hvert godt træ gode frugter; men det daarlige træ bærer daarlige frugter.»

Math. 7: 16, 17.

«Hver gren paa mig som bærer frugt, den renser han paa det den skal bære mere frugt.»

Joh. 15: 2.

Tillæmpning.

1. Hvorledes har du hørt Guds ord?
2. Hvorledes har du praktiseret det?
3. Er du endnu blot en ordets hører?
4. Kom til Jesus nu for at frelses.

Tekst Præd. bok 9: 8.

La dine klær altid være hvite og olje ikke fattes paa dit hode.

Indledning.

1. Den kristne har en ophøiet og betroet stilling. — «I er en utvalgt æt — et kongelig presteskap» o. s. v.
2. Som en aandelig prest — iført yppersteprestens dragt — hvit — med salvet hode.
3. Salvelsen og renselsen foregaar ved kilden. — «Der skal være en aapnet kilde for Davids hus og Jerusalems indbyggere mot synd og urenhet.» Zak. 13: 1.

I. Hvorfor behøves hvite klær og olje paa hodet?

1. Fordi intet mindre tilfredsstiller din sjæls trang. — «Gud skap i mig et rent hjerte og forny en stadig aand inden i mig — — og ta ikke din hellig aand fra mig.» Ps. 51: 12—13.

2. For at fylde vor bestemmelse i verden. — «I er verdens lys og jordens salt.» Math. 5: 13, 14.
3. For at kunne være nyttig for Herren. — «Gi mig tilbake min salighets fryd, saa vil jeg lære overtrædere dine veie og syndere skulle omvende sig til dig.» Ps. 51: 14.
4. For at bli passende for himmelen. — «Der skal intet urent eller besmittelig komme ind.»
Aab. 21: 27.

«Dette er de som er komne ut av den store trængsel og de har tvættet sine kjortler og gjort dem hvite i lammets blod.» Aab. 7: 14.

II. Veien til blodskilden.

Anm. Den flyter ut fra Golgata. Følgende trin leder ned til denne kilde.

1. Hel selvforsagelse. — «Vil nogen komme efter mig, da maa han fornegte sig selv, ta sit kors op og følge mig.» Math. 16: 24.
2. Villig bære alles foragt for Jesu skyld. — «Salige er I naar de spotter og forfølger eder og lyver eder allehaande ondt paa for min skyld.» Math. 5: 11.
3. Være overgiven av alle. — «Min far og mor har forlatt mig; men Herren tar mig op.» Ps. 27: 10.
4. Grepen av total hjælpeløshet. — «Jeg elendige menneske, hvo skal fri mig.»
Rom. 7: 24.

5. Fuldkommen uværdig. — «Jeg er ikke værdig længere til at kaldes din søn.» Luk. 15: 21.
6. En fuld opofrelse paa Herrens alter. Mig selv med sjæl og legeme og hvad mig hører til — jeg som et hellig offer, dig Jesus give vil.

III. Følgerne herav.

1. En ny herlig utsigt — Gud i og overalt. — «Salige er de rene — thi de skal se Gud.» Math. 5: 8.
2. De kommer ind i en renere, friskere atmosfære.

   Anm. Alt det lette, lave, urene er de hævet over.

   «Naar jeg har dig, spør jeg hverken efter himmel eller jord.» Ps. 73: 25.
3. De blir løftet over verden og ei agtet av den. — «Vi er daarer for Kristi skyld.» 1. kor. 4: 10. «Vi er blit som utskud i verden, en væmmelse for alle indtil nu.» 1. kor. 4: 13.
4. De faar en guddommelig kraft til seier. — «Jeg formaar alt gjennem Kristus, som gjør mig sterk.» Filip. 4: 13.

La mig her fortælle en sandfærdig tildragelse. En ung kvinde som var vunden for Gud, søkte i sin enfoldighet denne store aandelige erfaring. Hendes frue, i det hus hun tjente, var ingen kristen og søkte stadig at gi hende bebreidelser og stikkende ord. En dag sier fruen til hende: Du er jo blandt de hellige du —; men jeg skal si dig at du er ikke bedre end alle andre. Den unge kvinde svarte: Jeg vet nok frue, at jeg ikke er saa god i alle dele, som jeg burde være, dog stræber jeg derefter ved Guds hjælp at stadig bli bedre. Jeg vil derfor være taknemlig om De, frue, vil si mig til, naar jeg paa nogen maate ikke opfører mig saadan, som De mener en kristen bør være, saa jeg kan rette derpaa ved Guds hjælp. Fruen svarte: Ja det skal jeg gjøre, og du kan være sikker paa det ikke skal vare længe før du hører fra mig. — Efter ca. 8 dages forløp var piken og fruen sammen paa kjøkkenet, da den unge pike sa: Har De glemt hvad De for 8 dage siden lovte mig, frue? Og fruens svar var følgende: Nei, jeg har ikke glemt det. Jeg har trolig git agt paa mig selv da, naar du ikke saa mig; men jeg maa oprigtig tilstaa, jeg har ikke fundet noget at bebreide dig for. — Jeg tænker hin unge kvinde ydmygt takket Herren, fordi han hadde git hende naade til at være et klart skinnende lys.

5. Aanden — salvens oljes stadige indflydelse. — Den læker — beskytter — kjøler, befrugter og øver sit tryk. — «Saa mange som drives av Guds aand, disse er Guds barn.» Rom. 8: 14.

Tillæmpning.

1. Hvordan er dit Gudsliv?

2. Er spørsmaalet for dig — hvor langt kan jeg gaa uten at tape livet i Gud?
3. Eller — hvor megen naade kan jeg faa?
4. Indvi dig paany for din Gud og næsten.

Tekst Luk. 6: 46.

Hvorfor kalder I mig Herre, Herre, og gjør ikke hvad jeg sier eder.

Indledning.

1. At vinde frelse for vor sjæl og forherlige Kristus beror paa et klart syn paa evangeliet.
2. Derfor bør læren om retfærdiggjørelse ved tro alvorlig fremholdes.
3. Samtidig maa sterkt fremhæves at gode gjerninger som en frugt herav er absolut nødvendige.
4. Vor tekst viser os daarskapen ved at vente frelse uten begge disse ting.

I. Hvem fortjener tekstens dom?

Anm. Den største del av dem som lever i de saakaldte kristne lande falder under denne dom.

1. De blotte navnkristne. — «Ikke enhver som sier til mig Herre, Herre, skal komme ind i himmelens rike.» Math. 7: 21.
2. Formkristne og selvretfærdige.

Anm. De gaar langt i utvortes pligter — nøies med skinnet — eier ikke kraften — er fremmede for det at fødes paany.

3. Falske bekjendere.

De bekjender at ha erfaret Kristi naade og kraft men uagtet dette, er de: Stolte, heftige, hevngjerrige, dømmesyke — sene at tilgi, svigagtige og uærlige. Se 2. Tim. 3: 1—5.

II. Daarskapen av deres opførsel.

Anm.: Sand gudsdyrkelse er med rette kaldt fornuftig. Rom. 12: 1. Bekjendelse uten frugt ufornuftig. Math. 7: 21.

1. Er ikke en efterfølgelse av Kristi forskrifter mulig?

a) Vi paastaar at hvad Gud har lovet holder han. «Vær fuldt viss paa, at hvad han har lovet, det var han ogsaa mægtig at gjøre.»

Rom. 4: 21.

b) En absolut fuldkommenhet kan ei naaes — men

c) En hel overgivelse til Gud er mulig. Og ham forkynder vi . . . . for at fremstille hvert menneske fuldkommet i Kristus.

Kol. 1: 28.

2. Er ikke lydighet mot Kristus nødvendig?

a) Udelt lydighet og kjærlighet til Kristus er nødvendig. «Den som holder hans ord, ti i ham er kjærligheten til Gud blit fuldkommen.» 1. Joh. 2: 5.

b) Paulus har i Rom 2: 28, 29 bevist utilstrækkeligheten av kun utvortes religion.

c) Kristus selv viser os faren av en halv religion. Rom. 7: 21, 23.

23. Vil ikke en paatat lydighet mot Kristus engang opdages av ham?

a) Vi kan føre mennesker bak lyset, men ei Gud. «Alt er nøkent og bart for hans øine som vi har at gjøre med.» Hebr. 4: 13.

b) Ikke heller bedrager en ydre hellighet ham. «Han visste selv hvad der bodde i mennesket.» Joh. 2: 25.

c) Se resultatet paa dommens dag.

4. Vil ikke alle tilsist ønske de hadde været helt oprigtige og lydige?

a) Her kan vi utholde kun at utøve formen.

b) Der — ved dommen vises vor daarskap.

Tillæmpning:

1. La os beflitte os paa at bli sande kristne.
2. La os ikke frygte for at bekjende Kristus.
3. La vort liv stemme med vor bekjendelse.

Tekst Pred.b. 4: 12.

En tredobbelt traad sønderrives ikke saa snart.

Indledning:

1. Predikeren søker lik Job at løse livets vanskeligste gaade.
2. Den viser det motsatte mellem hvad som er — og hvad som burde være.
3. Den viser forfængeligheten av menneskelige anstrengelser — og det redelige strævets belønning.
4. Predikerens betydning for frelsen ligger deri at den viser det utilstrækkelige i at hylde dyden og nydelsen som det høieste gode og antyder en høiere aabenbarelse end den gammeltestamentlige.
5. I dette kap. vises at det er ikke godt at være alene — det er bedre at være to end en — men den tredobbelte traad holder.
6. Den tredobbelte traad er mennesket, faderen og sønnen.
7. Med anledning av teksten vil jeg vise hvorledes i alt i vor bibel — tretallet kommer igjen — og utgjør et helt.

Den tredobbelte traad.

1. Se den aabenbaret i guddommen — faderen, sønnen og den helligaand. — Gud faders kjærlighet, Jesu Kristi naade og den helligaands samfund.
2. Se den i et fornuftig menneske — sjæl, legeme og aand.

   Aanden udødelig, sjælen mottagelig for indtryk, legemet dødeligt.
3. Se den i frelsesverket i mennesket. Retfærdiggjørelse, gjenfødelse, helliggjørelse.
4. Se den i gudsriket i menneskesjælen. Retfærdighet, fred og glæde.
5. Se hvad gudsriket i mennesket bringer. Tro, haab, kjærlighet.
6. Se den i vore aandelige fiender. Djævelen, verden og kjødet.
7. Se den i midlerne til deres bekjæmpelse. Vaage, bede, kjæmpe.
8. Se den i hvad der efter utstaat kamp vindes. En krone, en palmegren, en hvit klædning.

Tillæmpning:

1. La mig minde om tre vigtige ting — livets korthet — dødens visshet og evighetens længde.

2. Søk derfor den tredobbelte traad, som holder — sjælens forening med Gud fader gjennem Jesus Kristus.

Dette er det evige liv at de kjender dig den eneste sande Gud og den du utsendte Jesus Kristus. Joh. 17: 3.

INDHOLD.

Det gamle testamente

Side
1. Moseb. 1: 2—3 26
2. » 33: 16—17 92
5. » 33: 25 114
1. Sam. 15: 3, 14—15 127
1. » 18: 3 150
1. Kong. 18: 30 9
Salm. 34: 10 169
» 73: 28 11
» 104: 10 98
Ordspr. 4: 23 152
» 18: 10 157
Pred. 9: 8 182
» 4: 12 189
Esaias 40: 1 64
Jeremias 8: 20—22 142
» 18: 1—6 7
Amos 4: 12 89
Sakarias 3: 7 170
» 8: 23 160
» 13: 1 133
Malakias 3: 10 39

Det nye testamente

Side
Math. 1: 21 28
» 2: 1—12 135
» 4: 1—11 139
» 6: 9 61
» 7: 13—14 66
» 11: 7 24
» 11: 11 112
» 12: 31 164
» 13: 3—8 178
» 16: 22 100
» 21: 1—9 48
» 21: 5—9 145
Marcus 5: 25—34 173
» 10: 17—22 19
» 16: 7 og Johs. 21: 15—22 72
Lucas 1: 30 59
» 2: 15 102
» 4: 42 69
» 6: 46 186
» 10: 30—35 33
» 13: 23 54
» 18: 8 43
» 24: 38—40 107
» 24: 51 22
» 24: 51 37
Johannes 1: 26 5
» 11: 35 117
» 14: 9 16
» 17: 3 95
» 21: 15—18 13
Ap.gj. 1: 4—8 74
» 1: 6—8 109
Rom. 1: 16 105

Side

1. Cor. 3: 10—15 120
» 3: 21—23 175
Gal. 4: 19 31
Efes. 4: 8—10 35
» 4: 30 84
1. Tess. 5: 6 86
1. Tim. 2: 5—6 56
Hebr. 10: 39 125
» 11: 30 50
Jacob 2: 19 78
1. Petri 5: 4 147
2. » 5: 11 131
Johs. Aab. 3: 1 46
» » 3: 18 81

Se her!

De som nu mottager «Korte utkast til predikener» bind II og ikke før har bind I og ønsker samme, meddel dette til mig. Bind I har i flere aar været utsolgt. Endel bestillinger er allerede indløpet, og hvis saa mange forutbestillinger kan komme, at jeg vover utsende bind I i nyt oplag vil den komme i samme størrelse og format som nu bind II. Pris kr. 3,50.

Av mine andre bøker findes:

Englebud til vor Jord. Pris kr. 7,00.

Denne bok er nu utsendt i 4. oplag (tilsammen 8,000).

Av pastor Wm. Ekmans forord hitsættes siste del.

Denne bok vil passe godt som andagtsbok i hjemmet, likesom den vil egne sig godt og vel for kvindeforeninger, hvor der ikke altid er saa let at finde god læsning. — Fremdeles kan den med utbytte benyttes som grundlag for bibeltimer i ungdomsforeninger. Endelig vil den kunne være til hjælp for søndagsskolelærere for hvem det gjælder at læse Guds ord saaledes, at de kan utdrage enkle klare lærdomme derav.

Jeg vil gi boken min bedste anbefaling og haaber at den vil bli til velsignelse og glæde for mange.

Wm. Ekman.

Boken vil være en meget passende present.

Paa bibelske Bjerge. Pris kr. 1,50.

Med forord av pastor Ole Iversen.

Ogsaa passende i søndagsskole og ungdomsarbeide.

Rekvisitioner sendes til Johs. Wiel, Theresegt. 3, Kr.a.

Hønefoss kommune
Sognepresternbedets bibliotek

Depotbiblioteket
76g2 14 272

PREDIKEUTKAST

BIND II